

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Catalunya Cristiana

"En l'estat actual del món,
d'on neix una condició nova
de la Humanitat, l'Església,
sal de la terra i llum del
món, és cridada amb més
urgència a salvar i a renovar
totes les criatures, a fi que
tot sigui instaurat en Crist,
i en Ell formin els homes
una sola família i un sol
poble de Déu."

(Concili Vaticà II)

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 226

Setmana del 22 al 28 de gener del 1984

50 Ptes.

Afinant

L'anyell esquarterat

Conten que l'energic Pius XI, en ocasió d'una manifestació nazi a Roma, pronuncià aquesta queixa lapidària: "Oggi nelle vie della nostra città si loda una croce que non è quella di Gesù Cristo" (Avui pels carrers de la nostra ciutat s'alaba una creu que no és la de Jesucrist). També avui pels carrers de Barcelona s'exhibeix un anyell que no és "l'anyell de Déu que lleva el pecat del món".

Aquest anyell-anunci mostra les seves carns esquarterades per la dolorosa divisió entre els cristians. Els boigs fan bitlles, diu l'adagi i fins la burra de Balaam va profetitzar. Més enllà de la poca soltada

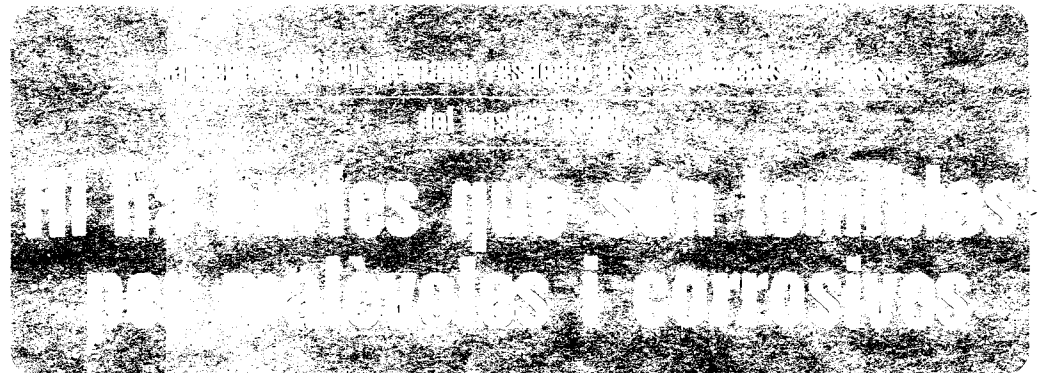
irreverent, no estaria malament que els cristians, amb l'esperit de mansuetud que ens recorda "l'anyell portat a l'escorxador", ens dolguéssim eficaçment del poc cas que fem de la pregària del Senyor "que siguin u".

Tot amb tot, en el llenguatge de l'ecumenisme parlem de la túnica esquinçada i no pas de les carns repartides. No és pas que suggereixi un nou tema de paròdia, sols intento documentar sobre ecumenisme als que manifesten tant d'interès pel tema. Però, "¿què sap el gat de fer culleres?"

Joan E. Jarque i Jutglar

"...però cal tenir molt de seny, per saber fer ironies, sense arribar a la burla ofensiva, que comporta un despreu dels altres..."

Quan el propassat número de CATALUNYA CRISTIANA s'imprimia, arribà als mitjans de comunicació el text de la "glossa dominical" corresponent al diumenge dia 15 de gener en la qual el doctor Jubany, sense esmentar explícitament la representació de "Teledium" pels Joglars, on es vol ridiculitzar gratuïtament i amb pobre bagatge de qualitat la Religió Catòlica, analitzava un estat d'opinió molt preocupant.

Ja que "Teledium" és una anella més d'una llarga cadena de despropòsits amb els quals, des de diferents angles i òptiques es vol danyar el més íntim, publiquem els punts més interessants de la glossa del doctor Jubany.

"En aquest món, res ni ningú pot salvar-se de l'amenaça del ridícul: ni els personatges més enlairats ni les doctrines més prestigioses.

(...) Hi ha una manera de contemplar les coses, que s'inspira en el "sentit de l'humor". Això és bo, perquè alleugereix l'esperit i fuig de tractar les coses amb aquella obsessió exagerada, que trenca la bona harmonia i fa malbé l'equili-

bri psíquic. Però cal tenir molt de seny, per saber fer ironies, sense arribar a la burla ofensiva, que comporta un despreu dels altres. D'altra banda, cal posseir una bona dosi d'humilitat, per tal de no sentir-se ofès, quan hom és objecte d'una ironia feta per un altre.

Però hi ha una mena de burles, que són terribles pel que porten de malvolença càustica. Són les que fan servir tots aquells que volen desprestigiar una doctrina, una institució o bé una persona (...)

La burla de les coses sagrades sempre ha ocasionat un mal irreparable; perquè, juntament amb crítiques —algunes vegades més o menys justificades— eren divulgades calumnies terriblement destructores de la credibilitat de la religió cristiana. En els nostres temps, ¿qui és que no ha vist, en aquest mateix país, en periòdics i revistes, en cartells o espectacles, sarcasmes malèvols contra Déu, contra l'Església o contra les coses més sagrades? (...)

"La injustícia més abominable —cito unes paraules d'Aristòtil— és la que posseeix les armes de l'intel·ligència i de la voluntat;

doncs bé, l'home enriquit com està per la naturalesa d'aquelles armes —que cal utilitzar al servei de la saviesa i de la virtut— pot usar-les precisament per a tot el contrari". Per això l'home pot convertir-se en el pitjor dels éssers vivents, quan el seu capteniment està allunyat i totalment separat de la justícia.

Els valors ètics i morals, que fan digna la vida de l'home, cal que siguin emparats. És un deure exigir per la mateixa dignitat de la persona humana i per la necessitat indiscutible que cadascú progressi en el camí d'esdevenir cada dia "més home". Es tracta d'una qüestió principalíssima, que entra de ple en el rearmament moral de la societat. Per això ha de preocupar a tots els homes i "especialment —com adverteix el Sant Pare— als qui formen part dels ambients socials, que es dediquen activament al desenvolupament i al progrés del nostre temps". Els membres de la societat han de complir, en el seu comportament, les exigències de la justícia i de l'amor social; entre elles el respecte als sentiments religiosos del poble.

Monsenyor Torrella escriu sobre "Pregària i unitat dels cristians"

Monsenyor Ramon Torrella i Cascante, arquebisbe de Tarragona, que fou vice-president del Secretariat per a la Unió dels Cristians, organisme de la Santa Seu que promou l'acostament amb els germans separats, ha escrit per a CATALUNYA CRISTIANA un article en el qual glossa la Setmana d'Oració que durant els pròxims dies del 18 al 25 se celebra arreu del món amb la finalitat de pregar Déu per tal que, un dia que tots desitgem que no sigui llunyà, els que confessem a Crist formem una sola Església. (Pàgina 3.)

Sumari

Joan Pau II
manifestà, en la
"Diada de la Pau",
que la guerra neix
del cor del l'home.

Pàg. 6.

La diòcesi de Vic,
seguint las
directrius del seu
bisbe, ha organitzat
una peregrinació
a Roma.

Pàg. 11

Escolapis d'arreu
del món s'han trobat
a La Seu d'Urgell
amb motiu de
IV Centenari de
l'ordenació de Sant
Josep de
Calassanç.

Pàg. 13.

Un grup de bisbes
espanyols han
reflexionat a Madrid
sobre la crisi
econòmica.

Pàg. 14.

La representació,
a París, de l'òpera
sobre Sant Francesc
d'Assís ha estat un
èxit absolut.

Pàg. 22.

Els deficients
psíquics d'Osona
troben acollida al
Centre —escola i
tallers— de Sant
Tomàs.

Centrals.

IV PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 7 al 17 de maig

PREU: En principi cal comptar unes 140.000 ptes. que comprenen:

PENSIÓ COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIÓ: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aèri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

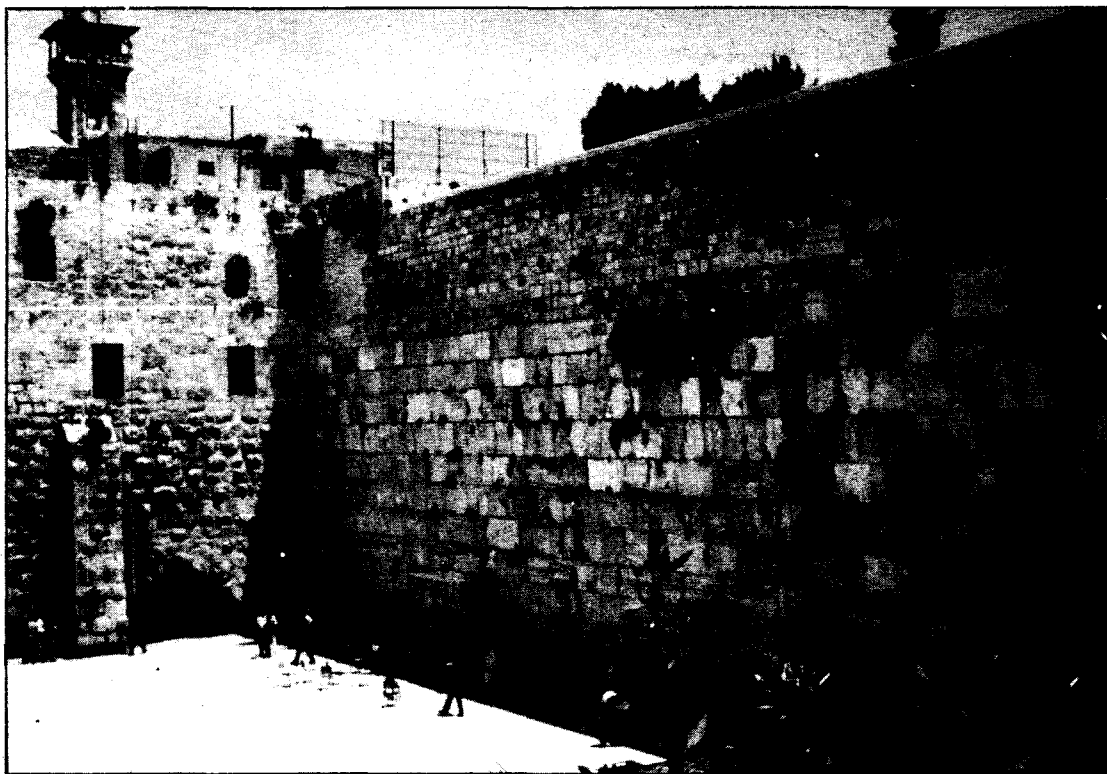
ITINERARI: Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samari i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnàum, Benaurances, Tabgha, Corozàin, Natzalet, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Abugoix, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karrem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via-Crucis, Litóstrotos, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acxa, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangelí i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244, 2on. Barcelona-7.
Tots els dimecres i dijous, de 9 a 1 i de 4 a 7. (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 37 50 - 27 39 - 27 84 - 28 05.
La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Editorial

Ambaixadors per la pau

Els nostres lectors s'hauran assabentat per la premsa, de la represa de relacions diplomàtiques entre el Vaticà i els Estats Units. Aquest fet, d'una importància innegable, ha merescut tanmateix ben pocs comentaris en els mitjans de comunicació, i a molta gent li pot haver semblat un gest merament simbòlic, sense transcendència. I no ho és.

Les relacions entre el minúscul Estat des del qual la Santa Seu exerceix una influència universal notable i reconeguda i la federació d'Estats de Nord-Amèrica feia cent trenta-cinc anys que estaven interrompudes. Era evidentment una situació anòmala. El pes diplomàtic del Vaticà, sens dubte precisament per l'absència total de poder militar o econòmic, és extraordinari. La seva independència, unida a la seva presència veritablement universal no sols gràcies a les nombroses nunciatures sinó, cada vegada més també, gràcies a les conferències episcopals i als milions de fidels de tota raça i nacionalitat, li donen una autoritat moral indiscutible. Així ho demostra la seva participació en nombroses organitzacions internacionals, ja sigui com a membre o almenys com a observador, sense menysvalorar els casos de mediació coneguts —com el del conflicte entre Argentina i Xile pel canal del Beagle— i altres de menys coneguts i informals que sols podran contar els historiadors que tinguin accés als arxius de les cancelleries o a les confidències —rars— dels nuncis. L'elevació a la Seu de Pere del nunci Roncalli —l'universalment estimat papa Joan XXIII— va donar relleu i notorietat a l'acció del nunci a Sofia i a París, plena de tacte, bonhomia i eficàcia.

Cal dir que les relacions diplomàtiques entre els Estats Units i el Vaticà han estat sempre assegurades per un encarregat d'afers a Roma i un delegat apostòlic a Washington, però com ha reconegut el president Reagan, era una anomalia de la història, que ara ha estat corregida, que entre els 106 ambaixadors representats al Vaticà, no hi figurés el de Nord-Amèrica.

Els fets que han anat preparant el camí d'aquesta represa de relacions han estat, sens dubte, el viatge de Pau VI, en ocasió de la seva intervenció en l'Assemblea General de l'ONU el 1956 —el primer Papa que visitava els EE.UU.—, el viatge de Joan Pau II el 1979, el progrés en el diàleg ecumènic sobretot després del Concili Vaticà II que, sens dubte, ha predisposat favorablement el protestantisme nord-americà, i el prestigi en augment de la Santa Seu en el món internacional. Però no cal oblidar l'actual tensió internacional i el paper important que per a la pau i el desarmament representen les preses de posició de nombrosos episcopats —convergens malgrat els diferents matisos— i en primer lloc del mateix Papa actual.

Aquesta represa de relacions diplomàtiques amb un dels estats més poderosos del món i que capitaneja un dels dos blocs amb els que està dividit el planeta, posa de relleu la voluntat de la Santa Seu d'acostar-se i de tractar amb tots els règims i, concretament subratlla la importància l'Estat per a un intercanvi de representants oficials. Seria veritablement un avenç notable en el camí de la pau que, fins i tot la Rússia soviètica, pogués comptar amb els bons oficis d'un nunci permanent per poder continuar conversacions i tractes amb altres potències amb les quals, a vegades per raons de propaganda o d'estratègia, s'ha de trencar clamorosament el diàleg.

Amés d'un cristià senzill li pot semblar poc evangèlic o allunyat de la transparència espiritual que voldríem per a l'Església el tripijoc diplomàtic de tot aquest món d'ambaixadors i nuncis. Ja hem citat el cas simpàtic i exemplar del nunci Roncalli, però creiem que ens hem de guardar tots plegats de l'angelisme en aquest terreny. El Senyor volgué que la seva Església fos un cos visible i per tant organitzat i que s'extengués a tots els pobles de la terra. Si l'Església de Jesucrist té fidels a totes les nacions i té sobre d'ells una autoritat, moral sens dubte però per això no menys real és normal que tingui un pes internacional innegable i que pugui —i degui— ser un instrument eficaç en les relacions internacionals correctes, pel foment de la pau, la defensa dels drets de l'home i el desenvolupament econòmic i social de tots els pobles.

Pregària i unitat dels cristians

La Setmana de pregària per la unitat dels cristians és una forma concreta de l'anomenat "ecumenisme espiritual". És un reconeixement humil, en la veritat i l'amor, que la unitat dels cristians és un do de Déu i per tant tot el moviment ecumènic ha de trobar les energies en la pregària.

Aquest any el tema que inspira la reflexió i la pregària per la unitat dels cristians no es concentra en un text bíblic concret, sinó que ho fa en el misteri global de la creu de Crist. El Comitè mixte de representants de l'Església Catòlica i del Consell Ecumènic de les Esglésies ha volgut recordar que "la Creu de Crist es troba en el cor de totes les Esglésies... està en el centre de la predicació, de la litúrgia i del testimoniatge". I presenta el tema general: "Cridats a la unitat per la Creu de Nostre Senyor Jesucrist".

La Creu de Crist es presenta com una interpel·lació permanent a la situació anormal dels cristians encara dividits en diverses confessions: catòlics, ortodoxes i protestants. Al mateix temps és una crida urgent al restabliment de la plena unitat. Si volguéssim un text bíblic breu per expressar i resumir el centre de la temàtica i la seva orientació podríem considerar aquest: Jesucrist morí "per reunir els fills de Déu dispersos" (Jo 11,52).

La primera reflexió que podem fer es refereix a l'obra de Crist per la unitat. El Decret conciliar sobre l'ecumenisme presenta la fonamentació teològica de la recerca de la unitat partint del pla de Déu en favor dels homes i de l'obra realitzada per Crist Jesús: "Déu Pare manifestà el seu amor envers nosaltres enviant al món el seu Fill unigènit perquè, fet home, regenerés i redimís tot el llinatge humà i l'aplegués en la unitat. I aquest, abans d'oferir-se en l'altar de la Creu com a víctima immaculada, va pregar al Pare a favor dels qui creurien dient: que tots siguin una sola cosa. Després d'alçar en la Creu i glorificat, va infondre l'Esperit promès i, valent-se d'Ell, va cridar i reunir en la unitat de fe, d'esperança i caritat el poble de la Nova Aliança que és l'Església" (cf. Decret sobre l'ecumenisme, núm. 2).

Així la Creu de Crist manifesta l'amor de Déu i la misteriosa obra de reconciliació entre Déu i els homes complida pel Senyor. Aquest esdeveniment de reconciliació radical dona fonament a sant Pau per fer-ne una síntesi doctrinal als primers cristians d'Efes: "En Ell, per la seva sang, obtenim la redempció, la remissió dels pecats, segons la riquesa de la seva gràcia que féu desbordar damunt nostre en plenitud de saviesa i d'enteniment fent-nos conèixer el misteri de la seva voluntat, d'acord amb la decisió benevolent que s'havia proposat en ell per realitzar-la en la plenitud dels temps: reunir totes les coses en el Crist, tant les del cel com les de la terra" (Ef 1,7-10).

A aquest misteri de gràcia són associats tots els batejats en Crist. Aquesta és la base fonamental de

la unitat cristiana. Per això en la formulació del tema d'aquest any es refereix a la Creu de Nostre Senyor Jesucrist.

Una segona reflexió important és també la de pensar que la perspectiva de la unitat dels cristians avui, en la fidelitat al Senyor, és una meta oberta a una dimensió sempre més àmplia: l'evangelització de tot el món i de tota la gran família humana: "que tots siguin una cosa perquè el món cregui que tu m'has enviat" (Jo 17,21).

A aquesta motivació estretament lligada a la missió de l'Església en el món, avui se n'hi afegeixen d'altres caracteritzades per les urgències històriques del nostre temps.

En efecte, el moviment per la unitat dels cristians, moviment de reconciliació i de pau, és també una aportació concreta i positiva al món d'avui tan sotraguejat pels

conflictes socials, la violència, les "guerres", les discriminacions, les lluites ideològiques, la droga, la privació de llibertat i la bogeria dels creixents augments de noves armes atòmiques.

El tema proposat per aquest any, suggereix doncs a tots els cristians una reflexió comuna sobre el misteri de la redempció, sobre l'esforç de reconciliació entre tots els cristians i entre tots els pobles.

Per reforçar la nostra voluntat de pregària en convé recordar el que el Concili reconeixia al final del document sobre l'ecumenisme: el propòsit de restablir la unitat entre tots els cristians està per damunt de les forces i possibilitats humanes i cal posar tota la nostra esperança en la pregària del Crist a favor de l'Església, en l'amor del Pare envers nosaltres i en la força de l'Esperit Sant "que se'ns ha donat" (Rom 5,5).

Ramon Torrella i Casanova
Arquebisbe de Tarragona

**Catalunya
Cristiana**

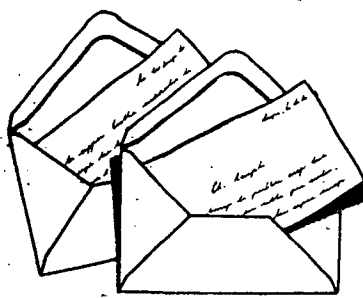
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

"Sacerdos in aeternum" del senyor A. Munné

Sr. Director: M'ha sorprès que hagi publicat el valent article d'A. Munné i Tomàs, titulat "Sacerdos in aeternum, o no?". Descriu amb valentia una realitat lamentable: les esglésies —massa— estan tancades la major part del dia; els capellans es dediquen a guanyar-se la setmanada; no tenen temps de confessar, ni de visitar malalts, no organitzen la joventut, ni els adults; s'han desempallegat de les quatre velles que s'encarregaven d'activitats caritatives i piadoses; no s'han guanyat la classe obrera i han refredat la colla que encara les practica-va.

El panorama actual, pastoralment, no és optimista. El canvi que ha experimentat la imatge del sacerdot em recorda que, a cavall de la mentalitat marxista, hem passat de l'homo sapiens, a l'homo faber. I que paral·lelament, el sacerdot clàssic, dedicat al seu ministeri espiritual ha passat a ser el sacerdot-treballador. I m'entristeix veure que aquesta mentalitat segueix tenint força i no sols porta a la secularització de la imatge sacerdotal, sinó a la secularització del seu ministeri. I els malalts es moren sense sagraments, els morts són enterrats, —en moltes parròquies—, d'una manera cristiana vergonyant, es diu una missa a la setmana per tots els difunts, i això sí, es fan moltes reunions per a implantar noves normes pastorals per atendre l'evangelització dels infants, dels obrers, dels joves i dels adults i hem oblidat que l'acció eficaç depèn de "si el gra de blat no cau al solc i mor no dona fruit". Però pel que sembla, la dita evangèlica no té importància.

Proseguirem fent reunions per a trobar normes pastorals que anirem inventant cada dia i que ja veiem el trist resultat que donen. Atentament

Tomàs Vergés, Prev.

Cristians pel socialisme

Em mou a escriure aquesta carta, agrair-li haver inclòs en el n.º 223 del setmanari que dirigeix, aclariments de conceptes sobre "Cristians pel socialisme". Les precisions que feia el Sr. Sebastià Benet sobre el Socialisme i l'Evangeli, si bé no "s'aguantaven" gairebé, eren suficientment confoses per desorientar més d'una persona, especialment jove, amb poca formació i poca instrucció política i religiosa (comú denominador de molts "cristians"), i tenia intenció de contestar-la.

Ara ho han fet vostès amb més encert que no ho hauria fet jo.

Una vegada més, gràcies a vostè i al senyor. Dalmau, en nom meu i de molts joves.

Emili Badiella Bosch

"La Clave" del 30-XII-83

En finalitzar "La clave" emesa a TVE el 30-XII-83, vaig recordar una anècdota històricament dubtosa de Maria Antonieta, reina de França. Avisada que el poble "no tenia pa", respongué: "Que mengi brioxos".

Els sans-culotte decidiren que el sentit de l'humor de la dama no era suficientment humorístic i la cosa va acabar amb poques rialles.

I és que el riure és un fenomen molt complex i, per tant, és un error tractar-lo tan superficialment com van fer els contertulians de "La Clave". S'ometen les més interessants facetes del riure; entre totes, la més vistosa en patologia: quan hom riu per desesperació, cosa que no és alegria sinó esquizofrènia, perquè és un comportament no coherent, no idoni i no unitiu de la personalitat. I la més vistosa en moral: quan hom riu per impotència, ja que no és alegria sinó hipocresia, perquè és un comportament no coherent, no idoni i no unitiu de l'intel·lecte.

Tan mateix, en honor dels contertulians, hem de dir que el programa va fer riure: sobretot a càrrec del professor universitari i sociòleg senyor Robert Escarpit que es confessà deixeble fervent de la línia filosòfica "el destino está en manos de los hombres" per afegir

seguidament que ell "mai no havia fet res amb filosofia"; del senyor Senillosa, concedint amb dislipències al tema, per posar-se de cop i volta més seriós que un vestit d'etiqueta, en parlar del senyor Adolfo Suárez; de la senyora Anna Balletbó, diputada, admetent en darrera instància que, estar en atur no és cosa de riure però que hi ha gent que s'ho passa pitjor que un parat, amb la qual cosa resultà, a més a més, enigmàtica, perquè no va especificar el per què.

Els admirats contertulians deuen saber, sens dubte, molt de la ciència i molt de la física sense gens de metafísica i molt socialista al paladar, en fi, de la causa i l'efecte. Més clar, l'aigua; perquè la ciència és així. Tota altra cosa és psicologia induïda, bona per a un pediluvi tebi després d'un dia atrefegat.

Garda Zamboni

Capellans d'ara i d'abans

En el número 224 de CC., secció "Opinió" hi havia una carta del senyor Antoni Munné. Coincideixo amb els criteris que formulava l'esmentat senyor, encara que no en tots.

Estic d'acord amb els capellans sacrificats d'abans, pels quals tota la seva il·lusió era la parròquia i el poble i vivien els problemes dels altres com a propis. Ara tot ha canviat i cal deplorar moltes coses.

Gràcies a Déu aquí al meu poble encara s'hi celebra l'eucaristia al matí i al capvespre, diàriament. Es fa la visita als malalts, es resa el

Amics de "Catalunya Cristiana"

Barcelona, 20-XII-1983

El Director de "Catalunya Cristiana"
Barcelona

Muy señor mío:

Pasado con el periódico la carta circular solicitando ayuda económica para poder seguir editando dicho semanario.

Por desde hace tres meses viudo del suscriptor Pascual Moreno Garcia, y no ser por esta dolorosa circunstancia, contribuir muy gustoso con la cantidad solicitada a esta justa obra, sereno en mi supuesto sacrificio en editar en dos idiomas el periódico (por lo que estoy agradecido) pero mi patrimonio consiste en la pensión de viudedad de un empleado ya pensionista. No obstante quiero aportar mi pequeño obolo y por eso pido que envíe mis felicitaciones no poder ser más generoso.

Atentamente le saluda

Angelita Urbanga - Viuda de Moreno

rosari i els diumenges el senyor rector o el vicari es posen al confesonari.

Jo no perdo l'esperança d'un futur millor i crec que tard o d'hora trobarem la llum i l'escalfor que tots necessitem i esperem.

M.ª Neus Padró i Rubí - Artés

N. de R. Es publicaran, preferentment, les cartes escrites a màquina a doble espai i d'una extensió, màxim, d'un foli. La Redacció no es compromet a retornar les cartes no publicades ni a contestar-les particularment.

CAVALL FORT

CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

xxxv cicle de teatre per a nois i noies

Romero

Gener, 1984

15

Retaule dels feyts

de Jaume Batiste
Aula de Teatre de la Institució Montserrat
Direcció: Jaume Batiste

Gener, 1984

22

L'amor de les tres taronges

de Teresa Duran
Teatre de Santa
Direcció: Ramon Teixidor

Gener, 1984

29

Supertot

de Josep M. Benet i Jornet
U de Cas Teatre
Direcció: Francesc Alborch

Febrer, 1984

5 i 12

L'hemisferi fantàstic

de Jaume Batiste
Aula de Teatre de la Institució Montserrat
Direcció: Jaume Batiste

Febrer, 1984

19 i 26

La Caputxeta i el llop

de Josep Vallverdú
Joventut de la Faràndula de Sabadell
Direcció: Ezequiel Clapers

ORFEÓ LAUDATE

CAMERATA INSTRUMENTAL DE CATALUNYA
ANGEL COLOMER I DEL ROMERO, director
CLAUSURA DEL CICLE NADALENC

Versió XXX de

"CANÇONS DE NADAL ARREU DEL MÓN"

Obres de Krenek, Rimsky-Korsakov, Pujol, Brahms, Bacarisse, Soler, Refice, Sullivan, Oltra, Itezig, Schmitz, Berger, Kountz, Riedel, Colomer, Holst, Ramseu-Neale.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

22 de gener de 1984, a les 18 h.

Venda de localitats: A les taquilles del Palau de la Música Catalana, dies feiners (dissabtes matí tancat), d'11 a 13 h. i de 17 a 21 h. Preus especials per a estudiants.

Catalunya

L'Ampolla reclama la independència municipal

Gairebé un centenar de vehicles participaren en la marxa automobilística pel delta de l'Ebre que organitzava la Coordinadora Segregacionista de l'Ampolla per recaptar la solidaritat de les poblacions del delta amb la seva causa. La caravana visità les localitats del Delta, Camarles, L'Aldea i Sant Jaume d'Enveja, sorgides de processos de segregació de Tortosa. Tots els batlles, excepte el de Sant Jaume, firmaren un document en el qual es demana una solució ràpida i justa per al cas de l'Ampolla.

La marxa tingué caràcter reivindicatiu, però també festiu, amb motiu de la sentència de l'Audiència Territorial de Barcelona la qual obliga l'Ajuntament d'El Perelló a tramitar l'expedient de segregació que tenia aparcat des de feia més de dos anys, al·legant manca d'acord en els límits del futur terme municipal.

Els membres de la Coordinadora Segregacionista visitaran l'Ajuntament de Tortosa per demanar a l'alcalde Vicenç Beguer que signi el document de suport. També se celebrà una "jornada de la segregació", en commemoració de l'aniversari de la concessió de segregació que la Generalitat republicana atorgà a l'Ampolla el 1937.

☆☆☆

Greu dèficit a l'Ajuntament de Girona

L'Ajuntament de Girona ha admès un dèficit de 226 milions, per la qual cosa ha sol·licitat una auditoria de l'Estat. L'oposició, en veu de Joan Vidal i Gaiolà, afirma que els deutes arribaran als 400 milions i qualifica la gestió econòmica municipal de "dolenta".

El tinent d'alcalde, Tomás Sobrequés, va admetre que "encara hi ha altres conceptes, que en aquest moment no podem avaluar, com a deutes per inversions i que l'auditoria ja fixarà exactament". Indicà que la causa d'aquest greu dèficit es deu a "la insuficiència crònica dels ingressos de l'Ajuntament que ha portat el Consistori a aquesta situació".

Per la seva part, el portaveu d'Unió Democràtica, Josep Masabeu, recordà que precisament l'any 1982 el seu grup denuncià davant els tribunals els pressupostos municipals per estimar-los il·legals.

El 15% dels infants tenen problemes de sordesa

L'hospital infantil de Sant Joan de Déu ha tingut enguany unes quatre mil visites d'infants amb problemes de sordesa. El diagnòstic precoç d'aquesta deficiència ajuda a solucionar-ne dos terços dels casos.

Les mares poden sospitar que l'infant pateix afeccions de l'orella si existeix algun d'aquest símptomes: antecedents familiars de sordmuts, haver pres elles segons quins medicaments durant l'embaràs, haver pres tòxics com estreptomycin o kanamicina molt de temps, o haver patit la mare la rubèola durant l'embaràs de la criatura. En cas que hi hagi alguna sospita d'existir algun d'aquests símptomes, cal consultar un especialista de les orelles.

La sordesa greu —hipoacusia— dels infants els duu una sèrie de repercussions familiars i socials: retards escolars, alteracions de conducta, disgustos familiars, etcètera. N'hi ha que es poden alliberar de la sordesa amb tractaments quirúrgics, si són víctimes de malformacions, infeccions o tumors.

Espanya

Al aeroport de Barajas s'inverteix dotze vegades més que en el del Prat

L'aeroport del Prat està oblidat pel que fa a inversions. En els darrers deu anys Madrid ha rebut deu mil milions de pessetes, mentre que a Barcelona només se n'han destinat vuit-cents, xifra que és dotze vegades menys. Moisès Valdesogo, el director de l'aeroport barceloní, diu: "Si no m'equivoco, no s'ha efectuat cap inversió d'importància, deixant de banda la del pont aeri".

Moisès Valdesogo fa comparacions amb el que altres aeroports espanyols reben davant el del Prat: "Madrid ha rebut darrerament al voltant de deu mil milions de pessetes d'inversions: Palma uns sis mil; Las Palmas de Gran Canària, també uns sis mil; València, tres o quatre mil milions, i Barcelona, només vuit-cents". D'aquestes xifres es desprenen dues possibilitats: o bé l'aeroport del Prat no té necessitat de

cap inversió perquè les seves condicions són immillorables, o bé hi ha una mica d'oblit des de Madrid. El director no creu que les condicions siguin les millors: "Barcelona té un bon aeroport quant a navegació aèria, però per als viatgers les condicions són deplorables. Les sales de preembarcament són petites i insuficients, tenen goteres, no estan en condicions... A les sales d'embarcament d'internacionals encara és pitjor: a l'estiu és de tots conegut que alguns passatgers s'han desmaiats perquè l'aire condicionat és molt antic i no funciona gens bé. Com aquestes, en podria dir moltes". És per tot això que calen més diners a l'aeroport barceloní, que ara és el sisè o setè en ordre d'inversions.

☆☆☆

Desapareix la "Hoja del Lunes" de Bilbao

Sense previ avís ni cap advertiment als seus lectors, ha deixat de publicar-se a la capital biscaïna la "Hoja del Lunes", que s'editava a Bil-

bao des de febrer de 1931. Els treballadors acusen l'empresa d'haver tancat unilateralment.

☆☆☆

Hisenda encara no ha tornat els diners de 1982

Molts barcelonins estan alarmats, perquè hisenda no els ha tornat encara la quantitat corresponent a les retencions en aquelles declaracions de l'Impost sobre la Renda de l'any 1982, que resultaren negatives.

Hisenda, per la seva part, està esgotant al màxim, el termini de tramesa dels talons corresponents a les declaracions fetes el propi any a molts contribuents catalans.

Pel que fa a l'exercici de 1982, es presentaren més de mig milió de declaracions interessant la devolució.

Món

Continuen els enfrontaments entre Xina i Vietnam

Xina tornà a rebutjar una proposta vietnamita per a un alto al foc a la frontera entre els dos països durant l'any nou lunar (2 de febrer). Per justificar aquest nou rebuig indicà que l'objectiu de tal proposta es "encobrir les seves provocacions armades a la frontera i els seus esforços per llançar una ofensiva a Kampuchea".

☆☆☆

Els gibraltarencs es gasten 23 milions de pessetes setmanals a Espanya

Les autoritats de La Roca calculen que els gibraltarencs es gasten al voltant de cent mil lliures esterlines setmanals (vint-i-tres milions de pessetes) en les seves compres a La Línia i a altres ciutats d'Andalusia properes a la colònia. Els productes espanyols s'ofereixen més atractius, perquè són més barats que els venuts a la Roca.

L'obertura parcial del reixat suscità en principi cert interès a la colònia, encara que un temps després es veié que els beneficis econòmics obtinguts amb aquest acte de bona voluntat del recent estrenat Govern socialista no revertien a la Roca, sinó fonamentalment a Espanya. Aquest és un dels arguments que tant Hassan com el govern de la senyora Thatcher, plantejen per forçar l'obertura total de la frontera.

ARA MATEIX...

Atacs i burles a l'Església

Mesuradament, com escau a la vella experiència d'una Església avesada a travessar temps i climes ben diversos, el cardenal de Barcelona, d'una banda, i la Conferència episcopal espanyola, d'altra, s'han referit a un tema d'actualitat: "les contínues agressions que els sentiments religiosos i morals dels espanyols reben diàriament des de la petita pantalla...", i "els sarcasmes malèvols contra Déu, contra l'Església o contra les coses més sagrades, en periòdics i revistes, en cartells o espectacles..."

Ningú no podrà dir honradament que aquestes queixes de l'episcopat vinguin d'una pell massa fina o de l'enyorança de privilegis. Tan les matisacions, per exemple, del cardenal Jubany, salvant el sentit de l'humor i reclamant la humilitat de saber-lo encaixar i, encara, admetent les flaqueïes pròpies i inevitables... com l'extraordinari procés d'autocrítica dut a terme a partir del Vaticà II pels catòlics, descarten aquesta interpretació. No és aspirar a cap privilegi demanar el respecte que s'atorga habitualment a qualsevol grup humà, i la cortesia envers qualsevol forma de pensament o de creença que és pròpia de tota societat.

Vull fer dues observacions sobre el fenomen d'aquests atacs i burles que algú ha qualificat de rebrotada de l'anticlericalisme.

La primera és que pateixen d'un cert anacronisme. Una persona molt senzilla que acabava de veure un d'aquests espectacles em deia: "però si a l'Església no fem res d'això que diuen... almenys ataquessin coses que fem". I, precisament el mateix dia, llegia en una crítica de televisió: "Deu anys després de la realització de Ya soy mujer les adolescents d'avui contemplaran les del film com a éssers gairebé prehistòrics. I si algun adult cau en la trampa de les provocacions de Summers, que pensi que encara és més reprovable el fet d'ocupar les hores de més audiència d'una televisió pública amb una pel·lícula com aquesta". (Esteve Rimbau, AVUI, 14-1-84). És un anacronisme que va

precisament del fet que l'al·ludit procés d'autocrítica ha canviat moltes coses a l'Església, però les escopetes de molts atacants apunten encara a uns indrets on ja no som. Això té de positiu per a nosaltres que, sovint, la simple experiència directa de la nostra realitat eclesial, per modesta que sigui, desactiva alguns dels artefactes que ens són dedicats...

Una altra observació, aquesta més preocupant: ningú, fora de l'Església, és a dir, des de posicions civils i culturals responsables, situades al marge de la fe cristiana, no farà sentir la seva veu? No ho vull creure. En tot cas, no va ser aquesta l'actitud d'importants sectors cristians, quan la pedra de la infàmia queia damunt d'altres teulades.

Per acabar, dos textos adients de Carles Cardó, del qual s'escau aquest any el centenari: l'un dedicat als creients, i l'altre, al món cultural català.

"Cristians, sapiguem sofrir gloriosament. ... Suposar que Déu ens envia aquesta tribulació perquè ens enfellonim d'ira com davant una aflicció idiota i demanem foc del cel, com els fills del tro ... és perdre el fruit de la persecució. ... Quan es viu de la fe i no d'una passió terrena, es té aquesta visió certera i la persecució es torna contra la idea perseguidora." (1932)

"Va bé que es destriïn els camps, i posat que el desacord és inevitable, que cadascú actuï des del seu, només que ho faci amb honradesa i amb subjecció a aquelles normes de moral en les quals convergeixen tots els homes d'honor i totes les escoles dignes. Que el fet d'ésser d'aquesta o d'aquella banda de la vedrina intrapassable no doni dret a ningú a descordar-se, ni a parlar fora del to honest i cordial de què han convingut tàcitament a no sortir-ne totes les persones que serveixen un respecte al llinatge." (1928)

J. Carrera Planas

Missatge de Joan Pau II en la "Diada Mundial de la Pau"

"És l'home el qui mata i no la seva espasa o els seus míssils"

"La guerra neix del cor de l'home. És l'home el qui mata i no la seva espasa o, com diríem avui, els seus míssils".

Així s'expressà el Papa en el seu missatge de la "Diada de la Pau". Per la importància del seu discurs, difós el primer de gener d'enguany, el publiquem íntegre entre el present i el vinent números del nostre setmanari.

Responsables de la vida política de les nacions; artífexs de la vida econòmica, social i cultural; joves que espereu un món fraterno i solidari; tots vosaltres, homes i dones que anheueu la pau!

M'adreço a vosaltres, a l'albada de l'any 1984, que arreu s'anuncia ple d'interrogants i angioixes, però també ric en esperança i possibilitats. Aquesta crida, amb motiu de la XVII Diada Mundial de la Pau, neix del més profund del meu cor, i sé que amb ella m'uneixo al desig de molts homes i dones que aspiren a la fraternitat en un món dividit. El missatge que us adreço és a la vegada senzill i exigent, perquè s'adreça a cadascú de vosaltres personalment, invitant a que cadascú ofereixi la seva col·laboració per a establir la pau en el món, sense descarregar la responsabilitat damunt dels altres. El tema que avui proposo a la vostra reflexió és aquest: "La pau neix d'un cor nou".

1. Una situació paradoxal

No podem romandre indiferents davant les ombres i amenaces,

sense oblidar per això les llums i les esperances.

Realment, la pau és precària, i la injustícia és abundant. Guerres implacables es desenvolupen a molts països; i es perllonguen tanmateix l'acumulació de morts, de dols, de ruïna, sense que s'avanci aparentment vers una solució. La violència i el terrorisme fanàtic s'extenen a altres països, i són els innocents els que moltes vegades ho paguen, mentre les passions s'enardeixen i es corre el risc que la por condueixi a situacions extremes. En moltes regions es violen els drets humans, es conculquen les llibertats, es mantenen injustament les detencions, es realitzen execucions sumàries per raons partidistes i la humanitat, en aquest segle XX que ha conegut una multiplicació de declaracions i instàncies de recurs no està al corrent d'elles i si hi està es veu gairebé impotent per frenar aquests abusos. Molts països es debaten amb dificultats en la seva lluita interna contra la fam, les malalties, el subdesenvolupament, mentre els països rics reforcen llurs posicions i la cursa d'armament continua absorbint sense consideració recursos que podrien ser utilitzats millor. L'acumulació d'armes convencionals, químiques, bacteriològiques i, sobretot, nuclears amenaça greument el futur de les nacions, especialment a Europa, per quin motiu la població és justament alarmada. Es percep àmpliament en l'opinió pública una nova i greu inquietut, que comprèn molt bé.

El nostre món està com empenyat per una xarxa de tensions. La tensió entre el que comunament es diu l'Est i l'Oest no afecta solament les relacions entre les nacions directament implicades, sinó que marca i agreuja moltes d'altres situacions difícils en altres parts del món. Davant d'una situació així és precís prendre consciència del perill tan gran que constitueix aquesta tensió creixent i aquesta polarització a gran escala, sobretot si es pensa en els mitjans de destrucció massiva i inaudita dels quals es disposa. No obstant, fins i tot essent conscients d'aquest perill, els protagonistes troben una gran dificultat, per no dir impotència, en frenar aquest procés, en trobar mitjans adequats per reduir les tensions mitjançant passos concrets que posin fi a aquesta escalada, per a la reducció d'armaments i per a l'entesa mútua, el que permetria dedicar més esforços als objectius prioritaris del progrés econòmic, social i cultural.

Si la tensió Est-Oest, amb el seu rerafons ideològic, acapara l'atenció i suscita la por a gran nombre de països, sobretot de l'hemisferi Nord, no puc ocultar-ne una altre més fonamental encara entre el Nord i el Sud, que afecta la mateixa vida d'una gran part de la humanitat. Es tracta del contrast creixent entre països que han tingut la

possibilitat d'accelerar llur desenvolupament i acréixer llurs riqueses i els països bloquejats en el subdesenvolupament. Precisament aquí hi ha una altra enorme font d'oposició, d'irritació, de rebel·lió o de por, tant més perquè és nodrida per múltiples injustícies.

Davant d'aquests enormes problemes proposo el tema de la renovació del "cor". Podria pensar-se que aquesta proposició és massa senzilla i el mitjà desproporcionat. Tanmateix, pensant-ho bé, l'anàlisi delineada aquí ens permet arribar al fons de la qüestió, i és tal que posa en crisi els pressupostos mateixos que amenacen la pau. La impotència que té la humanitat per a resoldre les tensions revela que els bloqueigs o, pel contrari, les esperances provenen de quelcom més profund que els mateixos sistemes.

2. La guerra neix en l'esperit de l'home

És la meua profunda convicció, és una constant de la Bíblia i del pensament cristià, és, així ho espero, una intuïció de molts homes de bona voluntat, que la guerra neix en el cor de l'home. És l'home el qui mata i no la seva espasa o, com avui diríem, els seus míssils.

El "cor" en el llenguatge bíblic és el més profund de la persona humana, en la seva relació amb el bé i el mal, amb els altres, amb Déu. No es tracta tant de la seva afectivitat, com de la seva consciència, de les seves conviccions, del sistema de pensament en el qual s'inspiren, com també de les passions que impliquen. Mitjançant el cor de l'home es fa sensible als valors absoluts del bé, a la justícia, a la fraternitat, a la pau.

El desordre del cor equival al de la consciència, quan aquesta anomena bé o mal a allò que ella desitja escollir segons els seus interessos materials o la seva voluntat de poder. La mateixa complexitat de l'exercici del poder no impedeix que sempre hi hagi una responsabilitat de la consciència individual en la preparació, desencadenament o extensió d'un conflicte; el fet que la responsabilitat sigui compartida en grup no canvia en res el principi.

Però aquesta consciència es veu freqüentment sol·licitada per no dir esclavitzada, per sistemes socio-polítics i ideològics que també són obra de l'esperit humà. En la mesura que els homes es deixen seduir per sistemes que ofereixen una visió global exclusiva i gairebé maniquea de la humanitat i fan de la lluita contra els altres, de la seva eliminació o del seu domini la condició del progrés, queden tancats en una mentalitat de guerra que endureix les tensions fent-se gairebé incapaços de dialogar, l'adhesió incondicional a aquests sistemes es converteix, a vegades, en una mena d'idolatria del poder, de la força, de la riquesa; una forma d'esclavitud que arrabassa la llibertat als mateixos governants.

(Continuarà en el número vinent)

CRÒNICA DE ROMA

Els teòlegs al servei dels drets de l'home

ROMA. (De nuestro corresponsal.)— A primers de desembre del 1983, els trenta membres de la Comissió teològica internacional, instituïda per Pau VI l'any 1969, es reuniren a Roma per estudiar el tema "Drets i dignitat de la persona humana". Els anys precedents la Comissió havia aprofundit sobre diferents qüestions d'actualitat, com la cristologia, l'antropologia, i, en vistes al Sínode dels Bisbes celebrat el darrer mes d'octubre, la pastoral i la teologia del sagrament de la penitència.

En l'audiència als teòlegs, Joan Pau II recordà aquesta activitat, afegint que la col·laboració entre magisteri i teòlegs és cada dia més necessària. Tractant dels drets de l'home, i de llur fonament, el Papa remarcà tres punts:

La doctrina social del Vaticà II sobre aquest tema, enunciat especialment en la Constitució pastoral Gaudium et spes, no és encara prou coneguda. Però la història eclesial demostra que calen vint o trenta anys per a que un Concili influeixi veritablement sobre la vida de l'Església. Entre els que han estat arrabassats per la novetat i aquests, els "reformadors", que han difós les seves pròpies idees més que la doctrina conciliar, hi ha un espai: la reflexió teològica sobre els drets de l'home.

l'aprofundiment de la doctrina del Concili i la seva inserció en la teologia.

La veritable defensa dels drets fonamentals deriva de la dignitat de l'home. Cal una veritable conversió evangèlica per percebre millor les necessitats que deriven de la justícia i l'impacte del pecat personal sobre el context social. Ara bé, l'home modern té tendència a perdre el sentit del pecat i a veure les causes dels mals de la humanitat en les soles estructures. El teòleg aquí té un treball important a acomplir a fi d'aclarir les consciències.

L'espera és gran en tots els medis: els drets de la persona han d'ésser sempre afirmats i protegits. La teologia també pot treballar en aquest camp elaborant una sòlida antropologia cristiana, basada en la Revelació i la història de la salvació. I ací cal advertir sobre un cert horitzontalisme que ha deixat l'home a les seves pròpies forces, "sense pare, sense providència, mentre es proclama la mort de Déu i la mort del Pare". "És precís —afegí encara Joan Pau II— redescobrir el que és la caritat, que no es pot oposar a la justícia social sense deformar greument la doctrina i la realitat de l'amor de Crist".

E.P.

Vaticà dia a dia

Durant el 1984 hi haurà canvis a la cúria romana i nous cardenals

Pel Vaticà, 1984 serà un any ric en esdeveniments, alguns dels quals, d'abast internacional. En l'àmbit interior s'espera una àmplia renovació dels dirigents de la cúria romana que han sobrepassat els cinc anys de mandat. Aquests canvis afectaran diverses congregacions i organismes.

També es preveu un consistori en el qual Joan Pau II crearia quinze o setze nous cardenals. No és descartable que entre aquests hi hagi algun espanyol; hi ha càrrecs com la Secretaria d'Estat del Vaticà o els arquebisbats de Madrid i Sevilla, que tradicionalment han estat cardenals.

☆☆☆

Establiment de relacions diplomàtiques entre el Vaticà i EE.UU.

El mes de novembre passat, el president Reagan abolí una llei del 1867 que prohibia al Govern dels Estats Units establir relacions diplomàtiques oficials amb la Santa Seu. L'ambaixador serà segurament l'actual representant personal de Reagan, William Wilson. Des de 1939 existia un representant del President davant el Papa.

La Santa Seu tenia fins ara un delegat apostòlic a Washington que representava el Papa davant la Conferència Episcopal dels Estats Units. Actualment és l'italià Pio Laghi, que

es convertirà en el primer Nunci davant el Govern americà.

☆☆☆

El Papa, mediador en el plet entre Xile i Argentina

Pot resoldre's el plet del canal de Beagle entre Xile i Argentina. Com es sabut, el Papa actua de mediador, a través d'un delegat personal seu, en aquest problema que estigué a punt de portar els dos països a la guerra. El nou president argentí, Alfonsín, ha donat instruccions a fi que s'arribi a una ràpida solució.

Un enviat especial del Govern argentí ha mantingut diferents converses amb el Secretari d'Estat vaticà, cardenal Casaroli, sobre el tema.

☆☆☆

Crida del Papa a favor dels ostatsges

Joan Pau II ha fet una nova crida per tal que siguin posades en llibertat les persones segrestades a Itàlia. En la primera audiència general de l'any, el Papa digué: "L'any nou ha heretat del vell moltes situacions penoses. Una d'aquestes és el trist flagell dels segrestaments. Una vegada més haig d'alçar la meua veu per demanar l'alliberació de les nombroses persones encara segrestades. Confio que les meves paraules trobin ressò favorable en els ànims dels segrestadors i els moguin a un gest d'humanitat, que seria certament un bon senyal, també per a ells, aquest inici d'any".

Actualment hi ha a Itàlia vuit persones en mans de delin-

qüents que exigeixen rescat per posar-les en llibertat.

☆☆☆

Dificultats Església-Estat a Burundi

El Papa ha demanat al Govern de Burundi, la nació africana amb més percentatge de catòlics, una major comprensió vers l'Església catòlica. Parlant al nou ambaixador d'aquest país davant la Santa Seu, el Papa digué que és necessària "una adequada comprensió de la diferència, però a la vegada de la complementarietat, dels àmbits religiós i civil" en les relacions entre Església i Estat a Burundi. Això permetrà, afegí, "superar definitivament, per mitjà del diàleg i la confiança mútua, les dificultats greus en alguns moments, que s'han succeït durant els últims anys".

Joan Pau II assenyalà que "els dos camps, l'espiritual i el temporal, són diferents", però "una atmosfera de confiança i receptivitat, un clima de pau i mútua estima, el sentit de la solidaritat i de la col·laboració són necessaris". Burundi, situat entre el Zaire i Tanzània, en el centre d'Àfrica té una població de quatre milions i mig d'habitants, el 53 per cent dels quals són catòlics. Fa algun temps el president de Burundi, el coronel Jean Baptiste Bagaza, decretà l'expulsió de tots els missioners europeus, entre altres mesures contra l'Església.

☆☆☆

Defensa dels indis guatemaltencs

Davant l'ambaixador de Guatemala, José Alejandro Deutsch-

mann Miron, que presentà al Papa les seves cartes credencials, Joan Pau II féu una clara referència als drets dels indis i a la clara posició que ha pres en aquest sentit l'Església guatemaltenca.

"Per evitar qualsevol extremisme i consolidar la pau autèntica —digué—, res millor que restituir la seva dignitat als que sofreixen a causa de la injustícia, de la marginació o de la misèria. L'Església a Guatemala vol continuar en la defensa i promoció dels homes i de les cultures de qualsevol grup ètnic".

☆☆☆

Responsabilitat moral dels que treballen a TV

Amb motiu del XXX aniversari de la televisió italiana, Joan Pau II dedicà un missatge sobre aquest mitjà de comunicació al qual reconegué com a "important servei social". A tots els que treballen a la televisió, però sobretot als responsables de programació, exhortà a sentir cada vegada més vivament "la responsabilitat moral", que el seu treball imposa i procurar respectar els requisits fonamentals de tota comunicació. O sigui, digué el Papa, "l'objectivitat, l'honestetat i la sinceritat".

El Papa agraf a la RAI el particular espai donat a la informació religiosa, permetent a un vastíssim públic fins i tot de molts altres països del món, participar en esdeveniments eclesials de gran importància.

La Ciutat del Vaticà, declarada "patrimoni cultural mundial"

A últims del 1983 el Comitè del Patrimoni Mundial, adscrit a la UNESCO, i reunit a Buenos Aires, declarà inscrita la Ciutat del Vaticà en la llista de béns culturals que tenen "un valor universal excepcional".

L'esmentada Comissió valora molt especialment la significació de l'Estat del Vaticà com a bé cultural, és a dir, com a un "Estat-bellesa".

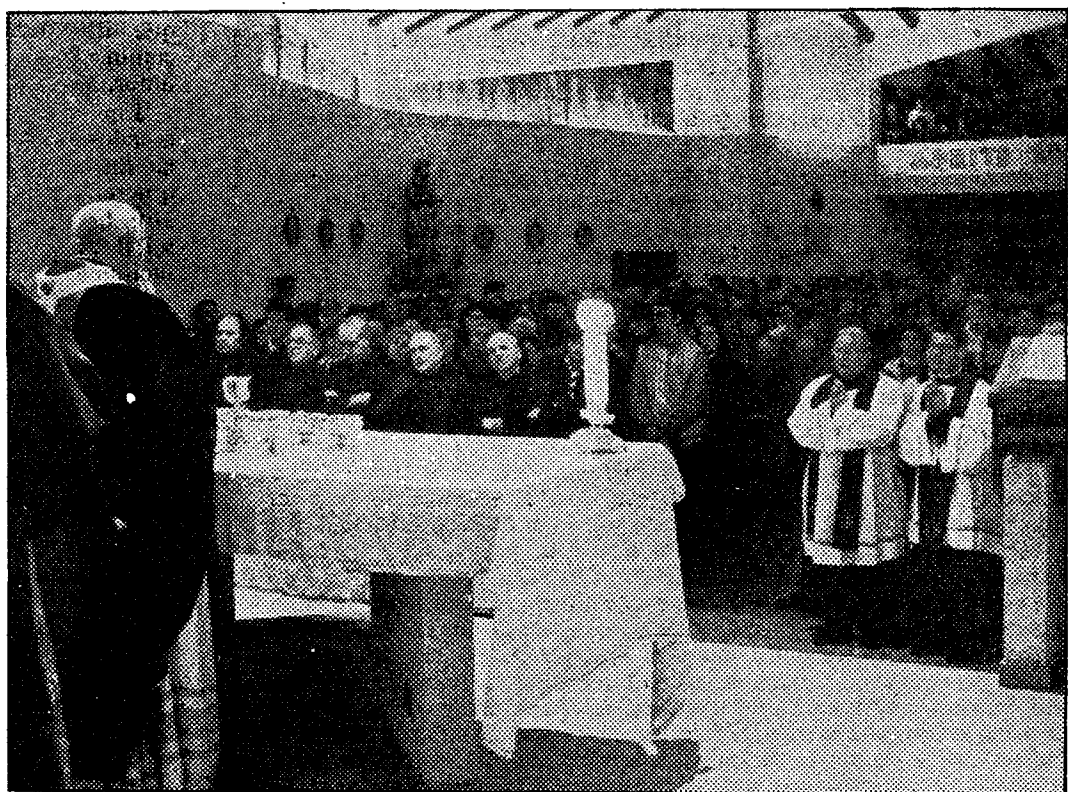
La Santa Seu ha acceptat la invitació del Comitè a adherir-se a la Convenció i sol·licitar la inscripció de tot el conjunt de la Ciutat del Vaticà, cosa que significa una contribució més de l'Església catòlica a la comunitat internacional.

☆☆☆

Comença a Mèxic el procés de beatificació de l'indi Juan Diego

El cardenal Corripio Ahumada, primat de Mèxic, presidí la cerimònia d'iniciació oficial del procés de beatificació de l'indi Juan Diego, al qual l'any 1531 se li aparegué la Verge de Guadalupe en el serrat de Tepeyac.

Documents de diferents segles recullen el sentiment generalitzat de generacions de fidels catòlics que han vist sempre en aquest indi privilegiat per l'amor de la Mare de Déu un exemple de vida. Quedà constituït el tribunal que estudiarà la documentació corresponent. De pujar als altars, es tractaria del segon sant mexicà oficialment reconegut per l'Església.

El diumenge 18 de desembre el Papa féu la visita pastoral a la parròquia de Sant Jordi a "Acilia", situada molt a les afores de Roma, en el sector sud de la ciutat. Una parròquia amb 9.000 ànimes encomanades als pares canosians de Verona. Fou erigida l'any 1958 i té un modern temple en el qual el Papa celebrà la Missa, i pronuncià l'homilia. En les seves diferents trobades amb els sacerdots, les religioses, els catequistes, el consell pastoral, l'Acció catòlica, el Moviment dels Curtsets de Cristiandat, els ancians i els joves, el Papa anuncià l'Evangelí de Nadal beneint i felicitant a tothom. La foto correspon al moment de la celebració de la Missa.

Després de la fugida de Nicaragua

El bisbe Schlaefer, ha retornat als Estats Units

Monsenyor Salvador Schlaefer, bisbe catòlic de la ciutat nicaragüenca de Bluefields, que fa uns dies es donava per mort a mans de sandinistes o dels "contra" sandinistes, s'ha refugiat a la seva ciutat nadiua de Campbellsport, de l'Estat de Wisconsin.

Salvador Schlaefer, ciutadà d'USA, de 65 anys d'edat ja fa anys que és al front de la diòcesi nicaragüenca de Bluefields, en una improvisada roda de premsa manifestà que va veure's obligat a abandonar Nicaragua per guiar 3.100 indis "Miskitos", població indígena perseguida pel règim de Managua.

El rostre marcat pel cansament, però l'expressió serena, aquest missioner caputxí que ha guiat els indis, amb dificultats de tota mena, durant més de quaranta quilòmetres de marxa, ha dit que tornarà a Nicaragua després d'un parell de setmanes de repòs, per reunir-se amb els seus fidels de Bluefields, i ha assegurat que no tem per la seva seguretat.

El bisbe ha explicat que els "Miskitos" havien planificat la seva fugida d'Hondures feia temps i

que molts d'ells, dones i nens hagueren d'ésser posats en hamacs i carregats a l'espatlla pels homes, durant la llarga marxa per la selva.

Responent a informacions que circulaven fa uns dies, monsenyor Schlaefer explicà que els "Miskitos" són contraris al Govern de Nicaragua perquè és de tendència marxista i comunista. "Es tracta —precisà— de gent senzilla, molt espiritual, que viu amb religiositat, amb respecte a l'Església, a Déu, a la Bíblia i del Temple de Déu".

MARE D'ALDEA?

Tu també en pots ésser

- Si tens una edat compresa entre 25 i 35 anys, aproximadament.
- Si estàs sola (soltera, vídua o divorciada, sense fills).
- Si esperes una altra cosa de la vida.
- Si creus que la teva vida només esdevindrà plena amb un compromís seriós...

Tu pots ésser mare d'una Aldea Infantils S.O.S.

Et serà confiat un grup de germans i germanes orfes o abandonats, els quals, sense tú, continuaran vivint separats i sense l'amor ni les atencions necessaries.

Tú els pots acollir i, alhora, amb ells, pots conèixer la plenitud d'una vida familiar individualitzada, en una casa per a tú i ells i vivint les satisfaccions i les preocupacions pròpies de qualsevol mare de família.

Tindràs a la teva disposició un pressupost familiar per poder-lo distribuir com consideris millor i, endemés rebràs una remuneració.

Si desitges una informació més detallada envia'ns el cupó adjunt amb les teves dades personals.

Nòm i Cognoms:

Adreça:

Localitat:

**aldee infantil
S.O.S**

Camí de Lloveras, s/n.
SANT FELIU DE CODINES
(Vallès Oriental)

BARCELONA

Pregària per la unitat dels cristians.— Els dilluns dia 23, dimarts dia 24 i dimecres dia 25 de gener, se celebrarà un triduum d'oracions per la unitat dels cristians a la Santa Església Catedral, a dos quarts de vuit del vespre, amb exposició del Sm. Sagrament, pregària de Vespres, homilia sobre el tema evangèlic de la unitat i pregàries per les intencions de l'ecumenisme.

Jornades de Reflexió i Conversió cristianes.— Les organitza la Delegació Diocesana de Pastoral Sanitària de Barcelona, dedicades especialment a totes les persones (Auxiliars, Infermeres, Assistents socials, Metges) que treballen en el camp sanitari. Se celebraran del 3 de febrer (divendres 8 nit) al 5 (diumenge 8 nit) i del 27 d'abril (divendres 8 nit) al 29 (diumenge 8 nit). Dirigeix el P. Xavier Repullès S.J. Inscripció i informació: Casa d'Exercicis de St. Ignasi, c/. Carrasco i Formiguera, 32. Tel. 203 88 62. Barcelona-17.

Centre Passatge. Aula Cultural.— Dimarts, dia 24: la "Barcelona romànica"; dimarts, dia 31, la "Barcelona gòtica", a càrrec de Jaume Aymar i Ragolta. Hora de 8 a 9,30 del vespre. Informació: Passatge Mercader, 13. Tel. 215 15 99.

Federació de Cristians de Catalunya.— Dia 24 de gener, dimarts, dissertació a càrrec del Dr. Didac Parellada, President del Consell Assessor de la F.C.C., sobre "Qui fou el Dr. Pere Tarrés". Lloc: Parròquia del Roser, c/. Gran Via de les Corts Catalanes, 796. Hora: 2/4 de 9 del vespre.

Dia 29 de gener, diumenge. Assemblea Plenària de Barcelona. Se celebrarà a la Balmeiana, amb el següent programa: A les 10, Santa Missa. A les 11, Conferència pel Dr. Malaquias Zayas sobre: "Nous camins que s'obren a la Pastoral per la nova legislació canònica de l'Església". A les 12, Assemblea Plenària de Barcelona.

Fraternitats de Betània de Carles de Foucauld.— Ofereix un nou Desert (recés), dirigit pel P. Eusebi Mansilla, per interioritzar el tema: "La dimensió de la Fe". Dia 22, diumenge, a partir de les 10 del matí: Silenci, Laudes, Tema, Col·loqui i Eucaristia. Lloc: c/. Trafalgar, 70, 1er. 1.ª Tel. 302 71 77.

Centre d'Estudis Pastorals. Dos interessants Cursets.— "CONÈIXER I LLEGIR LA BIBLIA". Sortosament la Bíblia va convertint-se en llibre de capçalera i punt de referència per conèixer Déu i seguir Jesucrist. Però arrosseguem una gran falta de formació. Per això el Centre d'Estudis Pastorals ha demanat al P. Rafael de Sivatte S.J., professor de la Facultat de Teologia, una mena d'introducció general, que ens ajudi a situar-nos a l'interior d'un univers tan ric i entranyable. El Curset es farà durant set di-

lluns, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre, a Rivadeneyra, 6, 3.ª planta. Començarà el dia 23 de gener.

"UNA ESPERANÇA PER AL MÓN SENCER". Per als creients, la mort no és la darrera paraula sobre tot: és, només, el terme d'una etapa. Hi ha, doncs, una esperança que la travessa, i que posa en relació aquest món present, que passa, amb el món venidor, que esperem. Mn. Josep Gil, professor de la Facultat de Teologia, farà un curset sobre aquestes qüestions al Centre d'Estudis Pastorals. Serà durant quatre dimecres seguits, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre. Començarà el 8 de febrer. Per a més informació i inscripcions: Secretaria, c/. Rivadeneyra, 6, 3a. planta. Tel. 317 48 58.

Nou Codi de Dret Canònic.— "Eclesiologia subjacent". Innovacions principals. Conferència a càrrec de Mn. Carles Soler Perdigó, vice-provisor de l'Arquebisbat de Barcelona i consiliari del Moviment de Dones d'A.C. Dimecres, dia 25 de gener, a les 5 de la tarda, c/. Llúria, 5, pral. Tothom hi és invitat.

Institut de Teologia i Humanisme.— Els dies, del 24 al 27 de gener, es faran a la "Sala Penyafort" les classes corresponents al Curs de Catequesi Bíblica "L'anunci del Messies", Evangeli de Marc, capítols de l'1 al 8, dictades pel P. Gerard Sánchez Mielgo O.P. Horari: De 19,30 a 21.

El dia 28 de gener, se celebrarà recés espiritual per a religiosos, a les 17 hores. Per informació i inscripcions: c/. Bailen, 10. Tel. 246 33 00.

Exercicis Espirituals Mixtes.— Segons el mètode de St. Ignasi, els dies 4 i 5 de febrer. Organitza "Lumen Dei". Informació: Tels. 219 21 20 i 311 06 91. Dia 5, tarda. Recés.

Cicle de Misses Polifòniques.— El dissabte, dia 28 de gener, a les 7,30 de la tarda, a la Parròquia de Ntra. Sra. de Jesús de Gràcia (St. Pere Màrtir), "Messa a 4 voci de capella" de C. Monteverdi, a càrrec del grup "Cantare con la gorgia". Direcció: Jordi Casas amb Sergi Casademunt (viola da gamba) i Albert Romaní (orgue).

Grups d'Oració i d'Amistat.— Diumenge, dia 5 de febrer, a les 5 de la tarda, al Col·legi St. Vicens, c/. de Les Carolines, 18, Recés dirigit per Mn. Carles Mas de Xaxars. Obert a tothom, i al que es recomana l'assistència dels components dels grups.

GIRONA

Cursets de Cristiandat.— Celebrarà l'ULTREIA COMARCAL DE LA SELVA, a Caldes de Malavella, el dia 27 de gener, divendres, a 3/4 de 10 del vespre: Presentació, Vivències d'una noia, vivències d'un home, Ressonàncies, Punt doctrinal, Píscolabis.

Girona

Treballaren des de la Psicologia a la Fe

42 joves al curs per a monitors de l'Esplai

GIRONA.— El propassat dia cinc de gener va finir a Can Costa, de la parròquia de Sant Medir, el primer Curs de Formació de Monitors, organitzat per l'Escola diocesana de Girona, anomenada l'Esplai. El Curs havia començat el dia 27 de desembre i en total hi participaren 43 joves de les diferents comarques: Caldes de Malavella, Calella de la Costa, Torroella de Montgrí, Sant Feliu de Guíxols, Figueres, Girona, etc.

El programa que se seguí fou l'assenyalat per la Direcció General de la Joventut de la Generalitat, adaptat a la nostra manera de ser. Així es treballaren especialment els àmbits de Psicologia, Pedagogia, Natura, Expressió Plàstica, Expressió Dinàmica, Sociopolítica, Sanitat i Fe. Un equip de professors competents en les seves matèries donaren qualitat i prestigi a les diverses unitats del Curs.

La cloenda tingué lloc el dia 5 de gener, després de dinar. Amb tot, està prevista una nova trobada pels dies 18 i 19 de febrer per tal de participar en unes reunions del MIJAC.

Ensems ja s'han anunciat dos altres Cursos, el primer dels quals es farà només els caps de setmana i començarà el dia 14 d'aquest mateix mes. L'altre curs tindrà caràcter intensiu i se celebrarà durant la Setmana Santa en una població del Maresme amb la col·laboració de l'Escola de l'Esplai de Barcelona. Per últim, també s'anuncia un Curs de Caps (primer Cicle) que començarà el dia 10 de març en un lloc encara no determinat.

En acabar els Cursos de Formació es lliura a cada assistent un Certificat d'Aptitud i posteriorment, si s'escau, el títol legal lliurat per la Direcció General de la Joventut de la Generalitat a proposta de la pròpia Escola Esplai. Cal remarcar que l'Esplai de Girona ja ha complert els deu anys d'existència i treball ininterromput en favor dels infants.

Nomenaments del bisbat de Girona

El Butlletí de l'Església de Girona ha publicat els nomenaments següents:

LLic. Josep Maria Cardelús i Pons, Vicari Judicial.

LLic. Josep Honorich i Bardella, Jutge diocesà.

Dr. Josep Maria Taberner i Collrellmir, Jutge diocesà.

LLic. Angel Sunyer i Aymenrich, Jutge diocesà.

LLic. Joan Solà i Triadú, Jutge diocesà.

LLic. Lluís Suñer i Roca, Consiliari del Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar.

Mossèn Conrad Ruhí i Pons, Rector de Martorell de la Selva.

LLic. Josep Riera i Berga, Rector d'Ollers.

Mossèn Benet Riera és mort

Mossèn Benet Riera i Pujol que residia a la parròquia de Sant Feliu de Guíxols va morir el dia 6 de desembre de l'any passat. Tenia setanta anys i era natural de Paganini, ciutat de l'Argentina. Fou ordenat sacerdot el dia 11 de juny de 1938 i seguidament es graduà en Dret Canònic en la Universitat Gregoriana de Roma. Després de la guerra civil vingué a Girona, i exercí el càrrec de Coadjutor en la parròquia de Pineda i més tard en la de Sant Feliu de Guíxols.

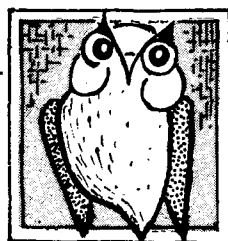
El 17 de setembre de 1946 prengué possessió de la parròquia de Cabanelles i d'Encarregat de Sant Martí Sasserres. Nou anys després fou adscrit a la parròquia de Sant Feliu de Guíxols, i es dedicà a l'ensenyament en l'Institut de Batxillerat, en el Col·legi de Sant Josep i en el Col·legi de les Missioneres del Cor de Maria. Descansi en pau!

M. Caballé

PENSANT-HO BÉ

"Qui no adoba la gotera, ha d'adobar la casa entera"

Hi ha estalvis que es mengen les tovallones, i descurances consentides que, més tard, exigeixen una llarga cura. En cap ordre de la vida, no val a badar. I, en aquest món, tot té un preu. La negligència, també.

És de comú que cal remeiar els mals en llur inici. És imprudent i forassenyat menysprear la petitesa de les realitats. Totes les coses, les bones i les dolentes, tenen, normalment, un començament aparentment insignificant. El fet és que, aneu a saber com, s'engreixen. El procés de creixement i de degradació depèn molt de les circumstàncies, però si volem afavorir l'un i evitar l'altre, cal posar-hi mà.

La bona salut de les coses i de les persones té les seves exigències. No hi ha dubte que els petits mals i els petits remeis, són de més bon manejar; els grans mals i els grans remeis, porten molts maldecaps. El petit és a l'abast de tothom, el gran, no. De vegades ens quedem esbalaïts de l'esfondrament de coses i persones. Ves qui ho havia de dir! Però en totes les coses, en les bones i en les dolentes, hi ha sempre un primer pas. Després, el camí de les bones és sovint costatut, i el de les dolentes fa baixada, i costa qui sap-lo frenar o aturar l'embranchida de la inèrcia. No és igual un xip-xap sota els peus amb fang a les sabates, que estar amb l'aigua fins al coll.

El perquè se'ns fan goteres a la teulada de la pròpia pensa o de la pròpia fe, no se sap mai ni és a causa d'una calabruixada de conceptes estranys i mal païts que ens espatllen el terrat, d'un llevant persistent (les penes de teulades i parets plorallloses comencen petites i acaben grosses), d'un sotrac vital o d'un terratrèmol interior. El fet real és que cal tenir-ne cura, sinó, fins i tot el que més estimem, pot tenir mal acaball.

Home!, ara que està de moda el "bricolage", i les eines són com joguines per a adults, no costa tant com això desempal·lar-se de la mandra i donar una mica d'endrec a les coses abans que es deteriorin definitivament, i la teulada o el sostre ens

caiguin al damunt. Els mitjans per adobar teulades més altes o més interiors, també sabem quins són, oi?

Ara bé, en l'ordre del pensar i del creure, hi ha qui confon l'endreçar amb el tirar-ho tot per la finestra. Per guarir un voltadits tallar-se la mà, o per guarir un ull de poll tallar-se el peu, són solucions francament exagerades. Creu i ratlla i foc nou, és un procediment dràstic que difícilment arranja res, existencialment gairebé impossible, i que, normalment, és sortir-se de les brases per caure en el foc. Arrencar fora de temps el sembrat per matar les males herbes, és perdre, absurdament, bous i esquelles.

Els mals acostumen a tenir la gentilesa d'avisar. Abans que s'esfondri la casa es poden sentir els esgüells de les rates i veure's la corrua remorosa de tota mena de bestioles. És clar que, els dubtes i els sofismes de tota classe són més falaguers i arterosos; vénen de puntetes, i si es veuen descoberts, somriuen amb aires de simpatia i d'innocència. Són subtils, i qualsevol escletxa és útil per introduir-se en el nostre hort interior, plantar-s'hi i arrelar-hi com aquell qui res. Quan ens n'adonem ja han fet arrels i donen fruits malèvols. No podem tenir la pretensió que el nostre món interior sigui un roserar, però un pandemòniom d'entrada lliure, tampoc. Cal vetllar, discernir, garbellar i sostenir amb fermesa la brúixola. Perquè la vida és camí, però, ¿on anirem a parar si caminem per un camí que no porta a enlloc? ¿Si hem pujat en un tren parat a la via zero?

Les infidelitats, els trencaments i les apostasies no neixen espontàniament. Hi ha una llavor, una sembra, un clima favorable i una hora d'esclat. Cal pregar, edificar sobre roca i vetllar les parets mestres, si no volem veure, ventada per ratxades innombrables, esbucada i demolida, la nostra idiosincràcia de persones i de creients. El viure i el plorar sobre runes, és sempre dramàtic.

Xesc Soliu

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

22 de gener, jornada de la Infància missionera

Un dia perquè els nens cristians siguin solidaris amb els del Tercer Món

BARCELONA.— Aquest any, molts nens i nenes de la diòcesi de Barcelona, han sortit als carrers i places de les nostres ciutats i pobles per a donar-nos la felicitació nadalenca i l'anunci joiós que "Jesús és per a tothom". Més de mig milió d'estrelles —comprades per ells— han col·locat a prop del cor de moltes persones, que d'aquesta manera, han comprès millor el sentit profund del Nadal. Durant unes hores els nens s'han sentit "sebradors d'estrelles", "missioners", enviats a persones desconegudes, per a proclamar-los la gran alegria del naixement de Jesús.

Els nostres nens i nenes ja han viscut durant el Nadal el lema de la Jornada de la Infància Missionera: "Jesús és el millor amic. Expliqueu-ho a tothom". Ara, ens toca als grans a aprendre una mica més aquesta dimensió missionera que ens han anunciat els petits:

Els són oberts a les necessitats dels 2.000 milions de persones desnodrides que hi ha al món i del drama de les 100.000 persones —la majoria nens— que moren diàriament per manca d'aliments.

Els volen que arribi la llum i l'esperança de Jesús, el millor amic de tothom, a cada un dels nens d'aquí i de tot el món.

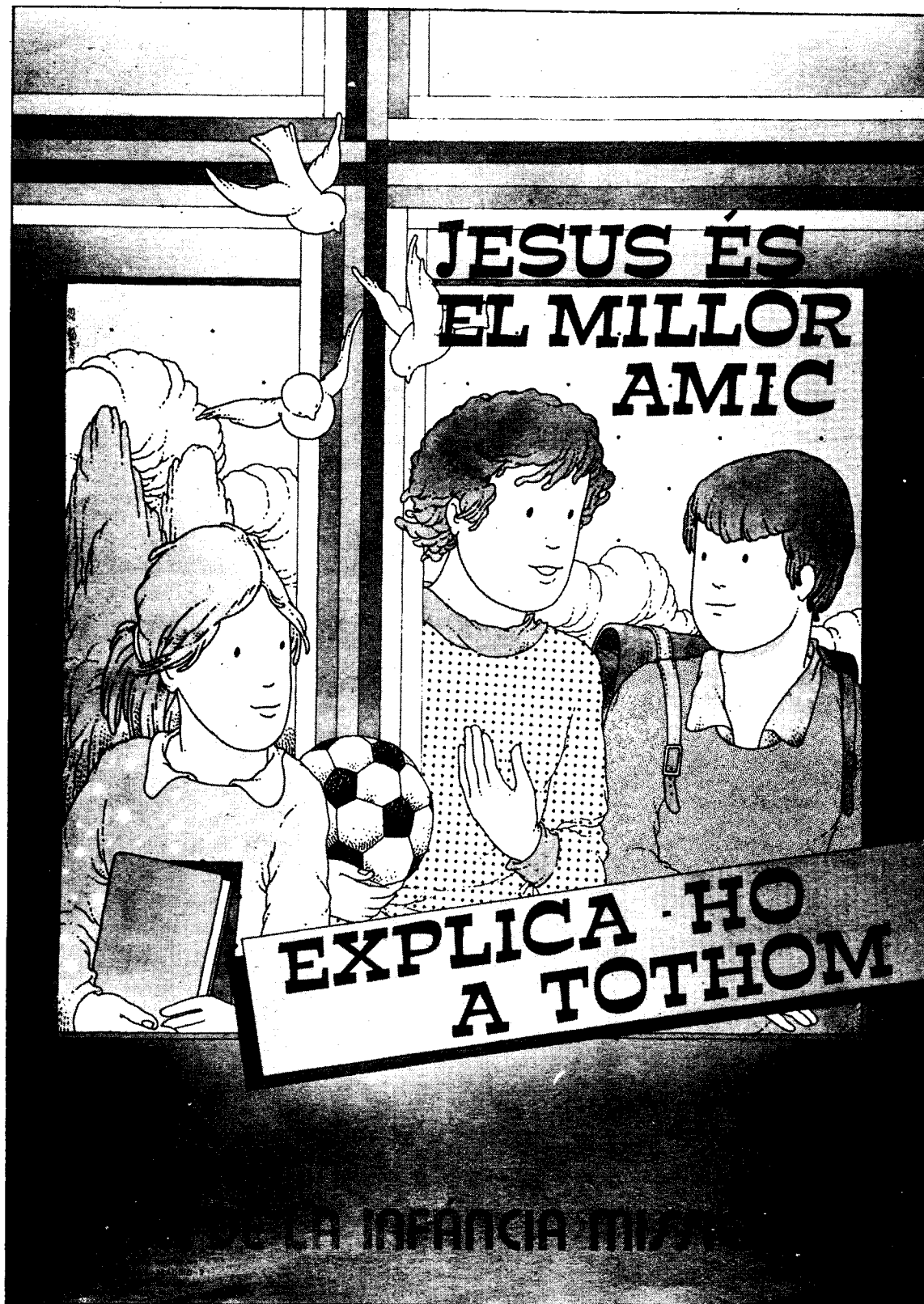
Amb el seu interès, ajuda i pregària donen suport al treball de tants milers de missioners que en tot el món anuncien —com els pastors de Betlem— la salvació, el progrés, la llibertat i la pau de Jesucrist a tots els pobles de la terra.

1. El cartell en la història de la infància missionera

El cartell s'ha confeccionat tenint present la celebració en la comunitat cristiana de la Jornada o Dia de la Infància Missionera.

Els cristians hem de saber i proclamar com a nostra aquesta veritat històrica; el primer crit d'amistat i de fraternitat l'ha donat l'Església a través dels nens enquadats en l'Obra Pontifícia de la Santa Infància, la qual, un segle abans que qualsevol organització humanitària, es va posar en moviment.

El cartell vol ésser una actualització gràfica del feliç mis-

satge del fundador de la Santa Infància.

Tots els nens cristians a favor de tots els nens del món

Les actuacions de la Infància Missionera tenen un mòbil clar: el missatge de Jesús.

L'amistat és una traducció al llenguatge del nen de l'expressió "a favor de". El nen entén fàcilment l'amistat com un estar a favor de l'amic.

2. Alguns valors que cal subratllar en el cartell

—Serà necessari fer una observació pel que fa al "volem". Almenys, pot tenir dues lectures. Anuncia, sí, un projecte de futur. Però és també la proclamació d'una motivació permanent de l'actuar de la Infància Missionera. Seria com dir: com que volem un món d'amics, per això fem el que fem.

—Per tant, no és un cartell de denúncia. Hi ha un valor en

l'alegria de les cares. Des de l'alegria i per generar alegria es fa l'anunci. Un món d'amics serà un món més alegre. El nen estima i necessita l'alegria.

—L'amistat és un altre valor i, és molt intel·ligible per al nen. Permet, a més a més, al catequista de fer al mateix temps aquest doble enfocament de tota la catequesi missionera: la universalitat de la missió cristiana ("un món", les cares de nens d'una altra raça) i la concreció en el compromís aquí i ara. Només amb aquest doble enfo-

cament és vàlida una catequesi missionera.

—És un cartell que no demana; gairebé diríem que dona. Hi ha una donació alegre, encomanadissa, en les cares d'aquests nens que indiquen esperança en la victòria. Hem d'ensenyar als nostres nens a rebre "de les missions".

3. En tota catequesi

Si el cartell s'utilitza en una catequesi, cal passar a primer pla allò que sembla en l'explicació de l'eslògan: "Així tradueix la Infància Missionera el missatge de Jesús".

El "volem" no és una manifestació fruit d'un acord d'un grup. És una acceptació del manament nou de Jesús. És a la vegada una proclamació, que gràcies a a seva força, ens atreviríem a voler un món així.

4. Una possible activitat

Suggerim un ús d'aquest cartell emmarcat dins de tota la celebració en comunitat del Dia de la Infància Missionera.

El diumenge abans i, en les diferents Eucaristies de la parròquia, nens degudament preparats comuniquen a l'assemblea que el diumenge següent és la seva festa missionera. En aquesta comunicació:

—Fan una lectura d'aquest cartell que portarà ja alguns dies exposat a la parròquia. Poden també explicar altres cartells, el de la Jornada i els que ells hagin pogut fer.

—Presenten el programa d'actes en els quals ells participen, i inviten els grans.

Demanen que siguin generosos en la col·lecta econòmica del diumenge següent.

Si a les misses del diumenge, dia 22, s'aconsegueix una participació activa dels nens, la implicació de la comunitat pot ser gran.

5. Aquests nens us diuen ¡Gràcies!

La Infància Missionera està agraïda. El passat exercici vàrem recaudar a Espanya 143 milions. Aquestes nens i molts més us diuen gràcies. Així demostreu també que voleu un món d'amics.

Per a assistir a la Jornada Sacerdotal de l'Any Sant el 23 de febrer

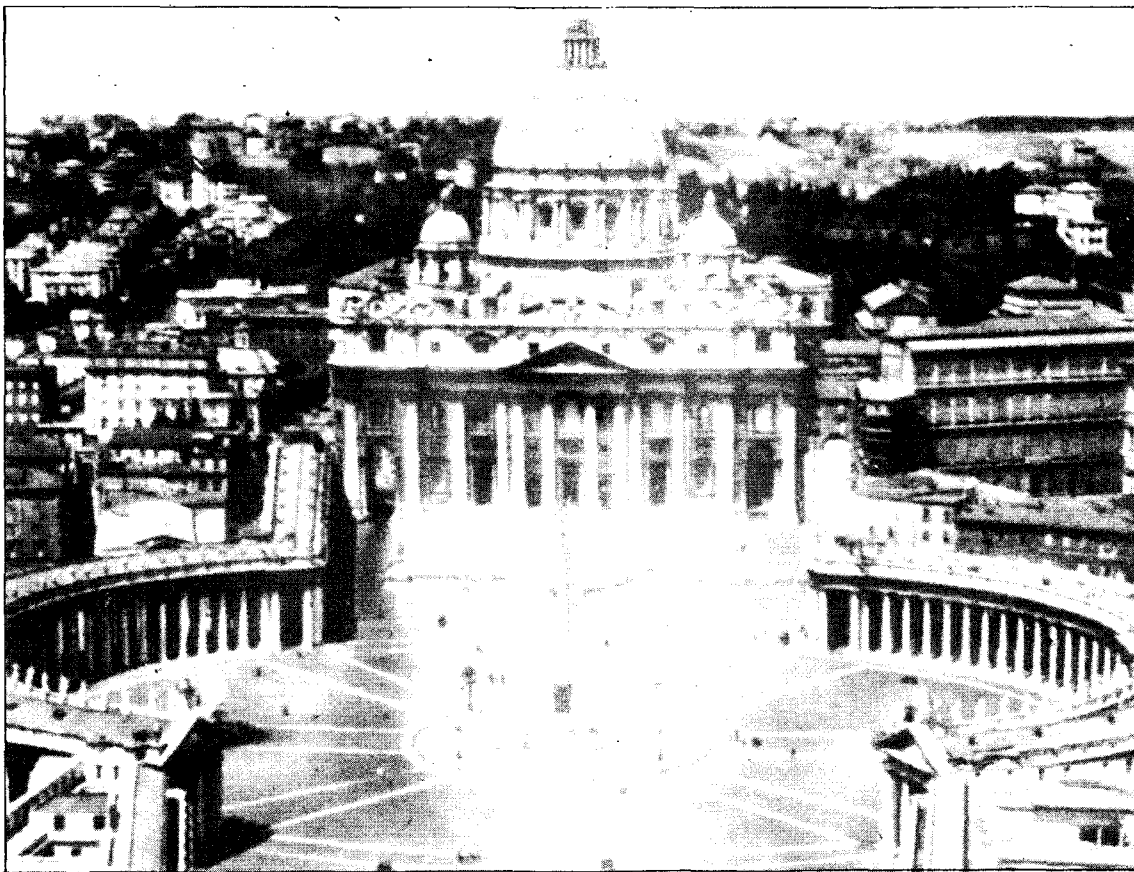
L'església vigatana peregrina a Roma

VIC.— El Comitè Internacional de l'Any Sant de la Redempció convoca els clergues de tot el món a la Jornada Sacerdotal de l'Any Sant el dia 23 de febrer a Roma. La Conferència Episcopal Espanyola, fent-se ressò d'aquesta convocatòria, ha enviat instruccions a tots els bisbats de l'Estat espanyol a fi de que enviïn representants a aquesta concentració sacerdotal internacional.

La diòcesi de Vic, seguint les directrius del seu bisbe, Dr. Josep M.ª Guix, ha organitzat una peregrinació a Roma que surt de Vic amb un autocar, provist de tota mena de facilitats, les primeres hores de la tarda del dia 19 de febrer. La tornada serà el dia 25 a primeres hores de la tarda, a fi i efecte que no quedin desateses les parròquies ni un sol diumenge. Alguns sacerdots de les diòcesis germanes han reservat ja places. Els que desitgin fer-ho, poden escriure o bé trucar per telèfon a la secretaria del Bisbat de Vic, responsable de la Jornada Sacerdotal de l'Any Sant, telèfon: (93) 886 06 55. El preu és de 22.000 ptes.

Els principals actes que estan previstos a Roma, i als quals assistiran els sacerdots espanyols, presidits pel cardenal Narcís Jubany, president de la Comissió del Clergat de la Conferència Episcopal Espanyola, són:

Dimarts, dia 21 de febrer: un encontre a l'Aula del Sínodo, amb seglars significats de tot el món. El famós intel·lectual i periodista André Frossard dissertarà sobre el tema "¿Què esperen els laics avui dia dels

sacerdots?". Presidirà l'encontre el cardenal vicari de Roma Hugo Poletti.

El matí del dia 22 hi haurà una celebració penitencial a la basílica de Sant Pau Extramurs, que presidirà el cardenal Casaroli, secretari d'Estat. A la tarda, a Sant Pere, hi haurà una solemne Adoració Eucarística i a continuació una reunió amb el Papa a l'Aula del Sínodo.

La celebració jubilar pròpiament dita serà el dia 23 a la basílica de Sant Pere, presidida per Joan Pau II, amb la partici-

pació de tots els sacerdots del món que assisteixin i amb assistència del clergat i dels seminaristes de la diòcesi de Roma. A continuació hi haurà un dinar de germanor.

Els capellans podrien elegir el seu arxiprest

Tot fa suposar que després de la reunió decisiva del Consell Episcopal, nou equip directiu del bisbat vigatà, els arxiprests

seran elegits pels propis sacerdots de cadascun dels 19 arxiprestats que componen el bisbat, segons anunciava el periòdic "El 9 Nou", en el seu número del 30 de desembre proppassat.

Això és el que es desprèn de les diverses converses que aquesta redacció ha mantingut amb fonts properes al bisbat, davant el nomenament de Mossèn Josep Bastardes i Vilalta com a rector de la parròquia de Santa Maria de Manlleu, sense que de moment sigui l'arxiprest. Aquest nomenament es produïa

en nomenar el rector.

Podria ser, també segons les informacions rebudes, que l'elecció dels arxiprests, es produís en algun dels arxiprestats i no pas en tots. De tota manera, i com ja dèiem al començament, cal esperar la reunió decisiva de l'equip directiu del bisbe Guix.

Els 19 arxiprestats del bisbat de Vic, que aplega parròquies de cinc comarques: Osona, Ripollès, Berguedà, La Selva i el Bages, són distribuïts de la següent manera: catedral de Vic, Sant Joan de les Abadesses, Artés, Calaf, Camprodon, Centelles, Corcó, Igualada, Manlleu, La Seu de Manresa, El Carme de Manresa, Crist Rei de Manresa, Moià, Prats de Lluçanès, Olost, Ripoll, Sant Hilari Sacalm, Tardell i Torelló. Cadascun d'aquests arxiprestats té, sota la seva jurisdicció, diverses parròquies.

El nou rector de Manlleu

Mossèn Josep Bastardes i Vilalta és, com dèiem, el nou rector de la parròquia de Santa Maria de Manlleu, deixada vacant pel nomenament de vicari episcopal de Mossèn Salvador Bardulet. Mossèn Bastardes era, fins ara, delegat diocesà de catequesi i director del Casal de l'Església a Vic. Havia estudiat a Vic i a Comillas i havia estat rector arxiprest de Ripoll, des d'on fou traslladat a Vic. Ha ostentat diversos càrrecs d'àmbit català en el tema de la catequesi.

Fra Juan Tudela, nou prior dels dominics

BARCELONA.— El Capítol Provincial dels dominics de la província d'Aragó, reunit en el centre Salesià Martí-Codolar de Barcelona, va elegir el dia 24 de desembre de 1983, el nou Prior Provincial. Aquesta responsabilitat va recaure en Fra Juan A. Tudela Bort, professor d'Antropologia filosòfica i d'història de la Filosofia en la Facultat de Teologia de Sant Vicenç Ferrer de València, i secretari de "Justícia i Pau" de la mateixa ciutat.

El nou Prior Provincial va néixer a València l'any 1944. Ex-alumne del col·legi dels PP. dominics d'aquesta ciutat, va ingressar en el Noviciat de l'Orde de Predicadors de Cardedeu (Barcelona) l'any 1961. Va cursar els estudis de Filosofia i de Teologia a València, on es llicencià en Teologia. Posteriorment va completar els seus estudis de Filosofia en la Universitat de Friburg, i aconseguí també la llicenciatura.

Del Crist

El gran misteri: la creació, formidable obra de l'amor de Déu, l'elevació de l'home a l'ordre sobrenatural i amb destí en la visió i fruïció del mateix Déu. I el gran misteri de l'Encarnació: l'empelt, com d'una branca a l'arbre, d'una naturalesa humana amb la Persona del Verb. L'invisible es fa visible, l'impalpable, palpable, l'increat, creat. "Primogenit entre molts germans" (Sant Pau als romans 8:29).

Els profetes ens trameten la Paraula de Déu. I el Crist és aquesta Paraula, el Verb de Déu fet carn entre nosaltres, com nosaltres, amb nosaltres.

El Verb és la imatge substancial, total i perfectíssima del Pare, car conté la seva mateixa naturalesa i prové d'Ell per generació eterna.

El Crist és l'Home que ha reconquerit l'home del reialme de la tenebra i de la mort al de la llum i amb el preu de la seva sang, com a paga i senyal i fruit del misteri d'amor.

Crist és el primogenit de tots els homes, la flor de la humanitat i font de vida natural per creació i sobrenatural per vida de gràcia. I el Verb prengué, assumí carn per tal de fer-nos participants del do sobrenatural de fills de Déu. Empeltats, amb Ell, en el misteri de Déu.

Crist és el centre de gravetat de l'univers.

L'Amor s'ha fet carn; la carn, amor.

Prenent carn d'home el Verb oculta la seva divinitat, es deixa fer i portar per la seva Mare: és Nadó que no pot parlar ni moure's.

Tota la divinitat que enclou el Crist com a Verb es troba alhora en Ell en humanitat en quant home; més encara: resten empeltades l'una a l'altra íntimament i en unitat de Persona: la Persona del Verb fet carn, fet home: el Crist.

El Verb etern fet carn en el temps per amor al món és l'obra més forta de la onnipotència i de la misericòrdia de Déu. El Crist Verb fet carn és germà nostre, l'Hereu, per llei de sang. Sense Ell no podríem dir pare al Pare.

El Verb, assumint la nostra naturalesa, pertany, en tot, al jo no humà sinó diví a la Persona subsistent del mateix Verb. Tor és Verb.

El Fill de Déu, en prendre la nostra carn, es posa a nivell de l'home per tal d'ennobrir-lo a la dignitat de fill de Déu. "...ha fet que tots els qui l'han acollit, tots els qui creuen en ell, poguessin esdevenir fills de Déu..." (Joan 1:12).

Pere Ribó

L'assegurança del seu vehicle a terminis.

Consell de Cent, 118, entresol, 1.^a
Tel 325 37 98.

LLIBRERIA SANT MIQUEL

Catequesi, revistes, ectampes, goigs, rosaris, cromos, escapularis, medalles, etc.
Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

Tarragona

Curs de formació bíblica a Valls

VALLS.— El Consell parroquial de Sant Joan Baptista de Valls i l'Associació Bíblica de Catalunya han organitzat un curs de formació bíblica que se celebrarà a la capital de l'Alt Camp, del 27 de gener al 13 d'abril. Aquest curs d'introducció a la Bíblia vol ésser una presentació senzilla i alhora completa de la Bíblia per a apropar més al seu missatge. El curs començarà amb la pregunta "Què és la Bíblia?". La resposta serà determinada per tres aspectes fonamentals: la història del poble d'Israel; els escrits: història, de la seva redacció; la història de la Salvació: del Gènesi fins a nosaltres.

El curs és preparat per un equip de l'Associació Bíblica de Catalunya integrat per Joan Magí, Romuald Vives, Armand-

Puig, Maria de l'Esperança Amill, Emili Català, Xavier Cartanyà, Carme Ferré i Maria del Carme Pàmies. Les classes es faran a la Sala Parroquial de Sant Joan Baptista de Valls, cada divendres, des de les 10 fins a dos quarts de dotze del vespre.

Donada la importància d'aquest curs, l'arxiprest de Valls, Mn. Ricard Cabré, ha manifestat que "per a poder respondre a la crida de Déu, ens cal saber molt bé què ens diu. La Bíblia conté el missatge de Déu als homes, però és escrit en un llenguatge d'un altre país i d'un altre temps. Només podrem interpretar correctament la Bíblia si coneixem la cultura, la manera de pensar, de viure i d'expressar-se del poble a qui Déu va adreçar la seva paraula".

Per la seva banda, Mn. Magí, president de l'Associació Bíblica de Catalunya, ha remarcat que "aquest curs és un servei a favor de la maduresa dels cristians per tal de facilitar el coneixement de la Paraula".

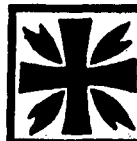
300 Joves a Taizé

Uns 300 joves de l'arxidiòcesi de Tarragona han assistit a la trobada de Taizé celebrada a París. Aquesta trobada fou dedicada a la reconciliació entre els homes com a signe de la reconciliació amb Déu. Abans de l'anada a París, tingué lloc una jornada de pregària al Carmel de les Descalces, amb la presència del Dr. Josep Pont i Gol, arquebisbe emèrit de Tarragona.

Exercicis per a preveres

El Secretariat al Servei del Clergat ha organitzat una tanda d'exercicis espirituals per a preveres que tindrà lloc del 13 al 18 de febrer a la Casa Diocesana de la Selva del Camp. El responsable del Secretariat, Mn. Antoni Morell, ha invitat els preveres de l'arxidiòcesi a assistir a aquests exercicis espirituals, que seran dirigits pel bisbe de Màlaga, doctor Ramon Buxarrais. Aquest és un servei més que ofereix el Secretariat al Servei del Clergat.

Els interessats a assistir a aquesta tanda poden adreçar-se a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Torredembarra.

**Finestral
de la
caritat**

**1984, el podem
millorar!**

1984 serà un any difícil. Els greus problemes del 83, l'atur, les dificultats econòmiques de moltes famílies, fins i tot la gana, no semblen pas haver trobat una solució immediata.

Cada dia són més les persones que vénen a la nostra institució en situacions d'extrema necessitat. L'ajut econòmic és molts cops, una part important del tractament social d'aquests problemes. Aquesta és una realitat que és aquí i es fa sentir amb força.

La resposta ha de passar per un compromís generós i solidari.

1984, el podem millorar.

DEMANDES

1.- Mare, vídua recent, amb quatre fills de 8 a 1 anys. Li urgeix liquidar endarreriments de lloguer i aliments. Necessita 28.500 ptes.

2.- Senyora, malalta des de fa dos anys. Té un fill de 15 anys i en tràmit la separació matrimonial. El seu marit no l'ajuda. Calen 26.425 ptes.

3.- Paleta en atur forçós. Està malalt i té dos fills menors, i una àvia al seu càrrec. Per l'endarreriment del lloguer calen 19.000 ptes.

4.- Cap de casa sense feina, té vuit fills, el gran de 13 anys. Li urgeix pagar un deute de 8.500 ptes.

5.- Jove mecànic amb treball eventual. Té dos fills de 2 i 1 anys, tots dos malalts de pàncreas. Per tractament mèdic necessita 12.000 ptes.

6.- Matrimoni sense feina i amb dos fills de 9 i 8 anys. Per a pagar el col·legi, la llum i l'aigua necessita 21.053 ptes.

7.- Matrimoni malalt. Té cinc fills de 15 a 5 anys. El marit, transportista per compte propi, s'ha quedat sense feina. Per a tractament mèdic i aliments li calen 30.000 ptes.

8.- Senyora sola separada del marit. Està malalta i s'ha endarrerit en el pagament de l'assegurança domèstica. Per a posar-se al corrent li calen 26.000 ptes.

9.- Mare amb dos fills de 8 i 2 anys. El pare els abandonà. Tingué una fuga d'aigua. Per a pagar el rebut li calen 17.928 ptes.

10.- Xófer sense feina i amb quatre fills de 12, 10, 7 i 4 anys. Li manquen 10.000 ptes per a liquidar el lloguer.

11.- Cap de casa que treballava pel seu compte, per manca de treball s'ha endarrerit en el pagament de les assegurances socials. Les liquidaria amb 18.870 ptes.

12.- Per malaltia, una mare amb dos fills, de 19 i 17 anys, sense treball, s'ha endarrerit en el pagament del lloguer en 17.500 ptes.

13.- Senyora viuda i malalta, de 57 anys. Treballava en neteja a domicilis. Per al lloguer i aliments li calen 15.000 ptes.

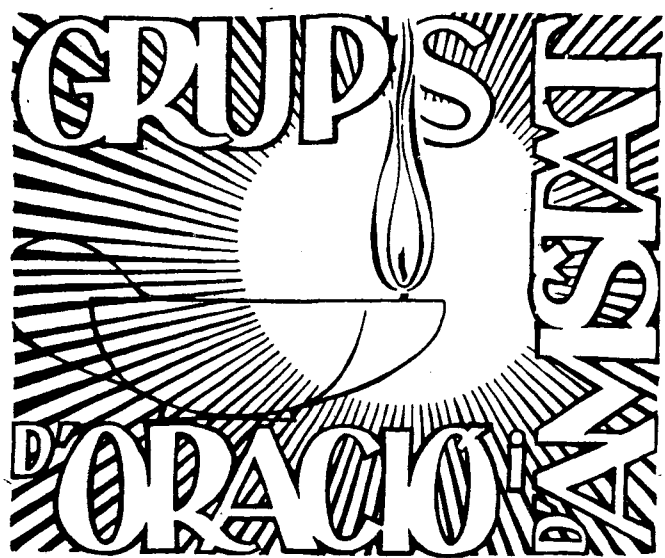
Barcelona

Els Grups d'Oració i Amistat guanyaren el Jubileu

BARCELONA.— En un acte que va omplir d'assistents la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, i el cor dels presents, de joia i de pau, els Grups d'Oració i d'Amistat, de Barcelona, van guanyar, col·lectivament, el Jubileu de l'Any Sant.

Dit acte va consistir en una celebració comunitària de la penitència, amb confessió i absolució individual, seguida d'una concelebració eucarística, presidida per mossèn Albert Torrens, junt a la vintena de sacerdots participants.

Ens mou a fer-ho públic, tant l'íntima satisfacció d'haver gaudit d'aquesta cerimònia, com la d'haver donat testimoni de ser i sentir-nos Església, seguint les seves orientacions.

Joglars i senyors

Llorenç Gomis, en la seva habitual secció de LA VANGUARDIA tractà amb profunditat d'intenció el tema de la representació teatral d'Els Joglars, en la qual es fa bafa de sentiments molt íntims dels cristians. Per això hem cregut oportú i interessant reproduir íntegrament l'esmentat article per a coneixement dels nostres lectors.

El joglar Boadella es rigué dels militars i fou processat. Es rigué del president de la Generalitat i es produí un gran silenci. S'ha rigut dels eclesiàstics de totes les Esglésies i ha estat subvencionat.

L'Estat, la Comunitat autònoma i la província han cregut més prudent, segons sembla, subvencionar el joglar, presant-li el que s'anomena "auxilis materials", milionaris, naturalment. No subvencionar podria haver semblat un exercici de censura.

El món dels uniformes, dels ritus i de l'autoritat és i ha

estat sempre temptador pel joglar, especialment per aquell que viu de fer riure, el bufó. Els joglars i bufons han viscut prop dels grans i s'han rigut d'ells.

Jo no sé si la propera obra tindrà per tema les bates blanques i els ritus d'un quiròfan. Boadella ja va vestir-se amb bata blanca, segons digueren, per escapar-se de l'hospital on estava en cura i vigilat. És un món suggestiu.

De món suggestiu n'hi ha molts. Ho és el de les togues i els judicis. També ho és per a un joglar el de les testes coronades, els ceptres i la reialesa.

Segur que li han passat pel cap.

La llista es podria perllongar, a obra per any, bienni o potser trienni. Del procés a la subvenció hi ha tanmateix un camí. El que queda per saber és si des d'ara totes les obres de joglaria, tractin de testes coronades, de togues o de bates blanques, o de qualsevol altre gremi o institució, continuaran essent subvencionades i celebrades amb sopars més o menys polítics. (El que subvenciona es considera dispensat d'assistir a l'estrena, i el que no, ho compensa acudint a aplaudir.)

O si, al revés, resultarà que l'únic estament de bafa subvencionada és l'eclesiàstic. Potser sigui una penitència que des de tots els braços seculars se li imposa.

Els crítics s'han apressat a tranquil·litzar la feligresia. L'obra no és gran cosa, diuen. Acudits d'escolanet. Comedieta

de sotanes. Res. Les creences queden a salva, i artísticament, a més, l'espectacle es flueix. Potser tot això sigui motiu per subvencionar una obra.

Els antics joglars, diguem-ho tot, a vegades també estaven subvencionats. Quan no, anaven pels camins i els firals i trobaven allotjament en un palau o un castell. Cada joglar, cada bufó, vivia del seu senyor, al qual divertia i del qual també se'n reia, ¿perquè no? Els diàlegs entre senyors i joglars tenien quelcom d'esgrima, i fins i tot el seu risc.

Ser joglar, ser bufó resultava més arriscat que ara i tenia en aquest sentit més mèrit, i ser senyor també. A fi de comptes cada senyor prestava "auxilis materials" al joglar que tenia al seu castell, i que se'n reia als seus nassos. I els joglars i bufons es defensaven amb el seu enginy i la seva simpatia. No podien invocar la llibertat d'expressió.

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcohòlicisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

Urgell

Seguint les petges de Josep Calassanç, es treballà per al futur

La pastoral de l'any 2000, en la base del Simposi Escolapi de La Seu

LA SEU D'URGELL.— Del 27 al 30 de desembre del propassat 1983, s'han reunit a la Seu d'Urgell escolapis d'arreu del món per a commemorar el IV Centenari de l'Ordenació Sacerdotal de sant Josep de Calassanç, a Sanaüja, com a capellà d'Urgell, el 17 de desembre de 1583.

Als organitzadors els va semblar que res era més adient a l'efemèride que se celebrava, que reunir en un Simposi de Pastoral el major nombre possible d'escolapis, d'escolàpies i de religioses calassànies, per aprofundir les arrels pastorals del carisma del fundador. I això fer-ho a la Seu d'Urgell, on Josep Calassanç exercí el seu novell sacerdoci i on, possiblement, besllumà allò que podia ser la seva obra alliberadora de l'escola popular cristiana.

El tema del Simposi podria semblar un xic ambiciós perquè, sense oblidar les arrels del passat, es proposava descobrir el que podia ser la futura evangelització l'any 2000.

Jornada sacerdotal de confraternització

Com a pòrtic magnífic del Simposi, el matí del dia 27-se celebrà una jornada sacerdotal de confraternització entre els preveres de la diòcesi d'Urgell i els escolapis. La catedral romànica on tantes vegades celebrà Josep Calassanç estava ocupada per més de 200 celebrants, presidits per l'estimat bisbe Joan, a qui assistien el General de l'Orde, P. Angel Ruiz i el Provincial de Catalunya, P. Josep M.ª Balcells. Després de la comunió, l'Escola Pia i el bisbe de la Seu intercanviaren delicates obsequis. En la celebració s'emprà la llengua llatina, la catalana, la castellana i la basca, en un desig d'arribar al llenguatge universal que fou el de la cordialitat i la germanor. Clogué l'acte que presidia un excel·lent carbó d'en Llimona, recuperat recentment i que representa Josep de Calassanç sacerdot i mestre, l'himne a l'il·lustre fundador de l'Escola Pia. Els assistents es traslladaren tot seguit a la sala d'actes del Col·legi de la Salle, seu del Simposi, on l'escriptor escolapi, P. Enrique Iniesta, encisà l'auditori amb una originalíssima evocació dels temps i de les possibles relacions de Calassanç amb els bandolers, pretesament moriscs, dels quals s'hagué de defensar el jove secretari del Capítol d'Urgell.

Més tard, al restaurant Andria, sacerdots i escolapis confraternitzaren joiosament en un acollidor dinar de germanor.

El Simposi s'obrí solemne-

ment amb una interessant presentació del P. Angel Ruiz, General de l'Escola Pia, que donà la benvinguda a escolàpies, calassànies i escolapis vinguts de Polònia, d'Hongria, d'Àustria, de l'Equador, de Colòmbia, de Cuba, de Xile, de Nord-Amèrica, d'Itàlia, etc. i de totes les demarcacions espanyoles.

Evangelització a 20 anys vista

Acte seguit es tingué la primera ponència, a càrrec del Sr. Fèlix Martí i Bel, fins fa poc president de Pax Romana. El tema **¿Qui evangelitzarà l'any 2000** tingué una resposta sàvia i serena, feta amb realisme prudent i agosarat alhora. Una deliciosa comunicació que sintonitzà amb el qualificat auditori per la valentia i la senzillesa d'un verb amarat d'estimació a la joventut i a l'Església.

L'endemà, dia 28, el P. Josep Ignasi González Faus, professor de la Facultat de Teologia de Sant Cugat, dissertà sobre el tema **Continguts de l'evangelització a l'any 2000**. La docta exposició del que serà l'evangelització al començament del tercer mil·lenari fou seguida amb creixent admiració pels assistents.

"El Déu que serà anunciat l'any 2000 serà el Déu dels pobres i el Regne que no és d'aquest món", digué el ponent. "Els evangelitzadors hauran d'encaixar l'impacte del rebuig de l'evangeli sense escandalitzar-se i acontentar-se, després de tot l'esforç, de sentir-se com servents inútils que no hauran fet més que el que havien de fer".

Al vespre del dia 28, els membres del simposi foren obsequiats, en el marc insuperable de la catedral, amb un extraordinari concert. Una vetllada admirable ofrena de la Coral de la Seu que dirigeix amb rigor i gràcia el mestre Mn. Caxigós.

La tercera ponència va correspondre al prevere de l'equip directiu de "Pastoral Missionera" Fernando Urbina, **¿Des d'on s'evangelitzarà l'any 2000?** El docte conferenciant féu una anàlisi de la "modernitat", no sempre ben assimilada pels nostres evangelitzadors. Contra les actituds antievangèliques de por i d'evasió, proposà l'acció del petit ferment que, ple d'esperança pasqual i compromesa, farà fermentar tota la massa.

Al simposi hi hague també dues taules rodones, una d'antics alumnes que s'interpel·la-

Aquestes dues fotos il·lustren, a bastament, quin fou l'esperit que definí les jornades: participació sacerdotal en l'oració, comunió amb el bisbe de La Seu, i dissertacions específiques sobre la pastoral que s'haurà de dur a terme d'ací a vint anys.

ren sobre l'educació rebuda a l'Escola Pia i proposaren camins nous d'evangelització i, una altra, en la qual el Rector de la Universitat del País Basc, un sociòleg, el director d'Hora 3 i Mn. Joan Pujol, Vicari General de Pastoral de la diòcesi d'Urgell, analitzaren en profunditat la problemàtica de la joventut de cara al demà. Després de les interessants exposicions, contestaren amb justesa les preguntes que se'ls dirigiren.

Al vespre del 29, el grup "Nuevos Juglares" de Salamanca, que dirigeixen Ricardo Pereira i Ignacio Brines, oferiren al cursat un espectacle original, titulat **Història de salvació**, pensat especialment per al Simposi. La presentació i la interpretació foren excel·lents.

Un ritme molt accelerat

El ritme del simposi fou molt accelerat; el temps que deixaven lliures les celebracions i les ponències es diecà a es-

coltar i discutir les comunicacions rebudes —més de 50— i a reflexionar, en 23 grups, les ponències i les propostes de conclusions operatives.

L'acte de clausura tingué lloc el dia 30, acabada la celebració. El General de l'Escola Pia elogià la tasca feta i manifestà les seves esperances i la preocupació de tot l'Orde per les comunitats cristianes que seran, en el futur, el lloc privilegiat des d'on s'evangelitzarà per tal de fer néixer entre nosaltres, també a l'any 2000, aquest Regne de Déu que tenim tan a la vora.

Cal felicitar, per la seva eficiència tot l'equip directiu, presidit pel P. Carles Mascaró, i desitjar que les ambiciosos conclusions puguin, ben aviat, posar-se en pràctica per tal que el IV Centenari de l'Ordenació Sacerdotal de sant Josep de Calassanç suposi una alenada d'aire renovador per a l'Escola Pia, aquesta petita parcel·la d'Església que té les primitives arrels de la diòcesi mil·lenària d'Urgell.

Josep Liñán i Pla

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Conferència Episcopal

Els bisbes estudien com
ajudar els aturats

MADRID.— La Comissió Episcopal de Pastoral Social elaborarà un programa d'acions eclesials per fer front a la crisi econòmica de la societat espanyola i especialment per ajudar els aturats.

Un grup de bisbes espanyols es van reunir a Madrid per reflexionar sobre les exigències morals i pastorals de la crisi econòmica. Els professors Raga, Ortega i Gómez del Castillo, parlaren sobre els aspectes econòmics, polítics i sindicals i el professor Berna, glossà la missió de l'Església.

Els bisbes, després d'un ampli diàleg i d'observar les característiques més rellevants

de l'actual crisi econòmica, aprovaren les següents conclusions: "Els cristians tenen una paraula a dir, davant la crisi i han de donar exemple per mitjà d'iniciatives de solidaritat i austeritat. La dimensió social de la fe, és una de les exigències actuals més apremiants.

"L'Església ha de comprometre's solidàriament amb la causa dels pobres i marginats, especialment amb els aturats, promovent encara més tot allò que es fa en les diòcesis per aquest fi. Cal, propiciar els canvis necessaris perquè la solidaritat i el bé comú, ocupin el primer lloc en la consciència

ciutadana enfront a l'egoisme i la insolidaritat.

"L'Església ha de solidaritzar-se amb totes les iniciatives justes i eficaces que es posin en marxa en la societat per fer front a la crisi".

Per últim, la comissió Episcopal de Pastoral Social, pròximament farà pública una declaració sobre les exigències morals i pastorals de la crisi i posarà en marxa una comissió de seguiment per informar els bisbes, el poble cristià i la societat en general.

Avilés

Doctor Díaz Merchán

"La cursa armamentista va tancant
els canals de diàleg"

AVILÉS.— El president de la Conferència Episcopal espanyola i arquebisbe d'Oviedo, monsenyor Díaz Merchán, assenyala en una carta pastoral que allò més greu de la cursa armamentista és que es van tancant els canals de diàleg, que podrien conduir a un desarmament bilateral controlat.

"La situació, a més de perillosa, és immoral, i descredita l'honorabilitat de les parts en litigi, moralment obligades a entendre's i a desactivar llurs arsenals atòmics i biològics, de poder destructor pràcticament incontrolable."

En la carta pastoral, monsenyor Díaz Merchán manifesta que la cursa d'armaments, cada vegada més mortífera, "carrega sobre les consciències de les primeres potències mundials les responsabilitats històriques d'estar emmagatzemant una força d'extingir tota la vida sobre el planeta Terra, responsabilitat més gran perquè és un dispositiu de terror per dissuadir l'enemic".

El president de la Conferència Episcopal fa referència també al perill existent actualment per a la pau, la necessitat de revisar la bona consciència de les nacions atòmiques, que pot ocórrer amb la filosofia de la "força bruta" i possibilitats d'actuació dels cristians. Respecte l'últim punt, l'arquebisbe d'Oviedo explica: "Els cristians podem convertir-nos en persones pacifistes, podem educar-nos per a la pau, podem construir la societat amb mitjans de pau i podem pregar per la pau".

Madrid

Un milió de fidels assisteix a
missa els diumenges

MADRID.— Prop d'un milió de persones assisteixen a missa, els diumenges en la diòcesi de Madrid, fet que significa un 22,3 per cent de la població obligada a complir amb aquest precepte eclesiàstic. Aquesta és la conclusió d'una enquesta realitzada a finals del propassat any, per l'Oficina Diocesana de Sociologia de Madrid, que dirigeix Jose Maria Díaz Mozaz. L'enquesta fou enviada a totes les parroquies de la diòcesi i en respongueren el 85 per cent. A més, s'enviaren 1.125 formularis a d'altres esglésies, no parroquies. A la població total de la província, 5.348.509 habitants, se'ls descomptà un 16 per cent, que es calcula de població no obligada a complir amb el precepte dominical (nens, malalts, persones d'altres confessions religioses, etc), fet que col·loca la xifra de persones en principi obligades en 4.494.491.

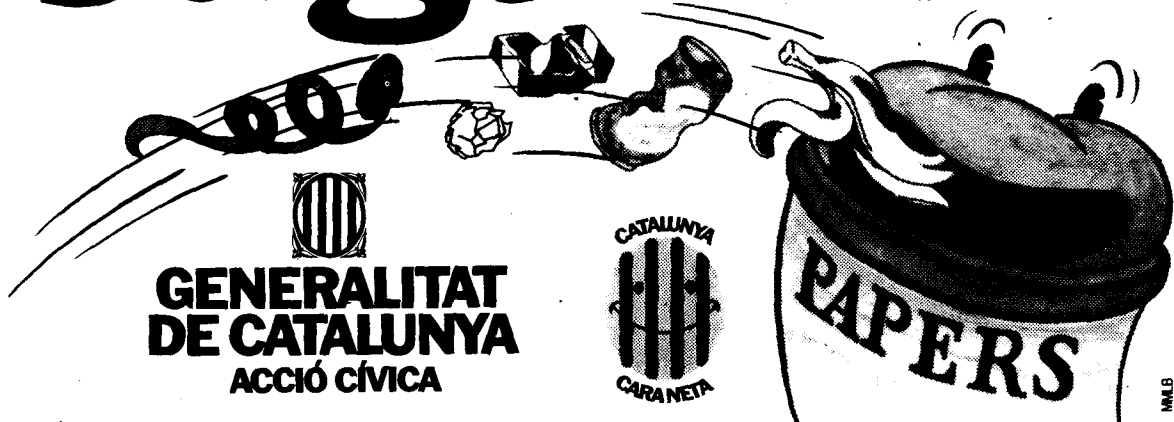
El nombre de persones que assisteix a missa els diumenges en les parroquies fou, en apreciació dels rectors de 839.656. En d'altres centres no parroquials es detectà una assistència de 60.540, que sumat, dona un total de 900.196, és a dir, el 20 per cent dels obligats. A aquesta xifra cal afegir-li unes correccions tenint en compte el tipus de parroquies que la majoria no contestaren a l'enquesta i, l'existència de molts de la capital que oïxen missa fora de Madrid o del seu lloc de residència en virtut del important fenomen dels moviments poblacionals de cap de setmana, que a Madrid tenen una gran significació.

El càlcul, tenint en compte aquestes i altres variables col·loca el nombre d'assistents a missa els diumenges en un 22,3 per cent dels obligats.

L'assistència a missa és molt diferent segons les zones. L'índex més baix de pràctica coincideix amb el cinturó industrial: Coslada, San Fernando, Torrejón, Getafe, Parla, etc. Per vicaries, la d'índex més baix és la XI (Getafe, Parla, etc.), que compta amb un 9 per cent d'assistència; continua la número X (Alcalá, San Fernando, Coslada), amb un 11,4 per cent i Vallecas, amb un 13 per cent. Les vicaries amb més alta assistència són la II (zona del barri de Salamanca), on assisteix a missa el 37 per cent de la població obligada; la VII (Centre), on assisteix un 35 per cent i la VIII (Chamberí), que té un 32,8 de pràctica.

En general, i tenint present l'evolució dels últims anys, la tendència en el compliment dominical és a la baixa, sobretot entre els joves. Tot i així, aquesta baixa es inferior a la registrada en altres grans ciutats europees, fet que s'atribueix a l'esforç que s'ha realitzat a Madrid per dotar de parroquies i clergat les noves barriades i al tarannà plural de la diòcesi. Les causes del descens de pràctica podrien xifrar-se, entre d'altres, en l'emigració procedent de zones de baixa pràctica religiosa; la persistència d'ideologies que tracten de substituir la religió en els ambients industrials; la reaparició d'alguns corrents anticlericals; la menor adaptació i atenció de l'Església en les zones obreres; les sortides dels caps de setmana, que dificulten l'adequada assistència religiosa, ja que faltes, al principi esporàdiques, es converteixen en hàbit; la persuasió que la pertinença eclesial ha de ser més selectiva que massiva i en definitiva, la pèrdua de la consciència del precepte.

Juga net.

GENERALITAT
DE CATALUNYA
ACCIÓ CÍVICACATALUNYA
CARANETADISSABTE LA
VELLA CAPTA

P.D: A tots els pares de Catalunya.

Res de fer neteja de l'habitatge.

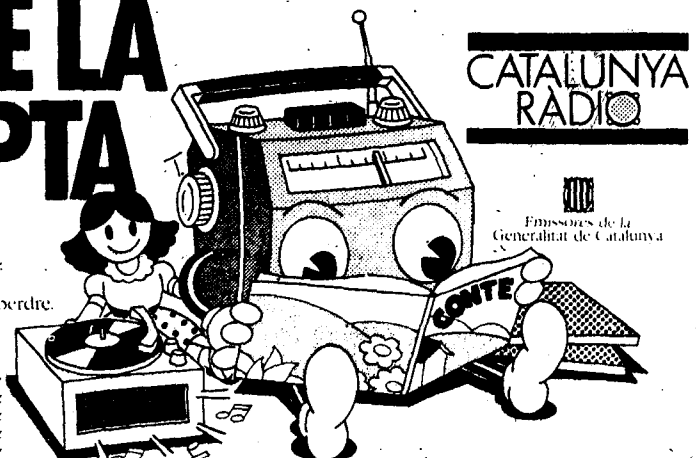
El dissabte també estem amb Catalunya-Ràdio: hi ha cançons, contes, parlem de llibres, espectacles, i moltes coses més. No ens ho podem perdre.

I si no us ho creieu, escolteu amb nosaltres, el dissabte, la vella capta.

Tots els nens de Catalunya.
(Dissabte: 10.00 a 11.00)

Edita i presenta:
Jordi Jané i Teresa Duran.

Barcelona — 106.8 MHz
Lleida — 94.2 MHz
Montserrat — 106.3 MHz
Girona — 104.7 MHz
Tarragona — 100.2 MHz

CATALUNYA
RADIOEmissors de la
Generalitat de Catalunya

França

**Crit de Taizé:
"Església,
reconcilia't"**

PARÍS.— Del 28 de desembre del 1983 al 1er. de gener del 1984, s'ha celebrat la trobada de joves, organitzada per la comunitat de Taizé, que ha plegat 25.000 joves. Després d'haver publicat a l'inici de la trobada una "Carta d'Haiti", l'últim dia el germà Roger adreça una crida amb el títol: "Església, reconcilia't".

"Jesús conegué la temptació i va respondre: "Fuig de mi, temptador!". Tots coneixem també la temptació i el temptador. I quan ens diu a cau d'orella: tu no serveixes per seguir a Crist, tu no ets capaç de compromisos, gosem respondre: "Fuig de mi, temptador!".

"Per seguir-lo, Crist no ens abandona a l'aïllament. Ha creat sobre la terra, aquesta única comunitat en el seu cos que és l'Església. Nosaltres en som els membres visibles, proposant-nos, dia rera dia, en una mateixa fe, un mateix pensament una mateixa esperança. Però heus ací que aquest anys, Crist, en la comunitat del seu cos, és abandonat com rarament ho ha estat. Sacsejada, la seva Església coneix la subtil malaltia de les disgregacions, amb tantes acusacions recíproques que fan fugir-ne. Parlar de Déu que és amor i perdó mantenint-se separades, oposades, és una inconseqüència que ha empès la pèrdua de fidelitats essencials.

"Crist havia donat una paraula de guariment: "Ves primer a reconciliar-te", i no: "Torna més tard!". De cara a la guarició de l'Església, avançarem resoltament, entre altres, pel camí d'una pastoral de reconciliació immediata, no diferida per més endavant? Cara a Crist abandonat en la comunitat del seu cos, la seva Església, hi ha una resposta concreta. En un període cruïlla, la resposta és una reconciliació en l'interior de cada u, sense per tant ser signat d'autonegació. Si és així importa reconciliar en cada persona la set de la paraula de Déu estimada en les profunditats de les Esglésies protestants, els tresors de fe de les Esglésies ortodoxes pel Ressuscitat, tot plegat amb tots els carismes de l'Església catòlica.

Gran Bretanya

**Situen la mort de Crist
al dia tres d'abril del 33**

LONDRES.— Segons els càlculs de dos professors britànics de la Universitat d'Oxford, Jesucrist va ser crucificat el divendres dia 3 d'abril de l'any 33. Els professors Colin Humphrey i W.G. Waddington, les recerques dels quals s'han publicat en l'última edició de la revista "Nature", afirmen haver arribat a calcular la data exacta de la mort de Crist gràcies a una eclipsi de lluna esmentada en el Nou Testament.

Fins ara, les recerques dels savis no havien permès determinar amb precisió l'any de la mort de Crist, i els mateixos apòstols oferien testimonis contradictoris sobre el dia de la seva mort. L'apòstol Joan afirmava que Jesús havia mort la vigília de la Pasqua jueva, mentre que Mateu, Marc i Lluc deien que havia mort el mateix dia de Pasqua. Tots quatre estan d'acord a afirmar que Jesús fou crucificat algunes hores abans del Sabbat, la tarda d'un divendres.

Els dos professors, reconstituïnt el calendari jueu del primer segle han reeixit a limitar a cinc les dates possibles. Però és gràcies a un passatge del Nou Testament afirmant que la Lluna havia canviat a "roig sang" en el moment de la crucifixió, que han arribat a determinar la data exacta. Els annals bíblics i medievals revelen efectivament que aquesta descripció era corrent per parlar d'un eclipsi de lluna, i un tal eclipsi es produí el divendres 3 d'abril de l'any 33.

Zimbabwe

Els bisbes demanen un acostament a les arrels africanes

**"L'ateisme marxista és incompatible amb
el cristianisme"**

HARARE.— La Conferència Episcopal de Zimbabwe s'ha aixecat contra l'ateisme socialista en el país. En una carta pastoral publicada a Harare, la capital, els bisbes subratllen, amb motiu de l'any nou que "la filosofia ateaista és incompatible amb el cristianisme i la tradició africana", raó per la qual els bisbes no poden donar-li suport.

Per altra banda, l'Episcopat condemna el "comportament asocial de nombroses persones que tenen una posició influent", comportament en total contradicció amb la justícia social que només proclamen en teoria. Els bisbes creuen que tots els polítics i funcionaris haurien de fer també els sacrificis que exigeixen al poble ras.

Els bisbes també s'engatgen a favor de la reconstrucció de la societat a base de la "lliure col·laboració" de totes les persones. Una nació, lacerada per l'odi i la lluita de classes, no pot assolir l'amor i l'harmonia. Aquest és el cas del "socialisme científic", que l'Església catòlica no pot admetre.

A "la lluita a tot preu" cal substituir-la per "una anàlisi de les causes dels conflictes i de llurs possibilitats de solució" on els esforços podrien donar els seus fruits. És per això que els bisbes sostenen que els polítics han de comprometre's cara al poble a no usar la violència per erigir un nou ordre social.

La misió de l'Església de Zimbabwe serà la de fer d'enllaç amb un socialisme que ha d'aconseguir la seva maduresa. "El socialisme a Zimbabwe significa la igualtat sense distinció de races, de color, de confessió. També significa un repartiment igual del país, l'assistència sanitària i l'educació per a tots, siguin els que siguin els seus ingressos, salaris iguals i la promoció de formes de producció cooperatives així com una política de reconciliació nacional", pot llegir-se en el

text dels bisbes. En la mesura que el Govern d'Harare es comprometrà en semblant política, l'Església catòlica estarà a punt per aportar-li un suport total. Per l'abril de l'any passat, una carta pastoral de l'Episcopat condemnava l'ús de la violència per fins polítics. Els bisbes es referien a la situació a Matabeleland, on una majoria d'innocents era víctima de la violència.

El president de Zimbabwe, Canaan Banana, recentment declarà que a Harare l'Església no havia de

témer res del socialisme, ja que aquest "encarna les formes tradicionals de la vida comunitària a Àfrica". "L'Església no ha de fer més que acceptar i donar suport al socialisme." A Zimbabwe, el seu futur depèn de "la seva capacitat d'adaptar-se". El president Banana havia insistit en la necessitat d'adaptar-se. L'Església: "La submissió total i l'imperialisme religiós ha d'ésser substituït pel dret dels autòctons a escollir llurs pròpies prioritats".

Nicaragua

**El catolicisme pateix una
persecució ideològica activa**

TEGUCIGALPA.— Segons monsenyor Pablo Vega, bisbe de Juigalpa i president de la Conferència Episcopal de Nicaragua, l'Església catòlica d'aquest país de l'Amèrica central pateix una "persecució ideològica activa". No obstant, aquests últims temps el govern sandinista s'ha mostrat "més obert i més flexible cara a l'Església catòlica" ha subratllat monsenyor Vega, durant una roda de premsa en el diari hondurenc "La Tribuna".

El president de la Conferència Episcopal nicaragüenca havia viatjat amb avió vers la capital d'Honduras, Tegucigalpa, per rebre a monsenyor Schläfer. L'avió, un aparell militar havia estat posat a la seva disposició pel govern de Managua. En el mateix aparell retornaren a Nicaragua monsenyor Vega i dos diaques miskites, Isidoro Alvarado i Francisco Baker, que havien acompanyat a monsenyor Schläfer i els indis miskites durant tres dies per la jungla, camí d'Honduras.

Si el marxisme abandonés l'estretor del seu dogmatisme esquemàtic, nosaltres podríem treballar molt més lliurement, digué monsenyor Vega, parlant de la situació de l'Església a Nicaragua. No es fa la guerra solament amb les armes, sinó també sembrant "la desconfiança per dividir uns i altres" afegí. Els bisbes de Nicaragua estan convençuts que "l'Església és un lloc de comunió de tots els homes, i que no poden matar-se perquè existeixin oposicions ideològiques".

Monsenyor Vega creu que no hi haurà, per part del Govern de Nicaragua, cap mesura contra monsenyor Schläfer i els dos diaques que l'acompanyaren. Segons informacions divulgades per agències de premsa, les autoritats de Nicaragua ja declararen que monsenyor Schläfer pot tornar al país "quan vulgui".

Alemanya

**L'Església acull amb alegria
la fundació "Mare i Fill"**

ROTTENBURG.— L'Església catòlica a la RFA s'alegra per la fundació "Mare i Fill - Protecció de la vida abans del naixement", anunciada pel Govern federal, fundació que s'inaugurarà el proper 1er. de juliol d'enguany. El bisbe de Stuttgart i Rottenburg, monsenyor Georg Moser, escriu, en una carta adreçada al ministre de la família, senyor Heiner Geissler, que l'Església espera del Govern federal altres iniciatives de política familiar, particularment en el camp dels impostos.

En la carta al senyor Geissler, publicada per la premsa de Stuttgart, monsenyor Moser ofereix al Govern federal l'experimentada ajuda de l'Església referent a la planificació de mesures a favor de la família.

Moser agraeix atentament al ministre entre altres coses pel "significatiu sosteniment" que l'Estat de Baden-Württemberg dona a la protecció de la vida abans de la naixença. Els centres de consulta per les dones embarassades, reconeguts per l'Església, desenvolupen, segons monsenyor Moser, una activitat particularment important cara a trobar solucions en situacions de conflicte. La diòcesi Rottenburg-Stuttgart, ha posat a disposició de futures mares amb dificultats, ajudes familiars i la Fundació "Espai de vida per la família", el 1983 una suma total de 2,4 milions de francs.

Fins als 18 anys, els deficients estan a l'escola.

Han estat compadits, però a la vegada marginats per la societat.

En el centre —escola

Els deficients d'Osona hi tro

En una situació privilegiada, amb aire sa i vistes al Pirineu, al Montseny i a La Plana de Vic, es troba el Centre de Pedagogia Terapèutica l'Estel, conegut popularment amb el nom de Sant Tomàs. Aquest centre situat al muni-

Com en tants d'altres punts d'aquest país, disset anys en- rera, els deficients psíquics d'Osona no disposaven de cap centre on rebre unes atencions. L'alternativa era estar sempre a casa, deixant que passessin els dies, les setmanes i els anys sense cap mena d'al·licient ni estímul. Un grup de pares va veure que s'havia de fer alguna cosa, donar unes atencions a aquest sector de la societat que sempre ha estat compadit però, a la vegada, marginat per la societat. Els poders públics sempre han mostrat bones intencions. S'acceeix, no obstant, que a l'hora de la veritat han estat poc generosos. I és que, tristament, en la nostra societat tota aquella persona que quedi al marge del procés productiu queda en un segon terme.

L'any 1965, un grup de pares d'Osona es plantejaren seriosament el tema. Es posaren en contacte amb el doctor Espriu, que era el director del Centre Assistencial Col·legiat que els facilità l'edifici de Can Masferrer. L'Agrupació comptava amb un local que s'obrí amb onze alumnes. S'havia iniciat un projecte que més tard culminaria amb l'actual centre de Sant Tomàs.

L'edifici de Can Masferrer va estar obert durant set anys. A l'última època hi havia 35 nens d'arreu de la comarca. El local era petit. L'espai material era insuficient. La comarca necessitava un centre més ampli, dotat amb més mitjans que cobrís les necessitats reals. Les famílies, en aquesta època, pagaven mil pessetes al mes, per un règim de mitja pensió.

Campanya popular

Es començà a veure una solució quan els pares Camils, per manca de vocacions, deixaren el convent de Sant Tomàs. El Bisbat oferí el centre.

Els pares pensaren que seria millor comprar-lo i iniciaren una campanya per obtenir els vuit milions que havien de pagar. La campanya fou un èxit absolut ja que la resposta popular fou extraordinària. Es recaptaren 18 milions, la qual cosa va permetre iniciar les reformes del convent per adaptar-lo a les seves noves funcions. A mitjan gener del 1974 es realitzà el trasllat de l'edifici de Vic a l'antic convent.

Els alumnes ja no estaven tots units. Es va fer una divisió racional: un departament de profunds, el taller i l'escola. Actualment l'escola compta amb 71 alumnes, el taller en té 51 i hi ha 21 profunds.

"Aquest Centre és comarcal, mixt i les famílies paguen segons llurs possibilitats econòmiques. Donen un paper al pare perquè la seva empresa li ompli. Mai cap família no s'ha quedat sense escola per manca de recursos econòmics", ens diu Mercè Vila, assistenta social del Centre de Pedagogia Terapèutica l'Estel.

El finançament del centre es fa a través de l'aportació dels pares, dels socis voluntaris, de tots els ajuntaments de la comarca d'Osona i de les subvencions oficials. Els problemes vénen a vegades del retall amb que arriben algunes subvencions. Llavors, el gerent ha de moure tots els fils per sortir-se'n.

Mitja pensió

Un dels aspectes positius de Sant Tomàs és que es tracta d'un règim de mitja pensió. "Els nanos —ens diu Mercè Vila— arriben a les deu del matí i marxen a les sis de la tarda. Això permet que tinguin un contacte normal amb la família i amb el poble. El curs s'inicia el 15 de setembre i acaba el 30 de juny." Alguns dels alumnes de Sant Tomàs

i taller— de Sant Tomàs

ts psíquics oben acollida

cipi de Calldetenes, té cura dels deficients mentals d'Osona i va ser possible gràcies a l'entusiasme d'un ampli grup de ciutadans preocupats pel tema dels subnormals.

s'han pogut integrar a escoles normals, d'altres han trobat un treball, encara que darrerament això ha esdevingut realment molt difícil per causa de l'alt índex d'atur que hi ha avui dia. La incorporació al món laboral és una bona solució per al deficient sempre i quan trobi un lloc on sigui acceptat i no sigui explotat.

Els deficients de Sant Tomàs, quan arriben als 18 anys, passen de l'Escola als tallers. N'hi ha d'impremta i de manipulats. També treballen al camp i tenen cura de bestiar. Aquesta feina dóna una rendibilitat. Els beneficis són repartits.

Sou base

Els ajuts que atorga l'administració per als deficients són escassos. La iniciativa privada, com en el cas de la comarca d'Osona, ha hagut de suplir aquest fet. Això no obstant, les persones que estan vinculades o treballen en aquest camp han de fer sentir sovint la seva veu, reivindicant una sèrie de punts que semblen molt normals i lògics. En aquest línia de reivindicació i d'intent d'assolir uns mínims de normalitat, els pares de l'Agrupació Pro-Subnormals d'Osona han enviat una carta a la Reina d'Espanya, com a presidenta del Reial Patronat d'Educació i Atenció al Deficient, per tal que els deficients psíquics tinguessin el sou mínim i l'assegurança de malaltia.

Relativament al tema del desgast que pateix el pedagog i les persones que estan constantment en contacte amb els subnormals, l'assistenta social ens comenta que, pel que fa a Sant Tomàs, tothom treballa amb entusiasme. "Totes les feines desgasten, lògicament. Alguns dels que varem començar treballant aquí ja no hi

són, però és un fet normal. Això passa a tot arreu".

Autonomia

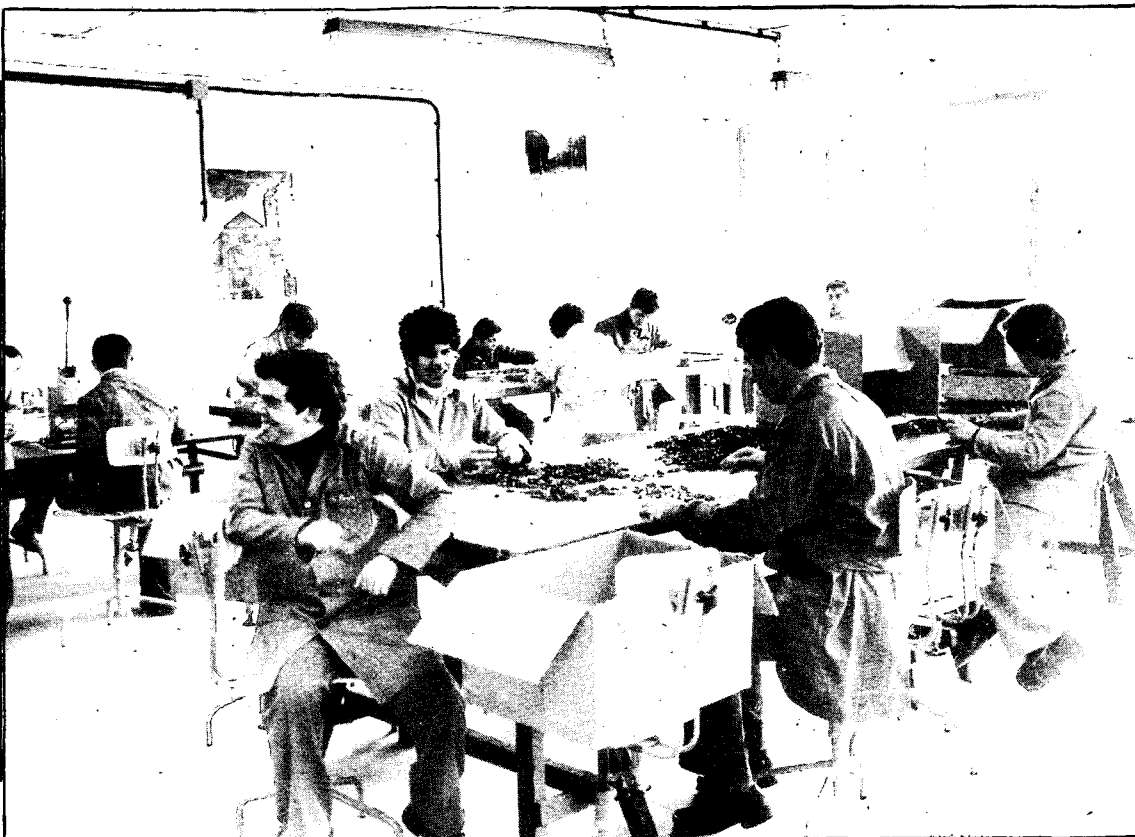
L'Educació que es dóna al Centre de Pedagogia Terapèutica l'Estel pretén que el deficient pugui fer per ell mateix com més coses millor, o sigui que tingui un alt nivell d'autonomia. Per tal d'aconseguir-ho, els professors del Centre treballen molt en l'educació dels hàbits i en l'aprenentatge de treballs. "Deixem —ens diu l'assistenta— que tinguin un marge de maniobra ampli. Als tallers, per exemple, cadascú té el seu armari, amb les seves coses. S'han d'organitzar a la seva manera, no els ho donem tot fet". Un altre punt en el qual treballen molt els educadors és el del diàleg. Cada divendres, els deficients dels tallers fan una assemblea en què exposen els seus punts de vista. El diàleg és molt important. Els pares, amics i familiars, moltes vegades d'una manera inconscient, no tenen prou paciència per escoltar. El deficient psíquic és molt sensible i s'adona si no li'n fan cas.

Instal·lacions esportives

Sortosament per als alumnes de Sant Tomàs, no tot són classes ni feina. Disposen d'un temps en què fan gimnàstica o practiquen alguns esports. El Centre compta amb un camp de futbol, una pista poliesportiva, un gimnàs i un frontón.

L'activitat esportiva els és molt beneficiosa, perquè, com passa amb tothom, serveix per a alliberar tensions. A més, fer esport en un paratge tan meravellós com el de la finca de Sant Tomàs ha de ser realment estimulant.

Tomàs Puntí

Tallers de Sant Tomàs.

Què és la deficiència mental?

UNA CAUSA

La persona subnormal té una capacitat intel·lectual per sota del que es considera normal.

UNA CAUSA

Són moltes. Una veritable prevenció podria evitar un gran nombre de casos.

UNA CONSEQÜÈNCIA

Tots tenen dificultats, més o menys grans, per adaptar-se a la societat, per adaptar-se als diferents aspectes de la vida diària: família, escola, treball, esport, etc.

Quines necessitats tenen?

PREVENCIÓ

Ara com ara la deficiència mental no es cura, però es poden prevenir i evitar un gran nombre de casos.

DIAGNÒSTIC

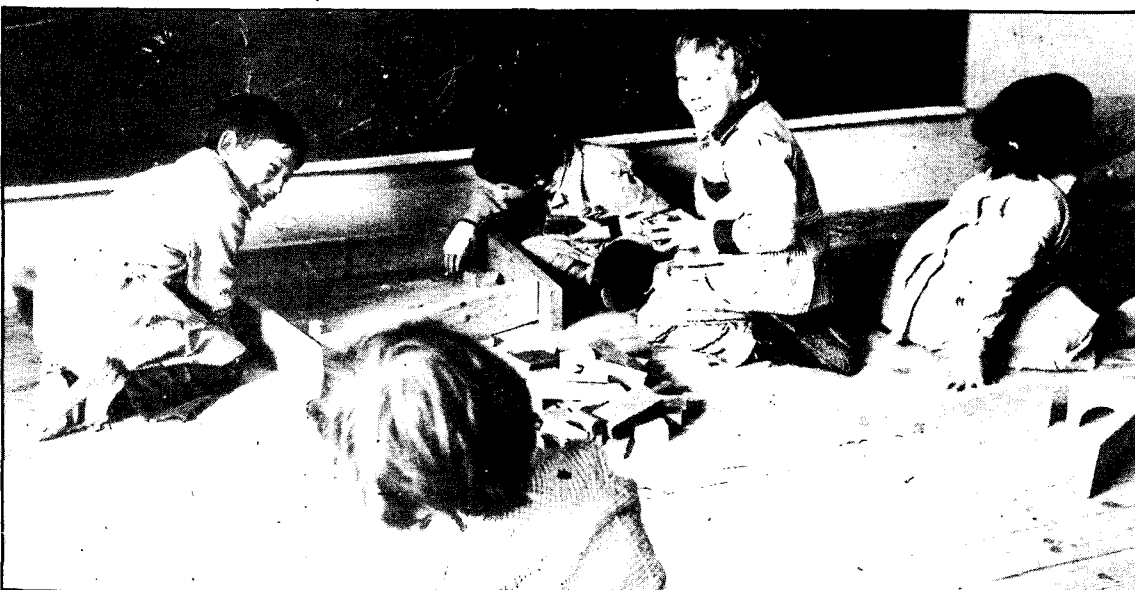
Es pot detectar precoçment el problema per tal d'aconseguir la màxima recuperació.

TRACTAMENT

Atendre dignament els subnormals que viuen amb nosaltres. Cal que hi hagi una xarxa de Serveis i Centres especialitzats: escoles, tallers, llars d'adults, residències de profunds, etc.

INTEGRACIÓ SOCIAL

Per tal que tinguin possibilitats de desenvolupament personal com qualsevol altra persona.

Mai cap nen no s'ha quedat sense escola per manca de recursos econòmics.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departa-
ment, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb expe-
riència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només ma-
tins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada a tracte amb
públic.
INEM 20.738.352.

PROFESSORA CATALÀ

i/o administrativa.
INEM 17575270.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte
mercantil.

CAP ADMINT.

INEM 14.367.157.

ASPIRANT

Amb estudis administratius.
INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXIL

O gestió carrer i despatx.
INEM 21.472.631.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

CAP DE VENDES TÈXIL I VENEDOR.

Amb molta experiència.
INEM 15.329.905

DIRECTOR COMERCIAL/ CAP COMPRES

Profund coneixedor proces-
sos tèxtils. Contracte mer-
cantil.

VENEDOR RAM ELÈCTRIC

INEM 14.486.402.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

Varis

AUXILIAR

Administrativa amb 1er. i
2on. graus de F.P. INEM n.º
21335749. Tel. 330 34 39.

ES VEN

Màquina de tricotar marca
Superba, semi nova. Tel.
330 34 39.

JOVE ADMINISTRATIU

26 anys, experiència banca-
ria, parla i escriu alemany,
sol.licita treball. Tel. 357 10
81.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

CRÈDITS

Hipoteques, Personals, Pro-
fessionals, Compra venda,
Compra paperetes joies en
48 hores per a particulars i
empreses. Interessos ban-
caris.

Consell de Cent, 118, tel.
325 34 98.

CATALÀ

De 38 anys cerca catalana,
amb finalitats serioses.
Apartat 5435. Barcelona.

CLASSES

de Física, BUP i COU parti-
culars o grup. Tel. 330 18 96.
Prof. titulat amb experiència.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

TRASPÀS

Magatzem 350 m2, bones
condicions. Entre Consell
de Cent-Diputació i Marina.
Interessats escribiu a Cata-
lunya Cristiana. Ref. 222.

REPRESENTANTS

Liures a comissió per Cata-
lunya necessita indústria
d'arts gràfiques. Tel. 803 02
42. Sr. Josep.

Vendes

FINQUES GUANER
(A.P.I.)

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escalà (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula. I envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
del anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer
València, 244, 2on. Barcelona-7.

DIUMENGE

II DE DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

LA NIT TRANSPARENT

Al cor de la nit obscura de la vida temporal i de la mort de l'home ha esclatat esplendorosa la llum de Crist. "Llum", en el llenguatge bíblic, és sinònim de vida, d'alliberament, de joia, de festa, de gràcia. Als galileus deportats a Assíria, submergits en la dolorosa tenebra de la prova i de la captivitat, el profeta els anuncia la presència lluminosa i alliberadora de la salvació de Déu.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (8:23b-9:3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duïa a l'espatlla i l'agulló del qui l'arribava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

EL SENYOR M'IL·LUMINA I EM SALVA

Jesucrist ressuscitat és la llum perenne que il·lumina la vida de tot home i la Història de la Humanitat. La fe és la il·luminació de l'existència. El planeta Terra no és pas el més petit entre els cossos celestes, perquè la llum del Crist n'ha fet l'astre lluminós que descobreix el sentit del cosmos. Cap prova no és prou forta per arrabassar l'esperança del creient i la certesa de la festa eterna del Regne.

Salm 26:1,4,13-14 (R.: 1a)

El Senyor m'il·lumina i em salva,
¿qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meua vida,
¿qui em pot esfereir?

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

Una cosa ha demanat al Senyor,
i la desitjo amb tota l'ànima:
poder viure a la casa del Senyor
i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruité en aquesta vida
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor!
Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor! R.

"Quan tothom compleix la voluntat divina, llavors arriba el Regne de Déu. Si desitgem que el Regne de Déu arribi a nosaltres i vingui a la nostra terra, cal que desitgem que la voluntat divina es faci a la terra així com es fa en el cel; cal que no trobi cap refús per part de la voluntat de les criatures, sinó harmoniosa acollida".

Vladimir Soloviev

A Galilea dels pagans una gran llum ha resplendit

A ciutat ara hi ha pagans. El fet és d'allò més curiós, i fins seriós i tot. "És que torna —diuen— el paganisme antic." No tot, és clar, perquè el temps rata pertot. Alguns contemporanis retroben el gust d'embriagar-se amb la voluptuositat de la terra. A la xauxa olímpica, la divinitat recobra la humanitat que mai no hauria d'haver perdut. Enjogassats, els déus es reparteixen el poder i fan veure que volen el que no poden, per tal que els homes escriguin dramàtiques teogonies. Mofetes, els déus s'apleguen amb colles d'incrèduls i es riuen malèvols de l'impossible Totpoderós. ¿Què podria fer un ésser que tingués tot el poder possible, llevat d'avorrir-se fins a l'impossible?

Per al pagà, viu qui clava amb fruïció queixalada al temps present. Tot és permès mentre hom pugui. No hi ha mal si ningú no es queixa. Tot és noble si hom l'hi considera. El delit eixampla el pit, la pruija mou les mans, la cobejança prem el que els dits han pres. Tot passa, res no roman, llevat del plaer esporàdic que flueix indeturable, perquè tot continuï passant. La riuada dels anys s'enduu els dies aigua avall, i l'home hi llisca amb lúcida impotència. La tragèdia no passa de cop de teatre. És l'intent de nedar contra corrent amb el convenciment de qui sap que no és possible.

Si els rebrots de paganisme són avui força confusos, en l'antigor la soca pagana era ja prou obscura. Déu no havia parlat encara i la humanitat avançava a les fosques, els homes vivien en un país tenebrós. "No serà tant!", sentim que repliquen. "I l'agossament del mite? I la contenció del logos? I l'esplendor de la bellesa? I l'honestat del savi? I l'exuberància del panteó?" Sí, sí, gestes humanes que no passen de pàl·lides llambregades. La foscor no s'esvaeix amb un llampec, ni la tenebra s'aclareix amb un reflex. Almenys així és com els cristians interpretem els fets passats abans de Crist.

En aquell temps els israelites patien com mai de set de llum. Invasors que oprimien, compatriotes que hi consentien, dirigents que importunaven, monjos que s'entotsolaven. Els professionals de la religió vivien a la Ciutat Santa, els puritans ultrancers s'encastellaven vora la Mar Morta.

Sud enllà s'estenia l'estèril plana del desert. Nord enllà vivien les tribus paganitzades. Jesús tirà nord enllà. No forma part de la clerecia de Jerusalem, ni tingué cap interès a fer-se monjo de Qumran. Se n'anà a la regió fronterera, a Galilea dels pagans. Era casa seva i s'hi instal·là. La corregué i la recorregué. S'escoltà els centurions i no refusà els cananeus ni la gent de la Decàpolis. Galilea dels pagans fou la terra de Jesús. El poble que vivia a les fosques va veure una gran llum. Una rara llum. Una llum que il·lumina i que salva, però que exigeix: **Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop.**

La pleta cristiana, abans tan apinyada, tan cofoia, tan ben pascuda, ha estat darrerament mig dispersada. I de mala manera. Vivim escampats entre pagans, voltats de germans que no pensen que són cristians, enmig d'amics que mai no se n'han sentit, entre coneguts que no en volen ni sentir parlar.

La situació, però no deu pas ésser insòlita. La llum divina sempre ha cridat els homes entenebrits, tots a l'una i un per un: **Veniu amb mi!** "I per què jo? Quin mal he fet? Per què sempre em toca a mi?" Ens estimem les xarxes, no volem deixar les coses que ens enxarxen. Volem ésser un de tants, com els pagans. Ens ho temem, la crida ens separa i és peremptòria: **Deixeu-ho tot immediatament!** "Uf, potser no n'hi ha per tant! Els pagans no fugen pas de la terra." Tant s'hi aferran que, quan els cristians els prengueren la ciutat, es refugiaren al terròs, al camp, a la natura. El paganisme s'estima la terra. Els cristianisme també. L'Església és la casa pairal dels qui tenen Déu per pare, i no un grup de fugitius, ressentits del món, que no tenen on anar a raure. Dir sí a Déu, és dir sí a la terra, que ell ha creat. Oi tant!

Tanmateix, els primers cristians, els primers homes que el Crist cridà, abandonaren immediatament la seva feina i la seva parentela, i se n'anaren amb ell. Qui tingui orelles que escolti.

Maur Esteve
Abad

UN SOL SENYOR, UNA SOLA ESGLÉSIA

Un és el mitjancer universal entre Déu i els homes: Crist Nostre Senyor, l'Únic que salva el món. Estem en plena Setmana per la Unitat dels cristians. "¿El Crist està dividit?" L'Església, volguda pel Crist i engendrada per l'Esperit, ha de mostrar l'únic Crist en la seva unitat. Si tots, humilment, abracem la seva creu, apressarem el dia de la plena comunió.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Corint (1C 1:10-13,17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: "Jo sóc partidari de Pau", "doncs jo, d'Apol·ló", "jo, de Quefes", "jo, de Crist". ¿Com és això? ¿El Crist està dividit? ¿Es que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

RECREAR, SENSE PARAR, EL MÓN DE L'HOMME

Jesús comença el seu ministeri a la "Galilea dels pagans" de la qual parlava Isaïes. A la llum de la Paraula del Verb, tenim a l'abast la possibilitat de "veure" i de "creure". Però, per creure cal alliberar el cor de tot paganisme i girar-lo vers l'acció salvífica de Déu (conversió). La mort i resurrecció del Crist i el do de l'Esperit, ens permeten recrear, sense parar, el món de l'home. Avui, el Crist desplega la seva salvació a través de l'Església: Els Apòstols i la totalitat dels cridats a la fe, som amb Ell, corresponsables de la construcció del Regne.

Evangeli segons sant Mateu (4:12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: "País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós". Des d'aquell temps Jesús comença a predicar així: "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop".

[Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: "Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes". Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.]

Calendari

Diumenge, 22 de gener. III del temps ordinari. Sant Vicenç diaca màrtir. Sant Anastasi, monjo i sant Víctor, màrtir.

El sol surt a les 7,11 i es pon a les 4,55.

Festa major a Àger, Besalú, Cabanes, Cabrera de Mar, Castellbisbal, Espinelves, Gualba, Llança, Sant Vicenç de Castellet, Sant Vicenç dels Horts, Sant Vicenç de Montalt, Tossa i Vilamallà.

Dilluns, 23 de gener. Sant Ildefons, arquebisbe. Santa Emerenciana, verge i màrtir. Beat Francesc Gil de Frederic, màrtir.

Dimarts, 24 de gener. Sant Francesc de Sales, bisbe doctor; Sant Tirs, màrtir i Felicià, bisbe.

Dimecres, 25 de gener. La Conversió de Sant Pau, Santa Elvira, verge i màrtir.

Festa major a Sant Pere de Ribes, Sant Pol de Mar i Torrelles de Llobregat.

Dijous, 26 de gener. Sant Timoteu i Titus, bisbes. Santa Batilde, reina i Santa Paula, vídua.

Fira a Ollana.

Divendres, 27 de gener. Santa Àngela de Merici, fundadora. Sant Mer, abat i Sant Vitalià, papa.

Festa major a Mataró.

Dissabte, 28 de gener. Sant Tomàs d'Aquino, doctor; Sant Valeri i Sant Julià, bisbes.

La Cerdanya

Terra antiga, terra forta, de pobles i poblats típics i acollidors, ara que cau la neu sobre l'impressionant serrallada del Cadí que la configura, es un bell racó de Catalunya amb presència i personalitat que li donen un accent de bonesa, sempre amable i generosa.

C.

L'Església celebra

22 de gener. Diumenge de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Is 9,1-4, S 26, segona 1C 1,10-13,17, tercera Mt 4,12-23.

23 de gener. Dilluns de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 5,1-7,10, S 88, segona Mc 3,22-30.

24 de gener. Dimarts de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 6,12b-15,17-19, S 23, segona Mc 3,31-35.

25 de gener. Dimecres de la III setmana de durant l'any. La Conversió de Sant Pau.

Lectures: Primera, Fets 22,3-6, S 116, segona Mc 16,15-18.

26 de gener. Dijous de la III setmana de durant l'any. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes.

Lectures: Primera 2 Tm 1,1-8, o bé: Tit 1,1-5, S 95, segona Lc 10,1-9.

27 de gener. Divendres de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 11,1-4a,5-10a,13-17, S 50, segona Mc 4,26-34.

28 de gener. Dissabte de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera 2 S 12,1-7a,10-17, S 59, segona Mc 4,35-40.

D'ACI I D'ALLÀ

Cloquem les parpelles

De petit cad cop que veia una persona gran agenollada pregant amb els ulls closos, em commovia i encara em commoc. Quan l'home orant tanca els ulls, la tenebra es torna llum. Pensem-ho, l'ànima es perd pels ulls com la sang es perd per les ferides i ens decandim. Com que cap forma terrenal s'adapta a Déu, ell va deixar-se oir però no veure. El nostre Déu és verament un Déu ocult. Si el volem contemplar fonament, fem-ho a ulls closos. Segons la nostra fe, veure és creure.

L'home creient la imatge més bonica que ens regala d'ell mateix és la de quan prega, baixes les parpelles. Perquè, incrèduls, amb els ulls ben oberts, dieu "hi veiem", el vostre pecat roman en vosaltres. Prestem atenció a allò que Déu es plany per Jeremies. Escolta això ara, poble insensat i sense cor, teniu ulls i no hi veieu. Sou com els ídols estúpids, tenen oïdes i no hi senten, tenen ulls i no hi veuen. La mirada interior és la més fonda. Quina pena que alguns aprofitin els silencis litúrgics per consultar el rellotge! Cloquem les parpelles.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

De conversió en conversió

L'any passat, en la festa de la conversió de Sant Pau i en el marc de l'Octavari de pregàries per a l'unió dels cristians, el Sant Pare Joan Pau II beatificava en la Basílica de Sant Pau Extramurs, a Roma, Sor Maria Gabriela Sagheddú. La nova beata havia quedat orfe de pare als cinc anys. Amb això els braços de la mare quedaren lliures per a educar-la en la fe cristiana tal com ella l'entenien; fe viscuda.

Diuen que de petita era rebeca i geniuda com una mala cosa. ¿Quin cop de mar girà la barca en un moment tan difícil i crucial a la vida com són els quinze anys? Encara ningú no ho ha pogut explicar. El canvi, en la noia, era cosa vista. Havia esdevingut tota seriosa, formal, reflexiva, responsable, moderada. D'aquella Maú indòmita coneguda de tothom en quedava només el record, cada dia més llunyà.

Devers els divuit anys un altre cop de mar s'endú la barca mar endintre, vers l'alta mar. Serà —segons ella— la segona conversió. Alta mar vol dir un cristianisme de més fe, més pietat, més coherent, madur, valent i d'apostolat. Un bon dia la Maria Gabriela sent la crida del Senyor. Sentir-la, escoltar-la, abraçar-s'hi, fou tot ú. La decisió de fer-se religiosa nàixia ferma.

El dia 13 d'abril del 1936 Maria Gabriela Sagheddú, trasplantada del terròs de la Sardanya, vestia l'hàbit al Monestir de les Monges de la Trapa de Grottaferrata, prop de Roma. Al claustre l'itinerari vers la santedat seguirà la mateixa ruta ascendent, segurament accentuada. L'any següent, el 31 d'octubre, festivitat de Crist Rei, és admesa a l'emissió de vots. Una nova cimera d'espiritualitat. Li sembla estar en condicions d'engatjar-se en un oferiment de major quantia i valor: l'ofertament irrevocable de la seva vida, en sentit físic i en sentit místic. La fórmula del seu ofertori diu: "Oh Jesús, jo m'ofereixo a Vós, unida al vostre sacrifici. Consumiu-me com una petita hòstia d'amor per a glòria vostra i salvació de les ànimes. Feu de mi el que Vós vulgueu. Si voleu que em mori o que resti malalta per sempre o que agafi una tisi... estic disposada a tot. Ésser víctima és el que jo vull, res més. Ben entès, jo de sofrir no en sé. Ja hi pensareu Vós".

No passarien tres mesos que l'oblació de Sor Maria Gabriela, amb el permís de l'Abadesa, es concretaria en ofertament de la vida per a l'unió dels cristians. I el Senyor la prengué pel mot... En endavant i fins el 23 d'abril del 39 la seva vida no fou altre que un pelegrinatge d'anada i tornada de l'enfermeria del

Sor Maria Gabriela oferí la seva vida per a l'unió dels cristians.

Monestir a l'hospital i de l'hospital a l'infermeria de Grottaferrata. Sempre contenta i joiosa de fer la voluntat del Senyor. "Hi trobo la meua joia, la meua felicitat, la meua pau".

Te raó Maritain: una vida així només té explicació en la transcendència. És una prova apodíctica que un ser Superior misteriós hi és a la vora amb intervenció directa. Aquella inspiració i aquella força vénen d'Ell. Ni la naturalesa humana ni la pedagogia laica tenen prou recursos per a omplir de gaubança i d'il·lusió el sot·afons d'una convulsió dolorosa permanent i irreversible. Sense

una finestra oberta que permeti d'aguitar molt més enllà, l'absurd amb il·lusió és doblement absurd i no s'aguanta.

Però deixeu-m'ho dir clar. Allò que jo volia portar a les pàgines acollidores de "CATALUNYA CRISTIANA" en evocar la figura de la nova Beata Maria Gabriela Sagheddú no és això principalment, sinó l'encaix de la seva oblació amb l'Any Sant de la Redempció, que tants i tan meravellosos resultats està donant on se l'han pres amb la seriositat corresponent. Haurà d'ésser tema d'un segon article.

Vicenç Nolla

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell.

Venda a llibreries i papereries

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

LA BÍBLIA A L'ABAST

Estigueu ben units

(1C 1:10-13.17)

Ens trobem immersos en ple octavari de pregària per la unitat dels cristians. Escoltem, doncs, amb molta atenció la lectura d'aquest fragment que llegim avui, de la primera carta als corintis. No ens limitem a escoltar-la com si es tractés simplement d'un document històric, referit a situacions i a una comunitat cristiana d'altres temps. Escoltem-la com el que realment és: Paraula de Déu. Així ho proclamarem al final de la lectura. Paraula actual, viva i vividora. Dirigida, no sols a nosaltres cristians d'aquesta època, sinó a il·luminar des de la crida a la conversió aquesta problemàtica de la divisió i la discòrdia entre cristians, que és també la nostra problemàtica. Més encara: és el nostre drama. Que compromet Jesucrist i escandalitza el món.

Pluralisme i discòrdia

Les persones ens podem assemblar unes a les altres, però som diferents. Això no és dolent per principi. Ben al revés, aquesta diversitat és, per una part, la demostració de la gran riquesa creadora de Déu, el segell de la seva traça personalís-

sima, que no repeteix mai el mateix model d'home, i, per una altra part, és la font del que anomenem pluralisme personal i que fa possible la comunió. La humanitat —i l'Església— no és un magatzem de persones, sinó que és destinada a ser una comunió de voluntats de cara a la realització personal i comunitària de tots. Aquí hi juga un paper importantíssim l'amor —la caritat— que és el gran joc de donar i rebre al moment oportú. El pluralisme amb caritat és comunió. Respecte als altres i voluntat integradora de tots. De fet, el pluralisme és una exigència continuada de conversió, per tal de construir la verdadera comunitat humana i eclesial. És també exigència d'humilitat. No hi ha ningú ni que ho tingui tot ni que posseeixi ell tot sol i en excusiva, la veritat. Entre tots ho sabem tot i ho podem tot. I cal confessar tot seguit que en aquest "entre tots" no hi comptem únicament els homes, sinó també s'hi troba Déu, creant, redimint, realitzant, salvant doncs, la humanitat entera. Per això l'anti-pluralisme és la discòrdia. La separació traumàtica dels cors. És fruit del pecat, la discòrdia. Per això és la gran temptació de la humanitat, en la qual massa sovint hi cau. I l'Església com a humanitat redimida, o com a signe de la humanitat redimida, no és exempta ni d'aquesta temptació ni de caure-hi. La història n'és testimoni.

L'Església dividida

L'església de Corint, acabada de fundar, ha caigut ja en el pecat de la discòrdia. En lloc de ser una comunió és un niu de faccions que lluiten entre elles. Alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres (v. 11). El mal ve de lluny. No ens n'hem d'estranyar. L'Església és integrada per persones humanes, que porten el ferment del pecat en el seu interior. L'escàndol ve de l'originali-

el seu interior. L'escàndol ve de l'originalitat d'aquesta comunitat destinada a ser realitat i signe de salvació, de comunió, doncs, i que quan malmet aquesta comunió salvadora, no sols es perd pels camins de la discòrdia com qualsevol altre grup humà, sinó que arriba a comprometre la missió i l'obra de Crist, el Salvador del món. Llavors i ara. Perquè també ara portem l'estigma dramàtic de les nostres divisions. Les divisions de les esglésies. Les divisions internes de la nostra pròpia comunitat.

Jo sóc partidari de...

Deixem els de Corint. Mirem-nos nosaltres. Quantes esglésies volem construir? Quina Església prediquem o intentem im-

posar? I des de la nostra opció personal —moltes vegades ben legítima— llancem excomunionis i lluitem acarnissadament... contra els germans. Jo sóc partidari del Papa, jo del Concili, jo de la reforma de les estructures, jo de l'involucionisme, jo de l'Església dels pobres, jo de l'Església del poder, jo de l'Església carismàtica... Com és això? El Crist està dividit? És que el Papa, el Concili, les estructures, l'involucionisme, la reforma... ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom seu? Com volem que algú ens arribi a prendre seriosament? Amb les nostres picabaralles comprometem Jesucrist, el seu ensenyament, la seva obra, i fem mal, molt de mal, als febles, als quals pretenem servir des de les nostres ideologies exclusives.

Crida a la unió

Germans: pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi ha hagis divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer (v. 10). És l'obra de la conversió personal, que ens urgeix a tots. Prediquem l'Evangeli i no les nostres tendències (v. 17). La unió dels cristians és do de Déu. L'obra nostra.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

34 - El Problema científic de l'origen de la vida

L'evolucionisme absolut o transformisme integral afirma que els primers éssers vius van sorgir de la matèria inerta i d'ells han vingut tots els altres vivents fins a l'home. Ja vam explicar què ens diu la ciència del possible origen de l'home d'un animal anterior; toca ara exposar què ens afirma de l'origen del primer ésser viu de la matèria inorgànica. Aquesta qüestió s'ha plantejat modernament. Pels antics la cosa era ben diferent. En farem una mica d'història:

La creença en la generació espontània

És un fet d'experiència vulgar que en la matèria orgànica en putrefacció apareixen, sense que se sàpiga com, una multitud d'organismes vius, cuquets i altres animals, talment com si naixessin de la matèria morta. No és estrany, doncs, que essent el fet d'experiència quotidiana, fos acceptada la interpretació dita durant molts segles: de la mateixa manera que es deia que el sol feia voltes a l'entorn de la terra, així també s'afirmava que els cossos eren focus de generació espontània.

Els primers filòsofs grecs tot constatant el fet van rumiar-ne explicacions. Tales de Millet deia que els sers vius sortien de l'aigua sota la influència de la calor. Anaxàgores que la terra donava sers vius gràcies a les llavors

(spermata) que hi ha a l'aire i que l'aigua de la pluja porta cap a la terra. Empèdocles i Anaximandre afirmen coses semblants i hi afegien que els vivents evolucionen... Però qui ens descriu la generació espontània amb més detall és Aristòtil: la terra, per si mateixa, pot produir moltes plantes i també alguns animals. Els cucs ordinaris i les larves d'insectes surten de la rosada del matí, del llot corromput, dels fems, de la fusta seca, del cabell, de la suor, de la carn... Els mosquits, les mosques i els escarabats, xinxes i polls es generen en les immundícies, en la roba vella, en l'humus del camp... Els crancs i musclos de la terra humida i del llot podrit; les anguilles del fang i de la sorra, i així mateix les granotes i les salamandres. De la terra humida també poden sortir ratolins...

La gran autoritat científica d'Aristòtil fa que això es cregui durant molts segles, durant tota l'Edat Mitjana i fins ben entrada l'Edat Moderna. A l'època medieval fins i tot s'enriqueixen aquestes idees amb noves llegendes: que certs arbres fructificaven ocells, que hi havia uns ànecs que sortien de petxines marines sents caigudes al mar com fruits d'uns arbres que hi havia al nord d'Europa, que d'uns fruits grossos com melons d'un arbre de l'orient en sortien anyells...

A començos del s. XVII, el metge belga A. Van Helmont (1577-1644) encara ens dó-

na una recepta per aconseguir ratolins per generació espontània: D'uns grans de blat embolicats amb una camisa bruta ben suada al cap de 21 dies en sortiran uns ratolins ben eixerits i iguals als que neixen per generació ordinària.

Però és ja en aquest segle XVII que trobem qui dubta de la generació espontània: Francesco Redi (1626-1698) amb els seus experiments demostrà que els cucs de la carn corrompuda són larves de mosca que neixen dels ous que ella hi pon; si no se la hi deixa arribar, de la carn no en sortirà pas cap cuquet.

La cosa, però, encara no convenç tothom. Precisament per aquest mateix temps l'holandès Antony Van Leeuwenhoek (1632-1723) amb els microscopis que ell es va fabricar va descobrir tot el món dels microbis. De seguida es planteja la qüestió de l'origen d'aquests éssers tan petitíssims que es troben pertot arreu (fins i tot en l'aigua de la pluja). Almenys aquests microorganismes sí que s'originaran per generació espontània digueren molts naturalistes, la majoria. El problema, doncs, encara quedava pendent. Com resoldre'l?

Spallanzani i Pasteur fan canviar d'opinió

Una creença de segles no és fàcil de fer desaparèixer. Arribem al segle XVIII: el pare Lazzaro Spallanzani (1729-

1799) fa una sèrie d'experiments demostrant que ni en el suc de moltó no s'originen microbis si primer s'ha fet bullir a més de 100 graus C. i després s'ha mantingut tapat hermèticament, però precisament un altre sacerdot, l'irlandès Turberville Needham (1713-1781) li nega el valor dels seus resultats, adduint que ell havia fet el mateix experiment i després hi havia trobat microbis. La discussió es féu cèlebre. I encara que alguns es posaren a favor de Spallanzani, la cosa no quedà pas resolta.

No és fins al s. XIX que la qüestió se soluciona definitivament. És Louis Pasteur (1822-1895) qui hi diu l'última paraula. Ja ho varem explicar al n.º 4 d'aquesta sèrie d'articles. Els seus experiments ja no donaven lloc a dubte i l'ambient científic també estava preparat per a acceptar la validesa indiscutible del mètode. Des d'aquest moment ja és un axioma científic que "omne vivum e vivo" (tot ser viu ve d'un ser viu). El 1871 Lord Kelvin escriu: "La impossibilitat de la autogeneració de la vida es pot considerar tan fermament establerta com ho està la llei de la gravitació universal".

Com s'ha originat la vida?

Els creients ja sabem que Déu l'ha creada. Però la qüestió científica és si ho ha fet a través d'unes lleis naturals que hagin fet sortir "es-

pontàniament" la vida sobre la terra. És possible això? En els articles següents veurem què hi diu la ciència. De moment recordarem que se sap que una cèl·lula és més complicada que una factoria d'indústries químiques productora de moltes substàncies, cosa que fa pràcticament impossible que es construeixi una sola cèl·lula per pur atzar a partir dels seus components. "Un huracà que bufés sobre les restes d'un avió esmicolat té més possibilitats d'engalzar totes les peces de la desferia en un nou Boeing 747 que no pas un procés a l'atzar de crear vida combinant els seus elements" (Wickramasinghe).

Per això no és d'estranyar que el mateix Monod consideri que una de les dues grans fronteres actuals del coneixement biològic sigui la de l'origen del primer ser viu (l'altra és la de la formació del sistema nerviós central de l'home). Heus aquí les seves paraules: "Hom podria pensar que el descobriment dels mecanismes universals sobre els quals reposen les propietats essencials dels sers vius ha facilitat la solució del problema dels orígens. De fet aquestes descobertes, renovant gairebé del tot la qüestió, plantejada ara en termes molt més precisos, l'han revelat més difícil encara del que semblava abans".

Francesc Nicolau
Professor de la Universitat de Teologia de Barcelona.

O. Messiaen ha tardat vuit anys a compondre la seva obra

Una òpera sobre sant Francesc d'Assís

L'estrena a París de l'òpera sobre sant Francesc ha estat l'esdeveniment musical de l'any 1983. L'obra d'Olivier Messiaen en la seva representació dura gairebé cinc hores. S'han hagut d'instal·lar plataformes supletòries en el Teatre de l'Òpera de París per a l'orquestra, donada la seva envergadura.

La representació d'aquesta òpera, només ha estat en vuit dies, amb plens totals del Teatre de l'Òpera de la capital francesa.

L'esdeveniment musical de l'any a França —tal vegada en el món— ha estat l'estrena, el 28 de novembre del 83 de l'òpera "San Francesc D'Assís", del compositor Olivier Messiaen.

Vuit anys per compondre l'òpera franciscana

Tres-cents periodistes i crítics musicals dels cinc continents es desplaçaren a París, per a ésser testimonis de la primera de les vuit representacions. L'última fou el 18 de desembre.

Tots els elements s'havien reunit per crear aquesta expectació, tenint en compte, l'escassísim nombre d'òperes que s'estrenen en el món. L'autor, Olivier Messiaen és sens dubte, un dels músics més importants del segle XX. Durant vuit anys, la composició d'aquesta òpera l'ha acaparat exclusivament. L'any 1975, el llavors director de l'òpera de París, Roff Libermann, va vèncer les seves últimes resistències i el compositor acceptà l'encàrrec.

Un espectacle únic per les seves característiques

El resultat d'aquest immens treball són gairebé cinc hores de representació, una partitura que pesa més de vint quilos i un espectacle únic, per les seves característiques. La biografia del "Poverello" d'Assís no és un tema que s'adapti fàcilment a un tractament operístic, sobretot quan l'autor del guió, el propi Messiaen, ha volgut fugir de la dramàturgia i substituir l'obra amb el modest anunci "d'escenes franciscanes".

Messiaen ha utilitzat tots els recursos del seu immens coneixement dels instruments, dels efectes tímbrics, dels seu superlatiu sentit del ritme, de les barres cromàtiques. L'orquestra, és de tal envergadura que desbordava la fossa habitualment reservada als professors. D'aquesta manera s'han instal·lat dues plataformes suplementàries per col·locar a

l'esquerra de l'escena, els nombrosos instruments de vent, i a la dreta, el deversall de xilòfons, marimb, cèmbals, etc. I encara en els prosenys han hagut de buscar-se tres ondes Martenot— l'instrument electrònic descobert entre les dues guerres mundials—, que tant representen en la seva trajectòria componística, una d'elles tocada per la seva esposa.

Aquesta immensa catedral sonora fou confiada al director japonès Seiji Ozawa, que realitzà una tasca extraordinària d'exactitud i maestria.

No hi ha novetats, respecte a la línia tradicional de Messiaen: el compositor ha volgut realitzar una síntesi de les seves concepcions musicals i acústiques.

Personatges i quadres escènics

Els personatges són set: Sant Francesc d'Assís, l'àngel, un leprós i quatre dels "fratells" més estimats del sant: fra León, Elías, Bernardo i Maseo. Els intèrprets donaren proves de tanta energia com talent. Sobresortiren tres: Joseph van Dam, el baríton belga, que interpretà admirablement el protagonista, sant Francesc; la soprano Chritiane Eda-Pierre, que donà cos a l'àngel, i, el tenor anglès Kenneth Riegel en el paper del leprós, un dels més bells del conjunt.

Els acompanyaren els cors de l'Òpera de París, molt presents en moments d'especial intensitat dramàtica.

Messiaen tingué cura personalment fins i tot, dels mínims detalls del vestuari, dels decorats i de la lumino-tècnia, secundat per Pedro Sequi i Giuseppe Crisolini que realitzaren el quadre escènic, amb una simplicitat inspirada pels frescos del Giotto i de la Cimabue de les basíliques d'Assís, amb un colorit pròxim al de l'Úmbria.

¿Per què sant Francesc?

Els periodistes han preguntat al compositor Messiaen, per què escollí sant Francesc per a la seva òpera. I ha contestat: —Desitjava escriure una

El baríton belga Joseph van Dam, en el paper de sant Francesc.

obra religiosa. Però no sóc digne d'escriure una Passió, com Bach, drama que, per altra part, crec que no s'ha de representar. Escollí sant Francesc com a personatge més pròxim a Jesús, per ésser un home cast, humil, pobre i estigmatitzat. El meu tema, és com Francesc d'Assís es converteix en sant Francesc.

En preguntar-li si la seva fe religiosa pot influir en l'òpera, Messiaen respongué:

—Només qui tingui fe, podrà comprendre l'obra. Malauradament, en ella parlo de coses

religioses a una majoria d'increients. Però estic persuadit que, a pesar seu, la meua sinceritat els assolirà, encara que la jutgin passada de moda. En tenen una terrible necessitat. Actualment la humanitat fa tot el possible per destruir-se moralment i físicament. Quan surto al carrer, m'espanto de veure cartells que mostren a homes armats de revòlvers. Sant Francesc d'Assís és una protesta contra aquest estat de coses. A la violència de la seva època contraposa un enteniment d'amor, pau i esperança.

Homenatge en el setè centenari de sant Francesc

Aquesta grandiosa i bellíssima òpera és un homenatge tardà, però summament important d'un dels més famosos compositors mundials, en el setè centenari del naixement del sant d'Assís, que des de la glòria ha hagut d'assistir desconcertat a l'espectacle tan franciscà, en el luxós Palau de l'Òpera parisenc.

A.P.

"Ser monitor vol dir compromís, voluntat i renúncia."

Curs de formació de monitors a Girona

A la casa de "Can Costa" —prop de Sant Medir— es va celebrar, en un ambient de bona companyonia, un curs intensiu de formació de monitors organitzat per l'Escola Diocesana (SVC-MIJAC) de Gi-

rona. Hi van participar activament quaranta-tres joves d'arreu de la Diòcesi. El programa que es va seguir fou l'assenyallat per la Direcció General de Joventut de la Generalitat, adaptant-lo, però, a la manera

diocesana de fer. Un equip de professors competents va donar qualitat i precisió als diversos àmbits que es van treballar:

psicologia, expressió plàstica, natura, sòcio-política, fe...

Ja és a punt un altre curset intensiu que es realitzarà per Setmana Santa al Maresme conjuntament amb l'Escola d'Esplai de Barcelona.

Els joves, cap a una pastoral de conjunt

Més de 250 joves s'aplegaren, el passat mes de desembre, en una trobada de germanor al barri de Gràcia per a viure l'Advent i avançar cap a una autèntica pastoral de conjunt. La trobada, organitzada per la Coordinadora Arxiprestal de joves, es va celebrar al col·legi de les Carmelites Missioneres. Després que el Consiliari de la Coordinadora de Joves hagués inaugurat l'acte, es passà un audiovisual que ajudà a reflexionar sobre el tema. Cal dir que l'Eucaristia fou presidida pel cardenal Dr. Narcís Jubany, acompanyat pel P. Serramona, delegat diocesà de Pastoral de joves, i altres preveres de les comunitats graciencques.

Durant la pregària comunitària que es va celebrar, després d'un dinar comunitari, mossèn J. Alemany exhortà els joves a perseverar i madurar en els seus ideals i mossèn Prieto els va encoratjar a tirar endavant.

Coordinadora de Joves
Cristians de Gràcia

El sentit de la vida i el sentit d'allò que és sagrat

Prosseguint amb les seves col·laboracions a les pàgines de Joventut de "Catalunya Cristiana", el grup de periodisme de l'Escola Pia de Diputació, de Barcelona, fa en aquest número un ampli comentari sobre la pel·lícula *El sentido de la vida*.

Recentment, s'ha projectat en diferents pantalles barcelonines la pel·lícula *"El sentido de la vida"*, del conegut grup anglès Monty Python, autor d'altres produccions notables per la seva música i pel seu sentit de l'humor.

El film que avui presentem, està dividit en sis parts, precedides d'una introducció simbòlica, que planteja immediatament una crítica al capitalisme i a la tecnocràcia. (Un edifici d'una vella companyia d'assegurances es transforma en un vaixell atrevit que destrueix de forma primitiva, un "bunker" de cristall i computadores.)

A partir d'aquí, succeeixen una sèrie d'escenes sobre les principals etapes de la vida. Lògicament es comença pel naixement, que ve presentat a nivell de tècnica sofisticada o de summa pobresa. En ambdós casos, es tracta d'un accident fortuït i en el cas del pobre, el film ridiculitza àmpliament la posició catòlica sobre la natalitat, desfigurant la doctrina del respecte a la vida i a la no contracepció artificial, en una fraternitat summament irresponsable, ironitzada fins i tot, a nivell de cant i dansa. (Això no és obstacle perquè també la posició protestant vingui presentada de forma ridícula a

través de la conversa d'una parella burgesa.)

Manipulació

La part dedicada a l'educació prossegueix la despiatada sàtira a les pràctiques tradicionals (cants anglicans en una escola "medieval" amb motiu de la mort de la mare d'un alumne). Però també presenta amb una indescriptible indiferència la iniciació sexual en plena classe, de la manera que podríem dir més "progre".

Un salvatge partit de rugby entre grans i petits, acaba per donar una clara impressió d'absurditat i manipulació a tot el món de la pedagogia.

La secció dedicada a la guerra continua amb la mateixa tònica. Per una banda, els oficials anglesos en una clàssica guerra colonial contra zulús es mostren olímpicament indiferents, davant la matança aliena i pròpia. Per altra banda, una guerra moderna és ridiculitzada en la seva submissió al cap, amb una impossible festa d'aniversari, en el front; unes últimes escenes d'exercicis militars acaben per donar la impressió d'absoluta estupidesa pel que fa a l'ús de les armes.

Un intent de reflexió filosòfica, en una masmorra medieval convertida en un restau-

rant, degenera en pur avoriment verbal, de tal manera que el "leit motiv" queda sempre frustat: què fa vostè en aquest planeta?; o sigui, el sentit de la vida, quin és?

El torn de la medicina no deixa el to satíric emprat; es tracta d'una veritable manca de respecte a la mateixa vida, presentant una forçosa donació de fetge, que es realitza matant la víctima.

Novament, el món dels negocis, al·ludit en la introducció, reapareix en una ridícula discussió sobre la venda de barrets (precisament quan algú introduïa el tema de l'ànima humana). Tot acaba com la "invasió" dels antics empleats d'assegurances, que ja hem al·ludit.

La tardor de la vida està consagrada als plaers més elementals, sobretot el del menjar, presentada amb una exageració repugnant: els vòmits d'un pantagruèlic client d'un restaurant de tercera edat.

Un petit parèntesi s'obre amb l'interrogant sobre el treball que presenta un cambrer en conversa amb una serventa. De la qual es dedueix la inutilitat de l'estudi i l'enyorança de la llar materna i els bons consells dirigits a la generositat (que condueixen a la brillant posició de cambrer!).

En fi, la secció dedicada a la mort, inicia amb una estúpida condemna per "crim" sexual i, passa a una representació de la mort com a "inofensiva invitada", a un banquet de casa de camp en un cap de setmana. El

trasllat dels morts per intoxicació a un cel trivial, on "sempre és Nadal", conclou una pel·lícula on la trama de la vida ha estat ridiculitzada en tots els seus aspectes possibles i, on només alguns instants —"la cançó còsmica", els peixos que se cerquen, o els consells televisius finals— podrien donar una certa resposta al solemne títol plantejat.

Decadència

¿Quina és la nostra opinió davant un film que pretén arrancar la riallada sigui com sigui i a qualsevol preu?

Creiem que l'espectador mitjà té la impressió que li han volgut dir que tot en la vida, absolutament tot, són accidents fortuïts, estúpids, irrisoris i mancats de sentit. No importen classes socials, afiliació religiosa, nacionalitat, vida o mort. ¿Què és allò que es pot fer en aquest planeta? La resposta sembla ésser "divertir-se", a nivell sensual i amb tot allò imaginable, perquè altres "sentits" a més d'inassolibles, són molt avorrits.

Aquesta presentació global, encara que no fos explícitament atea, com ho és, restaria tancada per si mateixa a tot allò que pot donar contingut o valor a l'existència. Creiem doncs, que el film ha perdut el sentit d'allò que és sagrat, que no és l'irracional tabú del què és into-

cable sense més ni més sinó la raonable estima dels valors supremes de l'home: la vida, la seva transformació, la seva educació i el seu respecte, la seva cura, la seva fi i la seva transcendència. Quan una cultura només sap ridiculitzar l'existència i la pèrdua de tota noció de valor, quan per una generació no hi ha res "sagrat", en el millor sentit de la paraula, la decadència està tocant les seves ínfimes cotes, afegiu-hi a això la constant mutació de sexe de personatges (les dones són homes) i la insistència de la burla sarcàstica, amb to d'innocència desaprensiva i tindreu una idea de la impressió que la pel·lícula produeix.

Si els realitzadors volen prevenir el públic, fent-lo reaccionar davant la trivialització absoluta de la cultura actual, per la nostra part ho han aconseguit. Però tenim por que aquesta pedagogia, de ser certa, corre l'immens perill de ser contraproduent, d'acostumar-se a la riallada universal i de deixar un gran "buit d'ànima", especialment en el jove. Per això esperem que nous directors, amb humor, sí, però amb "sentit del què és sagrat" i del valor, ens donin un altre tipus d'espectacles dels quals puguem sortir convençuts que la vida mereix viure-la.

I aquí és on les arrels cristianes són les veritablement capaces d'humanitzar l'art i el seu missatge.

¿No haurà arribat el moment que comencen a manifestar-se?

Cultura de la fe i cultura de la increença (II)

Decàleg de la increença dominant

Quines són aquestes conviccions de la increença, potser no formulades mai però sempre pressuposades i operants en llurs òrgans i poders expressius?

1 La fe pertany a les fases precrítiques de la consciència humana, que Europa ha superat fa dos segles, amb la Il·lustració, i que Espanya, finalment, està superant en els nostres dies. Un home que es cregui a si mateix racional i modern no pot creure. Tot acte en contra és de lesa dignitat racional i de lesa modernitat crítica.

2 Una actitud religiosa, com a afirmació de dimensions no racionalitzables de la realitat i acolliment d'elements inefables de l'existència, podria ser acceptable, però mai com a fe positiva en una Revelació referida a fets històrics i que enclogui dogmes o preceptes morals amb pretensió de veritat i validesa universals.

3 El valor suprem de la història humana és la cultura, quan es converteix en força de transformació i alliberació respecte les condicions materials de l'existència. Si la fe s'acredita com a cultura en aquest sentit i exerceix una funció políticament eficaç en cada cas, podrà ésser reconeguda i consentida; si no és així, ha d'ésser paulatinament eradicada, tal com es cura una neurosi infantil, o una deformació ancestral. A una religió acceptada solament com a cultura substitueix una cultura considerada com la única religió.

4 Els cristians mantenen unes memòries històriques d'interès. Però només se'ls podrà descobrir tota la seva fecunditat quan se les alliberi del seu segrestament eclesiàstic, de tot revestiment mític i de qualsevol interpretació dogmàtica. Això succeirà quan rescatem la figura del Jesús històric de totes les lectures que el poder eclesiàstic ha fet d'ell per domesticar-lo i prescindir de totes les posteriors lectures místiques i fantàstiques. Per aquest fi cal comprendre'l exclusivament a partir del seu marc d'acció terrena. Tota la resta és fugida de la veritable racionalitat o ficció del desig.

5 El valor de Jesús de Natzaret consisteix a haver estat valedor de desvalguts i millorador d'empitjorats, i amb això, testimoni exemplar d'una emancipació sempre pendent. La interpretació que l'Església ha fet de Jesús com fill de Déu és un ocultament de la seva autèntica condició humana i el refús de la seva veritable grandesa: haver-nos revelat i anticipat el que serà en el futur la condició divina de tot home. Davant Déu, Jesús realitzà la suprema gesta de l'home: acabar amb el poder suprem, anular tota frontera que s'oposà al desig humà, substituir Déu, essent ell Déu de si mateix. Que Jesús sigui consubstancial amb Déu equival a erigir l'home en sobirà de si mateix. No hi ha al món altre Déu que l'home, i no hi ha altra realitat que aquest món d'aquest home.

6 La fe és una trampa per a la intel·ligència i un fre per a l'acció. Aquell que no és capaç de racionalitat, accepta la fe; i aquell que no té

coratge per embarcar-se en la transformació redemptora del món la deixa confiada a poders sobrehumans, dels quals no posseïm cap coneixement verificable, i que només són postulats des de la por, el desig o la il·lusió que no es resigna a la finitud i mortalitat. Aquell que no es decideix a prendre seriosament el seu proïsme i està disgustat amb si mateix, fingeix un Déu llunyà, que no molesta i respon als millors somnis que cadascú som incapaços de realitzar.

7 És possible que hi hagi admiradors o seguidors de Jesús, però es problemàtic creure en ell com a Crist; és a dir, que sigui el signe real i personal de la salvació que necessiten tots els homes. Es podria, tanmateix, arribar potser a ser cristians, però en qualsevol cas cristians sense església (Cfr. el primer Kolakovski, Cristians sense Església). La determinació del contingut de la fe i la fixació de la identitat cristiana són impossibles. La il·lustració crítica ha mostrat que la ortodòxia dogmàtica és sempre violenta i l'anàlisi crítica del marxisme ha revelat a la comunió eclesial com a encobridora de divisions i d'interessos irreconciliables. L'Església ha estat, al llarg de la seva història, una institució de poder, i amb una violència sacralitzada i encoberta l'ha mantingut sempre. Ara, una vegada ja identificada com a tal, ningú amb dignitat no pot carregar sobre les seves espatlles aquest parsat. Les seves institucions sacramentals sorgiren per retenir les consciències dels seus membres, des d'elles encerclar la seva llibertat i succionar els seus interessos. Aquesta és la raó per la qual l'Església recela de la democràcia, no accepta la il·lustració i s'oposa a l'autonomia total de l'Estat, perquè en ell hi veu el seu mortal enemic i definitiu vencedor. I aquesta és, per tant, la suprema raó perquè l'Estat il·lustrat i modern subjuguí i rivalitzí definitivament l'Església. Perquè només l'Estat dona què pensar, dona què esperar i dona llibertat a l'individu. L'Estat, un cop anul·lades totes les mediacions o instàncies intermèdies entre ell i l'individu, és per aquest la immediatesa de l'ideal, la seva llibertat realitzada.

8 La secularitat de les institucions polítiques, l'autonomia de la raó individual i el caràcter últim de la pròpia consciència com a òrgan per a descobrir i assentir a la veritat, permeten al cristià individual la tranquil·la dissidència respecte la seva Església. La fe en el seu exercici públic i polític no té perquè atendre's a les directrius del magisteri episcopal. Per altra banda, els bisbes són una veu més, juntament a la d'altres grups cristians, i el pluralisme teològic confereix igual validesa a una i altres. Gairebé tot és possible en política, i la fe és un afer privat, que no té repercussions directes sobre la pròpia vocació política. El cristià, per tant, pot assumir totes les identifications i disciplines de partit, sense comprometre la coherència del seu grup polític ni ésser sospitós d'infidelitat a ell.

9 Tota actitud religiosa o institució cristiana que no tingui una referència directa i no pugui presentar una verificació de la seva eficàcia històrica, d'acord amb la racionalitat establerta, no té legitimitat i l'Estat ha de silenciar-la. L'Església només és políticament assumible quan s'integri i accepti la sobirania de l'Estat en tots els ordres:

del comportament moral, del coneixement racional i de l'acció pública. Qualsevol actitud contrària seria reaccionària, encobriria una voluntat de retenir privilegis i legitimaria una acció de l'Estat en contra d'ella. Cal atenuar la influència de l'Església en la vida pública sobre les consciències, perquè en el fons recela de la democràcia, no pren seriosament el poder d'aquest món, en creure en altre Poder, i per consegüent no se sotmet totalment a aquest. Un home que creu en Déu no és mai del tot fiable. Una Església, en quant més fidelment creient, és políticament més perillosa. Per això, millor que negar-la des de fora és enterbolir la seva consciència des de dintre; projectar-li des de fora una teologia que li interpreti el que seria la seva millor identitat i el que serien els seus veritables quefers històrics. Com que l'home sempre pensa, donem-li pensats els seus pensars i així evitarem que tingui pensaments perillosos. La increença es presenta com a protectora de la fe, invitant-la a guiar-se per la seva pròpia teologia, més racional, crítica i lliure.

10 La racionalitat en un sentit, la democràcia i el socialisme en altre, i finalment la creació literària i artística han assumit amb garantia de claredat, eficàcia i universalitat la funció que la fe i les esglésies han volgut complir en la història, sense posar-se en clar del tot sobre el que volien, per no tenir mitjans racionals per pensar-ho i tècnics per realitzar-ho. Per fi l'home parla del que sap, escomet el que pot fer, accepta les seves limitacions i renuncia a pretensions fantàstiques. Aquest actitud no vol ser ni antireligiosa ni anticristiana, sinó superadora eficaç i hereva benèvola del cristianisme i de l'Església. Mira el passat amb certa nostàlgia d'infantesa perduda, però conscient que ha d'oblidar-la i enfrontar el futur amb serè estoïcisme. Qualsevol altra actitud seria covarda i irracional. L'humanisme del futur és trist, però és racional, i per això l'únic veritablement humà.

☆☆☆

Així pensen molts homes aliens a l'Església i, amb matisos, limitacions, dubitacions i voluntat de no trencar solidaritats, així també pensen bastants espanyols que estan en l'Església. És urgent esclarir amb intel·ligència i amor, amb respecte i claretat, aquestes obnubilacions, distorsions i, finalment, negació de la consciència cristiana. No solament es tracta d'oferir respostes aïllades a dificultats soltes, sinó d'una reconstrucció teixida de tot l'edifici cristià i eclesial, des dels fonaments a la teulada. Aquesta és la tasca més sagrada que avui té la fe enfront a la increença i enfront a si mateixa a Espanya.

Olegario González de Cardedal
Catedràtic de la Universitat
Pontificia de Salamanca.

Racó del llenguatge

La fruita (5)

Les companyes de les pomes són les peres. Ambdues s'assemblen per la seva arquitectura exterior, per la manera de penjar de l'arbre i per la disposició de les llavors encapsulades al cor de la fruita.

Com les pomes, el cultiu i el comerç de les peres ha quedat reduït a les menes més rendibles, encara que no tan acusadament.

La pera llimonera i la d'aigua s'emporten el major contingent del mercat. Són peres molt sucoses i fluïxes de carn, un pèl insípides per al meu gust.

Els guisats de carn amb peres tenen un gran predicament al nostre país. Als bons manuals de cuina catalana hi trobareu receptes escrites d'oca o ànec amb peres. I als bons restaurants us serviran, fetes realitat, aquelles receptes, amb tota l'olor, gust i color indescriptibles. No solament oca o ànec, també vedella, bou, gallina, pollastre, perdiu, conill, llebre, etc., són aptes per al guisat amb peres.

La forma característica d'aquesta fruita ha donat nom a diversos objectes: els interruptors que pengen d'un cordó al capçal del llit, les ampolles de vidre d'aquesta forma, el floquet de pèl que hom deixa créixer al mentó, els aparells de farmàcia formats per una esfera de goma buida i una cànula.

Encara, al mercat, trobem algunes classes més de peres que de pomes. A part de les dues classes més abundants ja esmentades, hi ha les primerenques de Sant Joan, petites i de carn dura, gustosíssimes, i les camosines. Si hi ha sort, perquè no sempre se'n troben, tenim les de bon cristià, de carn atapeïda i molt saborosa, les millors de totes, si em permeteu donar la meua opinió. Les de cuixa de dama, i les d'hivern, de tan bella presència i color, sucoses i dolces.

Després de la fruita de grana, pomes i peres, passarem a la de pinyol. El préssec va al davant. Una primera gran divisió: els durs i carnosos, i els tous i sucosos. Dels primers, que també s'anomenen durans, hi ha els grocs amb una galta vermella, els més abundants. Són els que veiem dibuixats o fotografiats a tot color en les etiquetes dels pots de conserva, ja siguin de llauna, ja de vidre. Perquè tant si és el temps de menjar-los frescos com si no ho és, els préssecs en almívar coneixen un gran consum i els trobareu sempre a totes les botigues i a totes les cartes de postres de tots els restaurants. Ha esdevingut una de les menses més populars i va molt bé combinar-los amb altres fruites, flams, gelats i nata. Ja sabeu, les macedònies i els pijames.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— Una botiga de ràdio, televisió i electrodomèstics té el bon encert d'enviar per correu uns catàlegs il·lustrats dels seus articles, en català. Entre altres coses s'hi llegeix: ...i l'assortit més gran de làmpades clàssiques, juvenils, modernes... Làmpada és un terme molt tècnic que equival a bombeta, i juvenil és l'únic derivat de jove que va amb u. Llàstima, perquè la resta del catàleg és molt ben redactada.

Albert Pera

Teatre

20.000 espectadors durant un any per a "La Gàbia" de Vic

La reviscolada que ha efectuat el teatre darrerament és ben palès: augmenten el nombre de companyies, els espectacles i els espectadors. A Barcelona tant les companyies lliures com les que actuen al Centre Dramàtic de la Generalitat, estan aconseguint que és parli d'elles. A més s'està produint l'intercanvi de companyies teatrals i tant les de comarques visiten Barcelona, com les d'aquesta ciutat van per viles i ciutats d'arreu de Catalunya.

Com a nota confirmatòria de

tot això, un exemple. Hem rebut el balanç de l'any 1983 del grup teatral de Vic "La Gàbia". Han representat tres obres: "Mitologia" que han dut a Molins de Rei, a Vic, a Barcelona i a Amposta amb 1.653 espectadors. "Laura a la ciutat dels sants" estrenada i representada a Vic onze voltes i amb 4.580 entrades venudes, fou duta a Barcelona, Prats de Lluçanès, Terrassa, Sant Boi del Llobregat, La Seu d'Urgell, Manresa, La Garriga, Manlleu, Caldes de Montbui, Sant Cugat del Vallès, Tortosa, Balaguer, Olot, Centelles, Berga i Sant Just Desvern. Una suma de 17.156 espectadors i 57 representacions n'és la síntesi.

Finalment "Crònica d'Ann" a més de representar-se a Vic fou duta al Festival Internacional de Sitges.

Aquest balanç fa concebre esperances raonables de bon futur.

F.C.V.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert entrevista.

A Bèlgica veuen
13 canals i
aviat 21

Fins a vint-i-un canals de televisió podrà rebre el telespectador belga a final de l'any 1984, informa la premsa del país.

Totes dues cadenes de la BBC britànica, un programa via satèl·lit de les televisions francòfones europees, un canal de "televisió a la carta" i diverses experiències de televisió privada, completaran l'any 1984 els serveis oferts pels teledistribuidors per cable belgues.

Gràcies a les companyies privades de teledistribució, a Bèlgica es reben ara un mínim de tretze canals, corresponents a les televisions dels Estats veïns o propers.

Tele-notícies

Les televisions italianes,
l'espectacle
amb més gran audiència

La televisió italiana va perjudicar els espectacles al 1983, assolint multimilionaris beneficis, mentre molts cinemes i teatres tanquen l'any amb fortes pèrdues. Es calcula que 8000 milions de persones van asseure's davant de la petita pantalla durant aquest any (més de 21 milions d'espectadors per dia), astronòmica xifra en comparació amb el teatre, que va tenir deu milions d'espectadors; la música, set milions, i el cinema, 190, exactament 264 milions menys que l'any 1976.

L'Associació General Italiana de l'Espectacle (AGIS) considera que l'activitat cultural i recreativa de l'any que s'acaba, va ser arrasada per la compe-

tència de la televisió, sobretot per les cadenes privades, i per la crisi econòmica.

Va influir en les absències del cinema el tràgic incendi d'una important sala de Torí, pel febrer, amb la mort de 79 persones, i la consegüent investigació, que va posar de manifest la poca seguretat de molts locals. En els últims cinc anys van tancar el 30 per 100 de les sales de cinema, mentre que des del 1979 es va perdre la meitat dels espectadors.

Segons AGIS, la televisió va aconseguir el 1983 una facturació de 625 milions de dòlars per publicitat (uns 98.000 milions de pessetes).

Aquestes
són les prestacions que
l'Agrupació Mútua atorga
als seus associats:

- Per malaltia: fins a 1.500 ptes. diàries.
- Subsidis per Intervencions Quirúrgiques (també pert a infants menors d'edat) i dietes per estada a la clínica: fins a 3.000 ptes. diàries.
- Per invalidesa: fins a 90.000 ptes. mensuals.
- En cas de defunció: fins a 1.500.000 ptes.
- Subsidis per orfanesa: fins a 15.000 ptes. mensuals.

I, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

Tots, homes i dones, poden integrar-se a la nostra Entitat Mutualista, dels 16 anys complets als 40 per complir.

82 anys de marxa ascendent i més de 242.000 associats són les referències que oferim als qui encara no formen part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Granvia de les Corts Catalanes, 621. Telèfons 318 18 00 - 318 40 50. Barcelona-10

DES DE 1902

La sardana i la dansa

IVARS D'URGELL.— L'Agrupació Sardanista del Club Recull de la vila d'Ivars d'Urgell, commemora enguany el seu desè aniversari d'activitats de foment de la sardana i, amb aquest motiu ha preparat un seguit d'actes de caire cultural, recreatiu i social per tal de donar el màxim relleu a aquesta efemèride.

En el programa preparat es preveu la celebració de certàmens literaris i fotogràfics, conferències, exposicions, festes infantils i balls populars, destacant l'acte de cloenda del novè Campionat Sardanista de la Terra Ferma que tindrà lloc aquest mes de gener tot coincidint amb l'inici dels actes commemoratius del desè aniversari de l'Agrupació Sardanista d'Ivars d'Urgell, així com la convocatòria del Certamen Musical de Sardanes d'Ivars d'Urgell, al qual ja hem fet referència en anteriors circulars del nostre Servei.

En relació a l'esmentat concurs musical cal ressenyar que està obert a tots els compositors que hi vulguin participar, amb un màxim de dues sardanes cadascú, instrumentades per a cobla d'onze instruments, amb títols al·lusius a llocs i motius d'Ivars d'Urgell. Cada compositor identificarà les seves obres amb un títol i un lema fent constar les seves dades personals en una tarja a l'interior d'una plica tancada que

haurà d'acompanyar a cada obra. El termini d'admissió d'originals finalitzarà el dia 31 d'agost de 1984 i els Premis establerts tenen una dotació de 50.000 pessetes, el primer, 40.000 pessetes, el segon, i 25.000 pessetes, el tercer, més tres accèssits de 10.000 pessetes cada un. Les obres concursants s'han de trametre a l'Agrupació Sardanista d'Ivars d'Urgell, a l'avinguda Catalunya núm. 47 d'Ivars d'Urgell, fent constar al sobre "Certamen Musical de Sardanes d'Ivars d'Urgell".

Cursets.— El dilluns, dia 16 de gener, s'inicià un nou Curs de Sardanes a l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. Les sessions d'ensenyament, adreçades a gent major de 14 anys, tindran lloc cada dilluns i divendres, de 8 a 9 del vespre, a l'estatge de l'esmentada entitat: carrer del Pi núm. 6 pral.

El proper dia 21 de gener, s'inicià al CASAL DE MONT-SERRAT, al carrer de Mercaders n.º 42, un nou Curs d'Ensenyament i Formació Sardanista, per a nois i noies més grans de 14 anys. Les classes tindran lloc a dos nivells, Iniciació i Perfeccionament, cada dissabte a les 6 de la tarda. Inscripcions al mateix Casal de Montserrat de 7 a 9 de la tarda, o al tel. 321 04 10 migdia i vespre.

Josep Ventura

Llibres

"Diccionario de la espiritualidad",

en tres volums (1)

L'estudiós que vulgui informar-se sobre qüestions bíbliques, teològiques, litúrgiques, etc., fàcilment té accés a diccionaris especialitzats, a vegades, fins i tot, pot escollir entre molts. Per a qüestions d'espiritualitat, en canvi, una persona es troba tot sovint bibliogràficament desemparat. En aquest sentit, l'edició d'un "Diccionario de espiritualidad" bé pot celebrar-se amb els honors d'allò que és insòlit. Però l'obra que actualment es presenta al lector de llengua castellana, més important que per la seva raresa, ho és per la seva oportunitat: amb ella no solament s'omple un buit, com acostuma a dir-se en aquests casos, sinó que positivament s'acudeix a reparar una necessitat molt actual i nostra. Potser aquí es compleixi la paraula de G.K. Chesterton, que un no parla de salut més que quan està malalt. Quan es vivia espontàniament l'espiritualitat com a ideal de vida, concretament, com a ideal de vida cristiana, no calien diccionaris. Aquests aparegueren justament després d'haver comès la nostra civilització la lleugeresa de posar-la en dubte, de postergar-la al progrés material, que l'historiador anglès Ch. Dawson crida amb perspicàcia "religió del progrés" i qualifica de "l'última de les grans heretgies de l'occident cristià".

L'eufòria dels anys cinquanta i seixanta, que donava preferència a les realitzacions sobre a una crisi persistent i difícil de superar. Avui, ens fem cada dia més conscients que el progrés tècnic té els seus límits i que el canvi d'espiritualitat, per materialisme fou un mal negoci. La sortida del destret consisteix per a molts — fins i tot a nivell popular — en girar els ulls cap a espiritualitats exòtiques, que, certament molt respectables a si mateixes, en el nostre context no representen més que una evasió que en cap cas no pot eximir de la necessitat de confessar la nostra arrogància crítica si volem retrobar la nostra identitat.

Mirar, consultar, estudiar amb aquest ànim els articles d'un "Diccionario de espiritualidad", pot convertir-se en una tasca molt saludable.

L'original italià d'aquest "Diccionario" recull les col·laboracions de nombrosos especialistes, fet que dóna a l'obra un nivell que sobrepassa certament les fronteres de l'interès purament local del lector italià i fa raonable que s'hagi pensat en la seva versió castellana. Aquesta edició, sens dubte, és més que una simple versió, ja que presenta un notable increment en articles i bibliografia respecte a l'original. Evidentment, com en tota obra enciclopèdica, també aquí s'hagué de carregar amb la penosa tasca d'escollir i, per tant, d'ometre. Esperem haver aconseguit una selecció bastant completa perquè el lector pugui trobar-hi la informació que cerca.

(1) "Diccionario de la espiritualidad". Ermanno Ancilli. Editorial Herder. Barcelona.

Arqueologia

Espoliada una cova a La Llacuna (Anoia)

El departament de Cultura de la Generalitat va anunciar que una cova de l'edat del bronze de la comarca de l'Anoia ha estat espoliada parcialment per uns desconeguts. Fou el Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada qui ho va notificar al servei d'arqueologia del departament de Cultura, que és a qui correspon vetllar per la salvaguarda i la protecció del patrimoni arqueològic català.

Arqueòlegs del servei van anar al lloc per fer-hi una inspecció i, conscients de la importància del jaciment i del mal

que encara podia sofrir, se'n va ordenar una excavació d'urgència, que es va fer amb la col·laboració del centre comarcal igualadí.

Es tracta de la cova Esquera de la Vall de Cervès, al municipi de la Llacuna. Per l'excavació s'ha pogut comprovar que la cova serví de cementiri i possiblement també d'habitat des de l'edat del bronze mitjà — uns mil cinc-cents anys abans de Crist — fins a l'època medieval. S'hi han trobat, encara, abundants i interessants restes materials.

El servei d'arqueologia fa, una vegada més, una crida a la responsabilitat i la cooperació de tots perquè siguin denunciats aquests fets delictius.

"No oblidem — diu la nota oficial — que els materials arqueològics no pertanyen a qui els troba sinó que són patrimoni nacional i no pot fer-se cap excavació sense el suport d'una institució científica, la direcció d'un professional i el permís del servei d'arqueologia de la Generalitat. Els materials obtinguts són estudiats i després exhibits en un museu del país.

Restes romanes a la Rambla de Tarragona

Restes de l'antiga muralla romana de Tarragona podrien trobar-se al subsòl del tercer tram de la Rambla Nova, en aquests moments en obres. Es tractaria de la base de la muralla, construïda amb peces molt grans, la recuperació de les quals exigiria un esforç notable, cosa que fa que el més probable és que tornin a ser soterrades.

Xavier Dupré, arqueòleg dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat i responsable dels treballs, estima també que en un altre lloc de la Rambla poden trobar-

poca romana.

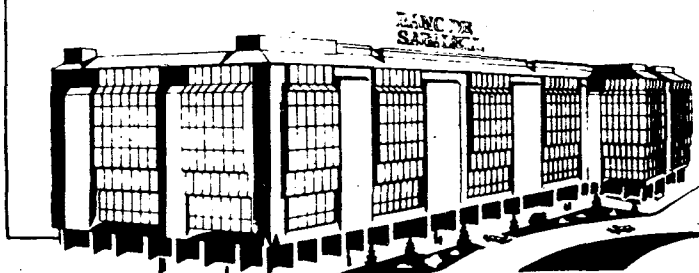
De moment, a més a més de restes destrossades de l'època romana, s'ha trobat una ceràmica ibèrica pintada que potser data del segle I o II abans de Crist.

Per realitzar les excavacions, s'estan obrint rases de quatre metres d'amplada per dos i mig de profunditat, al llarg de 170 metres de la Rambla.

Dins del pla "Arqueologia contra l'atur", s'incorporaran a les obres cinquanta treballadors, així com tres arqueòlegs.

Més d'un segle d'experiència bancària

**BANC DE
SABADELL**

Moda

Brusa
recolzada
sobre els
flancs creada
per Marlu
en gros
gènere
fantasia, amb
adornaments
en franel·la
grisa. Es
complementa
amb faldilla
coordinada,
de línia
acampanada.

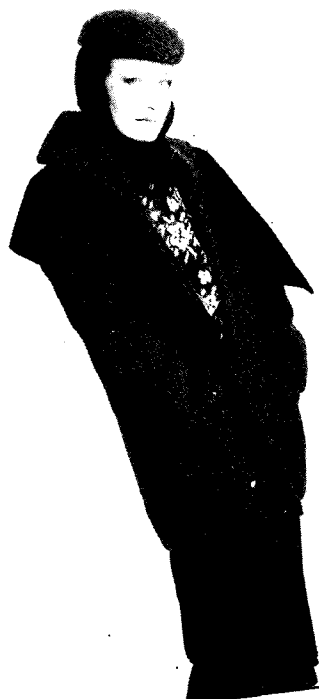

Boniques

i

femenines

Marlu ha
creat aquesta
jaqueta
realitzada
amb llana
espigada
verda, amb
mànigues
japoneses de
sises molt
amplies i
butxaques
inclinades.
Amb tanca
de cremallera.

Un nou impuls a través de diferents temes de moda, és el que MARLU ens ha ofert aquesta temporada d'hivern '84, en presentar-nos una dona plena de possibilitats. Una dona que li agrada una moda portable, refinada i confeccionada en gèneres hàbilment seleccionats entre aquells de millor qualitat.

MARLU és una firma que des de fa uns anys se sent motivada per una moda evidentment creativa, on impera el bon gust, els talls perfectes i una confecció super acurada, tot això basat en un disseny enfocat sempre a un sector de dona que viu la moda de forma activa i intensa.

En aquesta ocasió, tres apartats de color dominaren bàsicament la col·lecció presentada i corresponen a aquest hivern '84:

—Una extensa gamma de verds secs, que combinen amb evident bon gust amb els baixos, grisos, torrats i mostassa.

—Els torrats desenvolupats dins d'una àmplia gamma, es presenten des del beix clar, fins arribar a un marró barrejats a vegades, amb grocs i grisós.

—I la gamma **vedette** de la temporada que correspon als grisos, amb una representació molt marcada del gris perla fins a arribar a l'antracita, per acabar amb el color negre, que ocupa un lloc destacadíssim en tota aquesta magnífica col·lecció, formada per unes peces de tall impecable sobre un disseny basat sempre en les tendències proposades.

Molts conjunts, sastres i de dues peces, dels quals aquesta firma, són veritables especialistes. Un capítol molt destacable dedicat al camiser, seguit d'un altre no menys important dedicat al vestit de festa, amb gran presència de brodats, "paillettes" i rics gèneres com rasos i vellut.

Una col·lecció molt portable i elegant, que una vegada més ha deixat rastre en l'ànim de tots.

María José Ejarque

Costums i tradicions

De sant Mer, drac i peixos

Si el diumenge passat trobarem un sant molt estimat a Catalunya, com Maur, o Maure, preparem-nos per a rebre divendres que ve a sant Mer, o Emeri, o Emer, molt vinculat amb les comarques gironines, sobretot, Banyoles.

La tradició explica que aquest sant, quan encara no ho era i els seus pares el dedicaren al servei de les armes, arribà a Catalunya acompanyant a Carlemany. Fill de l'oració, però, abandonà l'espasa per la creu i fundà, a Banyoles, un monestir del qual en fou abat.

Per quina raó a Banyoles? Doncs veureu. En aquells temps hi havia prop de l'estany o llac, un drac tan gros, que quan posava una pota a cada riba, per beure amb més comoditat, el seu cos el tapava tot. Això passava quan la set l'obligava a deixar el catau on celebrava els seus festins de carn humana, perquè han de saber aquells qui no ho sàpiguen —i si no ho volen creure no hi son obligats—, que el drac estossinava i es cruspia tots els

viatgers que passaven prop seu, camí de Girona.

Molts cavallers, agosarats, lluitaren contra la fera en manta ocasió. Debades. Ells mateixos en foren víctimes. Carlemany hi envià soldats de Girona estant però foren vençuts pel drac. Aleshores, Mer, ja religiós, després de llarga preparació amb dejunis i penitències pregà al seu cabdill que li deixés provar sort i obtinguda la llicència, per part de Carlemany, i partí, sol i sense armes cap a Banyoles.

Així que el drac el veié arribar, es posà a bramular furiosament, disposat a l'atac, però Mer fent el senyal de la creu el beneí i l'amansí de tal manera que només calgué lligar-li una soga al coll —en algun gravat és una estola— i emmenar-lo cap a l'indret on acampaven els soldats de Carlemany els quals el mataren sense cap dificultat.

Sobre sant Emer, o Mer, és conten d'altres històries com la del bruixot de la muntanya de Finestres, prop de Banyoles, que a les nits baixava a fer maleses per les

cases. Abans, apagava totes les teies que il·luminaven els carrers de la vila, des de les teieres. La gent confiant amb Mer, acudí al monestir i aquest sant baró va beneir totes les teies. Així, quan el bruixot intentà apagar-les, o començaren a espetegar i llançar tantes espurnes que l'encegaren i no pogué fugir. La gent el matà a cops de garrot.

Encara una altra feta atribuïda al sant. Diuen que quan es disposà a acompanyar Carlemany, ho féu amb un cantiret de vidre, a dintre el qual hi duia uns quants peixets. Quan aquell exèrcit poderós i gran assetjà Girona per alliberar-la dels moros, Mer, amb un sol peix alimentava tots els guerrers i com més peixos treia del cantir, més n'hi quedaven dins. Quan s'acabà la contesa, s'acabaren els peixos.

De tot això no en parlen els Goigs. Però, del seu poder "que és tant, / que subjecta els lleons" i que les seves oracions espanten el dimoni, sí.

Esteve Busquets i Molas

Cuina

Taronja a la crema

quatre taronjes
dos rovells d'ou
250 grams de nata ensucrada
sis guindes

una cullerada gran de maizena
quatre cullerades de sucre
dos trossos de taronja confitada.

Talleu tres taronjes per la meitat, escorreu el suc sense trencar la pell i després deixeu-les netes, amb l'ajut de la cullereta de les patates. Ratlleu la pell de l'altra taronja i expremeu-ne el suc. Poseu dos rovells d'ou en un recipient juntament amb quatre cullerades de sucre, bateu-lo ben bé fins que quedi escumós, afegiu-hi una cullerada gran de maizena, barrejeu-lo i tireu-li el suc colat de les taronjes, uns 250 cc. i la ratlladura de la pell. Talleu els trossos de taronja confitada a trossets molt petits. Poseu el cassó al foc i treballau allò que heu preparat, fins que quedi una crema espessa; una vegada fora del foc, afegiu-hi la fruita i deixeu-lo refredar, després ompliu les mitges taronjes i adorneu-les amb nata ensucrada, amb l'ajut de mànega i broquet.

Poseu una guinda en el centre i poseu-lo a la nevera una estona.

María Gloria Muntañola

Jornada 19

La Lliga, d'un cop d'ull

ATH. BILBAO	REAL MADRID	BARCELONA	AT. MADRID	MÁLAGA	ZARAGOZA	BETIS	ESPAÑOL	MURCIA	GIJÓN	R. SOCIEDAD	SEVILLA	OSASUNA	VALENCIA	SALAMANCA	VALLADOLID	CADIZ	MALLORCA
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
28+10	27+7	23+6	23+5	21+1	21+1	21+1	21+1	20+2	18-2	18-1	17-1	17-1	17-3	15-5	15-3	10-10	10-8

ENCREUATS

Per Rosa Collell

HORITZONTALS

1.- Jardí en que Déu posà el primer home. Greu pena corporal o moral.

2.- Objecte al qual és atribuïda supers-
ticiosament una virtut preservadora. Po-
ble d'aquell sant mossèn a qui el dimoni
atormentava. Entre els àrabs, cap d'un
tribu.

3.- La germana del pare o de la mare.
Rebi la paga. Interés del diner que ultra-
passa l'establert per la llei o el normal.

4.- Part final del braç. No recordar.
Xifres romanes.

5.- Onada. Consonant. Preposició. Vo-
cals.

6.- Abreviatura de sant. Grup de dues
vocals pronunciades dins una mateixa
síllaba. Xifres romanes.

7.- Ocell. Vocal. (A l'inrevés, un joc que
es fa amb les cartes). Vocals.

8.- Sagrament dit també penitència.
Vocal.

VERTICALS

1.- Illa on Sant Joan va escriure l'Apo-
calipsi. Consonant.

2.- Varietat d'asbest incombustible.
Vocal.

3.- Filera de cotxes que van donant
voltes amunt i avall d'un carrer. Preposi-
ció. Manera com es pronuncia la lletra
"H".

4.- Contracció. Composició vocal o
instrumental per a dos executants.

5.- (A l'inrevés, fagi bots). Una cosa
que crema.

7.- Inicial de punt cardinal. Gra que fa
una espiga i del qual s'en fa pa. Conjun-
ció.

8.- Indoeuropeu. (En anglès, oli).

9.- Relatiu a pertanyent a la ciutat de
Trento.

10.- Acció de fer servir una cosa. Líquid
necessari al cos humà.

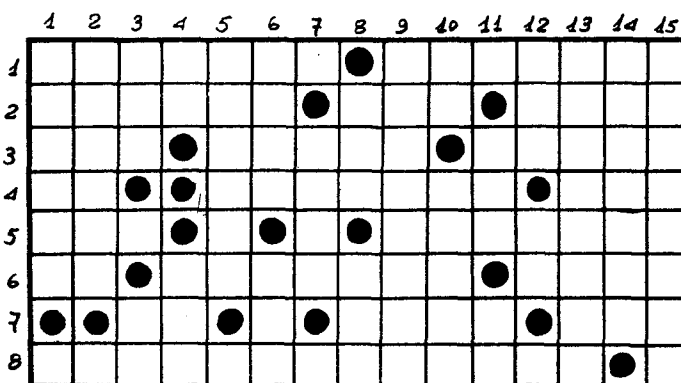
11.- Consonant. Planeta. Consonants.

12.- Part de l'any. (En castellà, aneu). U.

13.- Acció d'emular.

14.- El nom de Maria a l'Índia.

15.- Transmissió oral de pares a fills de
fets històrics, creences, doctrines.

Solució

15.- Tradició.

14.- Nympha.

13.- R. Emulació.

12.- Mes. Id. U.

11.- Consonant.

10.- Líquid.

9.- Trident.

8.- Oli.

7.- S. Blat.

6.- Tob. Foc.

5.- Decol. N.

4.- Al. Duo.

3.- Rue. A. Ac.

2.- Amant. E.

1.- Palmos. R.

Verticals

8.- Reconstrucció. O.

7.- Au. O. Imit. IAI.

6.- St. Dimong. DCLC.

5.- Ona. R. A. EIAIAI.

4.- Ma. Obilidar. LMD.

3.- Ta. Cobi. Usura.

2.- Amulet. Ais. Emir.

1.- Parades. Timent.

HORITZONTALS

CADECA

Carles Fanlo Malagarriga

Carles Fanlo Malagarriga, advocat i periodista, fa unes setmanes considerava els mitjans de comunicació com a "poder atípic, parcel·lat, de tots colors i contraposat". Així ho escrivia en un interessant article que rubricava, en les pàgines del rotatiu barcelonès "El Correo Catalán".

També es referia a poders fàctics. Nosaltres li parlem dels poders efectius i sobre això i molt més, conversem amigablement amb l'amic Fanlo, que no en va és un home polifacètic, en la seva diguem-ne joventut madura, puix que és també, ¿no ho sabíeu?, un bon esportista i per més detalls, durant alguns anys, titular en el lloc de porter d'un equip agrupat a CADECA, el Cadaqués.

Amic Fanlo: per què el nom de Cadaqués al teu Club? Crec que fou una anècdota allò que va decidir donar-li aquesta denominació? Quina fou?

—En l'època que vam fundar el Cadaqués, l'any 1965, la majoria de nosaltres estíem a la Costa Brava i decidíem que l'equip de futbol portés aquest nom.

—Podríem saber el nombre de gols encaixats i també aquell sensacional xut que vas aturar del qual se'n guarda tan bon record?

—Han estat tants! No cal dir que molts més dels que jo hauria desitjat, però al cap de 18 anys no te'n puc donar la xifra exacta. Molts, molts... massa. Pel que fa als bons records, em referiria als anys en què, essent més joves, guanyàrem el campionat però, en general, crec que tota la trajectòria d'aquests anys, constitueix globalment un record molt grat.

—Què ha significat CADECA per vosaltres?

—Mira, amic: CADECA ens ha servit com una estructura organitzativa en la qual, de forma organitzada i amb un nivell de competitivitat adequat, ens ha permès de practicar el nostre esport preferit, tenint en compte que tots tenim activitats professionals que no ens permeten de dedicar-nos a l'esport d'alta competició.

—Això ho preguntem a molts. CADECA uneix esport i cultura. Què opines sobre això tu com a jurista i com a home de premsa?

—És una pregunta que exigiria una resposta llarga. Sintetitzant, però, et diré que l'individu té necessitat d'una formació integral en la qual han de participar els elements espirituals i els que ajuden al manteniment d'una adequada forma física. Jo crec que sense coneixements culturals o sense harmonia física no es pot parlar de persona en el sentit més ampli de la paraula.

—Té l'esport, i en aquest cas concret, el futbol, un "poder" d'assimilació pel practicant? En té de valors humans com la lleialtat, la companyonia i fins i tot el de la il·lusió, en el sentit competitiu? Creus en aquest "poder" efectiu?

—Hi ha molts "futbols". D'una banda hi ha el professional en el qual s'hi entrellacen multitud d'interessos de vegades contraposats, els resultats dels quals, referent a esport i espectacle, podem veure, desgraciadament, dia rera dia. Aleshores tenim l'aficionat amb aspiracions a professional. Aquest participa en major o menor grau dels condicionaments del futbolista professional. Finalment som els aficionats, aficionats. Els que paguem per jugar i que ens llevem a les set els diumenges. Aquí sí que podem parlar d'il·lusió, companyonia, competitivitat ben entesa i tota aquesta sèrie, de valors que em menciones.

—El Poder, amb majúscules, de vegades és "ego". Creus viable que l'afició al joc esportiu, en la seva possibilitat pluralista, condueixi els qui ho practiquin a un desig col·lectiu de l'acció?

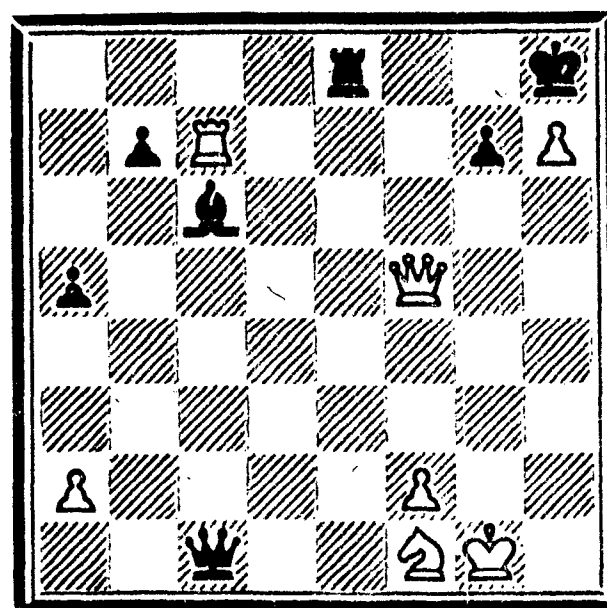
—És possible. Fins i tot en els anomenats esports individuals, sempre hi ha actuacions en equip. L'esport és un "poder" compartit, diversificat, allunyat d'una visió monopolista de l'assoliment. En aquest sentit crec que, tal com et deia abans, la pràctica de l'esport col·labora decisivament en la formació i aplec i madura dels individus.

Carval

ESCACS

Per Jaume Mora

Diagrama 95

Blanques juguen i guanyen

La jugada guanyadora és única i precisa. Disfruteu-la.

Solució al Diagrama 94
1... Ch5xg3, 2 f2xg3 De4-e3+, 3 Rg1-h1 De3-f3+, 4 Rh1-g1 Te6-e2, 5 Ad6x4 Df3-f2+, i mat següent.

Jesús ens parla

Busquem l'Evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Mateu, capítol 4, versets del 12 al 23 (Mt 4:12-23).

Reflexionem:

1. Sense llum no es pot viure, ni treballar. En una habitació, per més tresors que hi hagi, si està a les fosques, no es veu res, no es pot valorar res.

2. Jesús és la Llum del món. Una gran llum que resplendeix il·luminant la vida dels homes i dels pobles. El seu Evangeli, la seva vida, la seva mort, i sobretot la seva Ressurrecció, ens donen a conèixer la veritat de l'home i de totes les coses.

3. Per a veure aquesta llum, per creure, cal tenir els ulls i el cor nets d'egoisme i de pecat. Això és el que vol dir: "Convertiu-vos, que el Regne de Déu és a prop".

ENCREUATS

HORITZONTALS:

1.— Instrument musical. Mil. 2.— Allò que respirem. (A l'inrevés), nom d'arbre. 3.— Mil. Donar cops de mà a un altre. 4.— (A l'inrevés) no treballar, descansar. (En castellà), natural d'una nació europea. 5.— Nota musical. Agradables, plaents. 6.— (A l'inrevés), datiu. Déu egipci. Vocals. 7.— Una màquina que en lloc d'anar per la carretera, va pels aires. Metall. 8.— (En plural), lloc de vegetació en el desert. Deu.

VERTICALS:

1.— Els que viuen junts formant una llar. 2.— Datiu. Aquell que no té cabells. 3.— Veu de comandament. Vocal. (A l'inrevés) queixa. 4.— (A l'inrevés), la part del cos que posem a terra per caminar. Gran. 5.— Consonant. Nom de lletra. Xifra romana. 6.— Una beguda necessària per viure. Una peça de l'esquelet. 7.— Aquell noi que porta ramats de bestiar al bosc a menjar. 8.— Mil. Nom d'una flor. Deu.

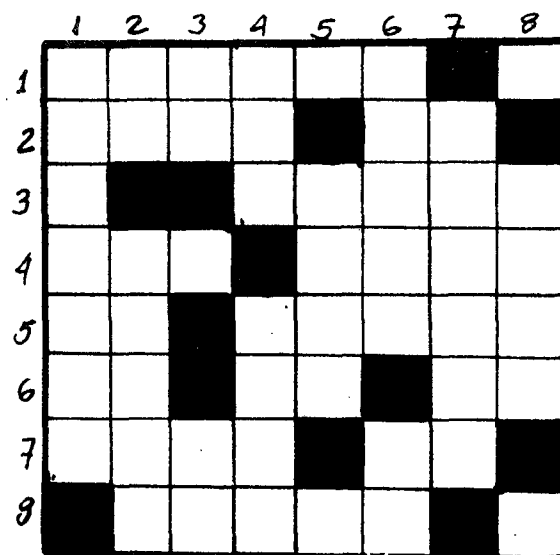
Solucions:

1.— Família. 2.— Li. Calvo. 3.— Ar. O. JA. 4.— uef. Gros. 5.— T. Erra. I. 6.— Aigua. Os. 7.— Pastor. 8.— M. Rosa. X.

VERTICALS

1.— Flauta. M. 2.— Aire. IP. 3.— M. Pegar. 4.— iCO. Ruso. 5.— La. Grats. 6.— IL. Ra. OA. 7.— AviO. Or. 8.— Oasis. X.

HORITZONTALS:

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 187

L'Angelet Ignasi

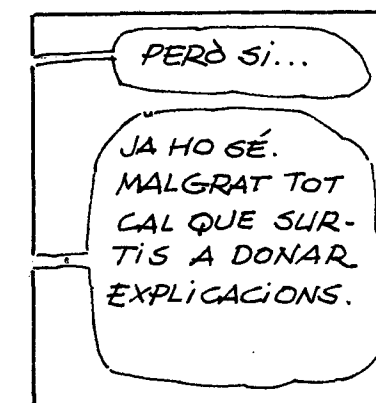
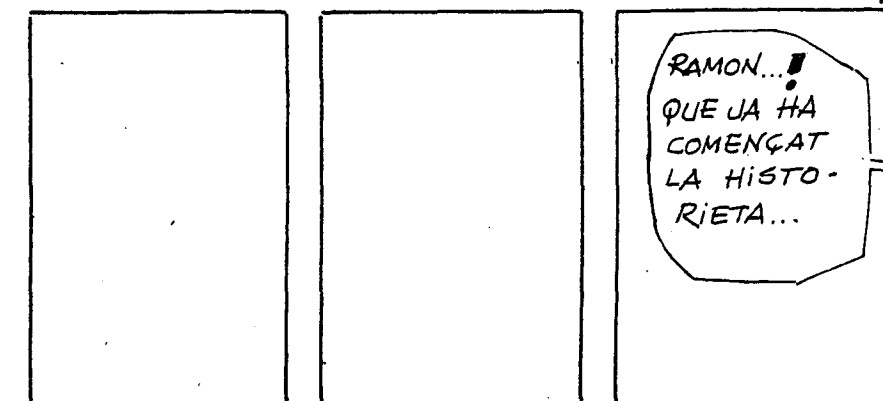
Tots els nens i nenes del món, són germans meus

Fa ben pocs dies que tots estàvem contents celebrant el naixement de Jesús infant. Anàrem a Missa del Gall, rebérem regals, férem el pessebre i menjàrem turrons. Era l'alegria de veure i saber que Jesús era el nostre millor amic.

Però... ara, passats ja uns dies, vull dir-vos que estic trist. Avui, celebrem la Jornada de la Infància Missionera. He llegit un escrit que m'ha deixat molt trist i preocupat. Hi ha milions de nens i nenes arreu del món, que passen gana, que moren de fam, que són maltractats, que no tenen escola, ni metge, ni casa, que viuen en països en guerra...

Però, què fan els que manen! ¿Que no ho veuen que això no pot ser? Sí, senyor, no pot ser! Van fent guerres i ximpleries, mentre milions de nens i nenes, estan tristos, ploren i moren. Jesús no ho vol això. No, no i no!

Protesto! Perquè tots els nens i nenes del món, són germans meus! Tots, ho sentiu, tots!

L'Eixerit

TOM

Teresa Collell i Puigdemunt

Restà sorprès i decebut quan vegé que ja no era buida, tal com ell s'havia imaginat. Un altre gos de la seva mateixa raça i molt semblant a ell, feia la cara d'haver-ne pres possessió definitiva; lligat amb la cadena i ajagut sobre la palla, dormia plàcidament.

Ja en tingué prou el pobre Tom, per comprendre que allà no hi tenia res a fer!

Amb el poc coratge que li quedava, emprengué una correguda i no parà fins que trobà un recer des d'on ja no s'albiraven les cases del barri.

No feia gaire estona que era allà, quan va veure arribar un altre gos, bon xic més petit que ell però d'aire atrevit, que apropant-se li digué sense gaire contemplacions.

—Hola: ¿Què hi fas aquí plantat amb aquesta cara de misèria?

Tom, s'hauria volgut fondre. Només calia que aquell desvergonyit li digués, com si ell no n'estigués prou convençut, que feia llàstima! De totes maneres li contestà, tot provant d'esquitllar-se:

—El meu amo, que era caçador, sense voler va ferir-me; he estat a punt de morir abandonat prop de la "font de la Vall" ...però ara ja estic gairebé recuperat, i si no tinc algun altre contratemps, confio aviat tornar a córrer com abans; ara no puc torbar-me, tinc pressa perquè la gana m'empenyi i no tinc res per menjar.

L'altre, el vegé disposat a marxar, i li preguntà:

—Que potser saps algun paratge on trobaràs bona vianda?

—No, respongué Tom— però estic decidit a buscar-ne.

El gos eixerit se li apropà, i amb aire confidencial comença d'explicar-se.

—Mira, jo, com pots veure, no estic pas massa gras; això vol dir que de minestra no me'n sobra, però em fas llàstima.

Em sembla que jo estic més bregat que tu per guanyar-me la vida, i si vols seguir-me, si un bocí trobo, un bocí ens partirem.

Tom ja estava rendit. Aquell gosset que al primer cop d'ull hauria assegurat que era un aventurer o un descarat sense gaires miraments, l'hi havia guanyat la confiança.

Es posaren en camí.

Després d'una bona estona de córrer, arribaren a la vora d'un riu on hi havia un gran pilot d'escombraries.

—¿Veus?, ja hem arribat, —digué tot satisfet a Tom el seu company, amb el mateix aire que una mestressa

de casa acompanya la nova veïna a la tenda—. Aquí, no et dic pas que puguis triar molt, però el que t'asseguro és que podràs atipar-te.

Es feren tan amics, que arribaren a ésser inseparables.

Junts esquivaven els cops de roc dels vailets entremaliats; junts, corrien per les hortes xops de pluja, empaïtant sargantanes i algun llangardaix, i junts dormien sota una garbera o arraulits damunt d'un sac. Tot els era pàtria, i mai vegeren arribar la nit sense haver pogut omplir el ventrell d'una cosa o altre.

El gos eixerit, havia nascut a la serena, i tan bon punt obrí els ulls, ja hagué d'espavilar-se perquè el deixaren abandonat sense aixopluc ni un mos de pa sec.

En canvi, Tom, ben a l'inrevés; havia tingut sempre més del que necessitava, fins en aquell moment en què es trobà ferit i sol; per això li costà treball a acostumar-se a aquella vida que li semblava de perdulari; a no tenir mai el plat a punt a l'hora de l'àpat, i a no poder gaudir del confort d'una caasetta, on arrecerar-se de la calor i el fred. Però després d'una temporada de córrer a l'aventura, estava tan trempat com el seu company de fatigues.

—A pesar de la desgràcia que vaig tenir, no puc pas queixar-me; la sort de trobar-te a tu, m'ho ha compensat amb escreix; m'has ensenyat d'espavilar-me, d'esquivar els incidents desagradables, i de trobar sempre recursos nous per anar tirant.

El gosset trempat féu quatre salts, per demostrar que estava content i l'entenien.

Tom prosseguí:

—T'ho dic de veritat. No em sap gens de greu haver estat ferit i haver d'anar pel món només amb un ull i traient un pam de llengua. No saps per què?

El gosset féu que no amb el cap.

—Doncs perquè penso que els perdigons que em varen atrapar a mi, anaven destinats a un conillet xiroi, què, d'ésser encertat ben segur que no se'n cantaria gall ni gallina, i així encara deu córrer per les muntanyes i les valls, pels camins i les torrenteres, amb aquell seu aire graciós, els ulls espavilats i les orelles dretes, fugint afuat com un llampec a la més lleu remor.

I els dos companys, prosseguiren la ruta, sempre a l'aventura, esquivant els cops de roc els vailets entremaliats, corrent per les hortes, xops de pluja i empaïtant sargantanes i algun llangardaix.

Llegendes

Arribats de l'aplec. I un cop tot aconduït. Soparen lleuger.

Acabat el repàs l'avi prengué per un travesser del respall una cadira baixa amb seient de balca i s'instal·là al bell mig de l'hort. Feia una nit calma. El perfil de l'avi es retallava sobre del cel lleument aclarit per la celèstia.

La mare es quedà trastejant per la cuina. De les seves mans tot en sortia. Net. Polit. Endreçat.

El pare es posà la bata i baixà a la botiga.

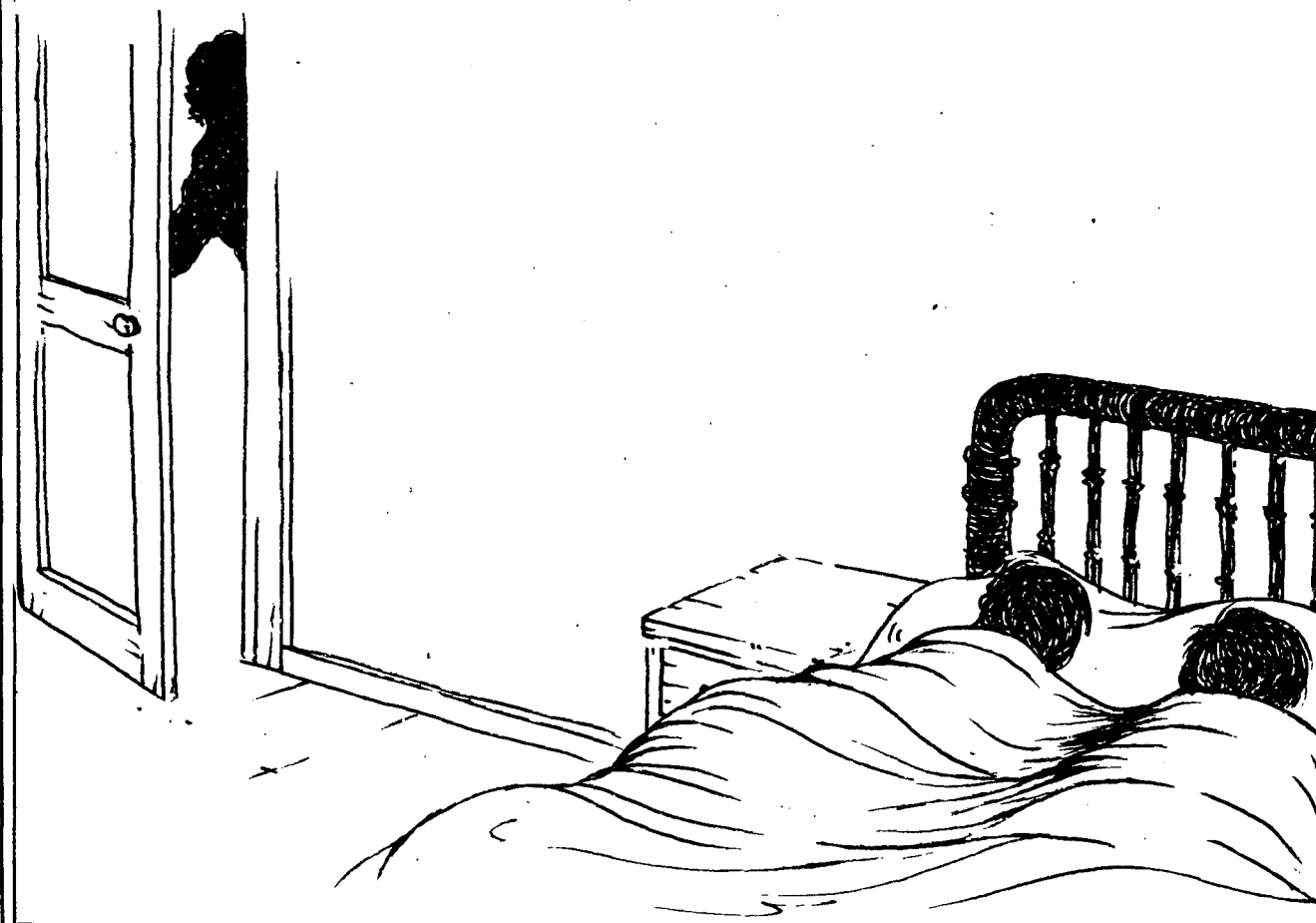
En Pere Sí. Quiet. Aclucat d'ulls. Deixava que el record de les habilitats de l'avi s'anés passejant lliurement pel seu magí i s'hi anés arrelant cada volta, més profundament.

En Pere No, maldava amb l'agredolç que li havia quedat de la jornada. Féu un vol silenciós per la casa. Contemplà de lluny l'avi. Absort. Quiet. Immèrgit en el silenci i la fresca perfumada de l'hort.

Va guaitar, de la porta estant, la seva mare feinejant per la cuina. Des del replà de l'escala esguardà el seu pare enderiat, ordenant la botiga amb una calma i una meticulositat gairebé maníagues.

La mare, enllestida la feina, apagà el llum de la cuina. S'apropà a en Pere No. El prengué per la mà i recollí de pas pel menjador, en Pere Sí, que ja donava algun cop de cap, vençut per la son. Els féu desitjar la bona nit. Els conduí a la cambra. Els ajudà a despullar. Els posà el pijama. Els féu el senyal de la creu. Els acotxà. Els mirà amb tendresa tot esperant que s'adormissin. Sortí de puntetes. Abans de tancar la porta els observà encara un moment. Tot seguit, la cambra esdevingué fosca i restà quieta escoltant el respir acompassat del bessons.

A fora els grills grataven la nit desaforadament i se les tenien amb les granotes del safareig entestades, a fer gàrgares d'aire. En Pere No, revivia tots els detalls de la jornada, il·luminats i embellits pel colors màgics del somni.

DIUMENGE 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 POBLE DE DEU
10.30 SANTA MISSA
11.30 CONCERT
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.35 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
16.05 FAMA
17.00 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 ESPECIAL MUSICAL
19.00 LOU GRANT
20.00 VAL MÉS PREVENIR
20.30 TELEDIARI
20.50 INFORMACIÓ ESPORTIVA
21.05 EN BUSCA DEL TESORO
22.00 ESPAÑA, HISTORIA INMEDIATA
23.05 ESTUDI ESTADI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TOM, DICK I HARRIET
16.00 MUSICA I MUSICS
16.30 ULTIMES PREGUNTES
17.00 ESTRENAS TV: "Retrato de una bailarina"
19.00 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.00 FLAMINGO ROAD
21.00 EL DOMINICAL
22.00 LLARGMETRATGE: "Las palabras de Max". (1976)
23.45 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.20 DOCUMENTAL
11.35 MIRAMAR ESPORTIU
13.50 DOCUMENTAL
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 23

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LUZ DE LOS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 EL JOTGLAR I LA REINA
17.30 ELS RIUS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 PISTA LLUIRE
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI
21.05 OMNI
21.35 LA CIUDADELA
22.35 VIURE CADA DIA
23.35 DARRERES NOTICIES
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 CICLE TEATRE: "Els milions de l'oncle"
17.50 MUSICAL: "Santi Vendrell"
18.15 RONDALLES D'EUROPA
18.45 MIRAMAR EDICIÓ ESPORTIVA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 ESTADIO-2
21.00 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL: "Boda en Castilla". (Documental). "HARKA". (1940)
23.45 TELEDIARI
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMARTS 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 AL CALIU DE LA FELIU: "Josep Carreras"
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LUZ DE LOS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 AUTORRETRATO: "Ana Belén"
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 TOCATA
20.00 AL MIL PER MIL
20.30 TELEDIARI
21.05 EL ARCA DE NOÉ
21.35 LA COMEDIA: "La señorita de Trevez", de Carlos Arniches.
23.35 DARRERES NOTICIES
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 L'AVIA CUINA
17.15 PER MOLTS ANYS
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 MIRAMAR EDICIÓ ESPORTIVA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 BASQUET: "Real Madrid-Ruda Huezda"
21.30 ESCRUPOLS
22.25 SI JO FÓS PRESIDENT
23.45 TELEDIARI
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIMECRES 25

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 L'ÈPOCA DEL GOTIC CATALÀ
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LUZ DE LOS JUSTOS
16.35 LA TARDA
17.05 LA MUSICA EN EL TEMPS
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DABADABADA
18.55 CANTINFLAS
19.05 NOSALTRES
20.00 DOS EN DISCORDIA
20.30 TELEDIARI
21.05 DINS D'UN ORDRE
21.35 CURTMETRATGE
21.50 SESSIÓ DE NIT: CICLE CINE NEGRE AMERICA: "Bajos fondos". (1960).
23.35 DARRERES NOTICIES
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

16.45 VEURE MÓN
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 PLANETA IMAGINARI
18.45 MIRAMAR EDICIÓ ESPORTIVA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 TEMPS DE PAPER
21.00 ESTUDI OBERT
22.45 LA BONA MÚSICA
23.45 TELEDIARI
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIJOUS 26

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 PRESENTACIÓ DE LA SERIE "LA TERRA I LA CENDRA". (La guerra civil en Catalunya).
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LUZ DE LOS JUSTOS
16.30 LA TARDA
17.05 D'AQUÍ CAP ENLLÀ
18.00 BARRI SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 EL LLANERO SOLITARIO
18.55 CANTINFLAS
19.05 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
20.00 DE PELICULA
20.30 TELEDIARI
21.05 BONA NIT
22.35 EL EDEN (I)
23.05 EN PORTADA
23.45 DARRERES NOTICIES
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 TAULA DE SO
17.15 VOSTRE PREGUNTA
18.15 RONDALLES D'EUROPA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LEO CONTRA TODOS
21.00 FILA-7
21.55 CINE CLUB. CICLE: BUÑUEL A MÈXIC: "La ilusión viaja en tranvía". (1953)
23.45 TELEDIARI
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DIVENDRES 27

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 APERITIU AMB...
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 LA LUZ DE LOS JUSTOS
16.35 LA TARDA
17.05 L'ART DE VIURE
18.00 BARRI SESAMO
18.30 LAS FABLES DEL BOSCO VERT
19.00 CANTINFLAS
19.10 ANDY ROBSON
19.35 DE CARA AL MÓN
20.00 AL GALOPE
20.30 TELEDIARI
21.05 UN, DOS, TRES
22.40 LA PLAZA DEL DIAMANTE
23.40 DARRERES NOTICIES
23.50 ESPECIAL MERCÉ RODORÉ
00.20 TESTIMONI
00.25 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 EL MÓN DEL BARROC

16.30 CALDERERO, SASTRE, SOLDADO, ESPIA. (Reposició.)
17.25 DARRERA FRONTERA
18.25 EN PARALEL, ELS JOVES
19.10 POSTA A PUNT
19.25 CURS D'ANGLÈS
19.40 ARCO IRIS
20.00 LA CLAVE
23.45 TELEDIARI
00.15 TELE-ESPORT
00.30 COMIAT

DISSABTE 28

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS/XERINOLA
12.30 DOCUMENTAL
13.00 ALLÒ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA
14.30 RECALL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
CIRCUIT ESTATAL
11.00 COM HO VEUS
13.00 GENT JOVE
14.30 MIRAR UN QUADRE
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS PITUFOS
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "El último torpedero". (1958)
18.00 ERA UNA VEGADA... L'HOME
18.30 LLIBRES D'ADVENTURES
19.30 VOSTRE PER EXEMPLE
20.00 TELEDIARI
20.15 FUTBOL: "Mallorca-At. Madrid".
22.15 INFORME SETMANAL
22.50 DISSABTE CINE: "Una jornada particular". (1977)
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

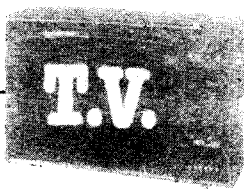
CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 TALLER DE TEATRE
20.30 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.00 TEATRE REAL
24.00 COMIAT

Emissió diària de 20 a 23 hores.
Dibuixos animats, documentals, telenotícies, telesèries i llargmetratges.

TELE-CRÍTICA

La passió de viure (Conclusió)

Programes de música electrònica, després del descobriment de la percussió, més o menys rítmica i viva

—per exemple "Tocata"— ofereixen a aquests joves un "sucenani" com a màxim del que ells cerquen.

Erotisme, o necessitat de saber?

Assistim, aquests darrers temps, al descobriment de la dimensió sexual del ser humà. Amb això, ens ha vingut l'explosió pornogràfica en llibres, revistes, televisió, teatre i cine. Trencat el secular aïllament de nacions i pobles, la gent aspira, a vegades de manera confosa, a conèixer i saber. El que més interessa a l'home és el

mateix home. El que més curiositat desvetlla, les realitats referents al sexe. Per manca d'una veritable base antropològica, sempre més espiritual que física, s'avaluen en excés, realitats corporals, sempre efímeres, en si mateixes.

Joan Sans

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

El 7 de desembre del 1977, Liechtenstein commemorà el Nadal amb unes reproduccions fidelíssimes d'escultures de l'artista Erasmus Kern. La sèrie consta de quatre valors: 20-50-80 rappen, i de 1'50 Fcs. Realització: Louis Jäger, Vaduz. Fotografia: Walter Wachter, Schan. Impressió: Heliogravats, Corvoisier S.A. La Chad-des-Fonds. Format: 26 x 36 mm.

Valor de 20 rappen, ÀNGEL, color bru ocre, bru negre, verd i gris blau.
Valor de 50 rappen, SANT ROCHUS, color bru ocre, bru negre, verd oliva i gris verd.

Valor de 80 rappen, LA VERGE AMB EL NEN, bru ocre, bru negre, vermell bru, vermell fosc i violeta.

Valor de 1'50 francs. DÉU PARE, color bru ocre, bru negre, gris verd i gris difuminat.

L'escultor Erasmus Kern, de Feldkirch, és un personatge enigmàtic i poc conegut. Nascut el 1592, consta que en el 1650 treballava encara en el seu poble; després no se'n sap res més. Obres seves es troben a Voralberg i a Grisons. Una de les més importants és l'altar del Rosari, a Triessen. Tampoc consta la data de la seva mort.

HISTÒRIA DEL CINEMA EN VÍDEO

Editorial Casals

Història del cinema

I Època muda (1895-1930)

Primera part

Editorial Casa

Historia del cinema

I Epoca muda (1895-1930)

Segunda parte

● LA HISTÒRIA DEL CINEMA I Època muda (1895-1930)

Dues videocassettes, de 45 minuts de durada cadascuna, i un llibre.

GUIÓ I TEXT:

Josep M. Caparrós Lera

SELECCIÓ D'IMATGES:

José del Castillo

MÚSICA ORIGINAL:

Joan Pineda

SISTEMES: VHS, BETA i 2000

Enregistrament: Alfa Vídeo

ACOMPANYA AQUESTES VIDEO-
CASSETTES UN LLIBRE EXPLICATIU
DEL PERÍODE ESMENTAT PER A
CLASSES DE CINEMA.

PANCH
TANTRA

4

J.M. Caparrós Lera - Josep del Castillo

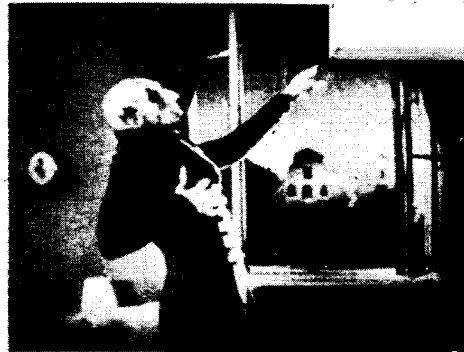
La història del cinema

Vol. I

PANCH
TANTRA

J.M. Caparrós Lera - José del Castillo

La historia del cine

SUMARI

Primera part (videocassette, 45 minuts)

NAIXEMENT DEL SETÈ ART

Orígens del cinematògraf.

Méliès i el cinema com a espectacle.

Pathé-Gaumont i el «Film d'Art».

Expansió del cinema a Catalunya.

Griffith i els començaments nord-americans.

Chaplin, Keaton i el gènere burlesc.

Segona part (videocassette, 45 minuts)

ESPLENDOR INDUSTRIAL I ARTÍSTICA

L'expressionisme i altres tendències germàniques.

El cinema nòrdic i Dreyer.

L'avantguarda impressionista francesa.

Eisenstein i l'escola soviètica.

Hollywood, gran meca del cinema.

EDICIONS EN CATALÀ I CASTELLÀ

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13. Tels. 245 72 03-04